Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas, Alexandre.; af A. Dumas ; oversat af W. Thisted.
Titel | Title:	De tre Musketerer : en historisk Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Jordans Forlag, 1856
Fysiske størrelse | Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

1/38,00
1,00
58,– 250.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°
1 1 58 0 8 10992 7

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Titelbl.

bought 1846

De tre Musketerer.

En historisk Roman

af

A. Dumas.

Oversat

af

W. Thisted,

Cand.

A 13 2376

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos H. C. Nissen.

1856.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I

De tre Gaver, hvormed Hr. d'Artagnan den Ældre udruster sin Søn.

Den første Mandag i April 1625 syntes Flækken Meung at være i et saa fuldstændigt Oprør, som om Hugenotterne vare komne, forat gjøre den til et andet Rochelle. Da Borgerne saae Qvinderne flygte gjennem Gaderne og hørte Børnene skrige paa Dørtærsklerne, skyndte de sig at omspænde deres Kyrads, og, idet de understøttede deres noget usikkre Holdning ved en Musket eller ved et Spyd, at tage Veien til Møllekroen, udenfor hvilken der trængte sig en larmende, nysgjerrig, fast Gruppe, som voxte med hvert Øieblik.

Paa hiin Tid vare de paniske Forskrækkelser meget hyppige, og der hengik faa Dage, udenat en eller anden By kunde nedlægge Beretninger om en lignende Tildragelse i sine Archiver. Der vare adelige Herrer, som førte Krig indbyrdes; der var Kongen, som bekrigede Cardinalen; der var Spanierne, som bekrigede Kongen. Foruden disse stille og offentlige, lønlige eller larmfulde Krige vare der Tyve, Betlere, Hugenotter, Ulve og Lakeier, som førte Krig med hele Verden. Borgerne bevæbnede sig altid mod Tyvene, mod

Ulvene, mod Lakeierne, — ofte mod de adelige Herrer og mod Hugenotterne; — stundom mod Kongen; — men aldrig mod Cardinalen og Spanieren. Ifølge denne Sædvane skete det, at Borgerne, hiin første Mandag i April 1625, da de hørte Larmen og hverken saae de gule og røde Standarter, eller Hertugen af Richelieu's Livree, løb til Møllekroen.

Da de hidkom, var det let, at see og begribe Aarsagen til denne Larm.

Et ungt Menneske ... vi ville med et Pennetræk udkaste hans Portrait. Man tænke sig Don Quixote i sit attende Aar; Don Quixote uden Bryststykke, uden Pantserskjorte og uden Beenskinner; Don Quixote i en Vams, hvis blaae Farve havde forvandlet sig til en ubestemt Nuance af Vinbærme og Himmelazur. Et langt, brunt Ansigt; fremspringende Kindbeen; Tegn paa Forslagenhed, overordentligstærkt udviklede Tyggemuskler, et ubedrageligt Tegn, hvorpaa Gaskogneren, endog uden Barret, lader sig gjenkjende, og vor unge Mand bar en med et Slags Fjer smykket Barret; Øiet aabent og klogt; Næsen bøiet, men fiint tegnet, for stor for en Ungersvend, for liden for en voxen Mand. Et mindre øvet Øie vilde have anseet ham for en reisende Forpagterson, havde han ikke baaret den lange Kaarde, som, hængende i en Læderrem, daskede mod hans Lægge, naar han var tilfods og modhans Hests lgadne Skind, naar han reed.

Thi vor unge Mand havde en Hest og denne Hest var ligesaa mærkværdig, som den blev bemærket. Det var en Kleppert fra Bearn, tolv til fjorten Aar gammel, guul af Farve, uden Haar paa Halen, men ikke uden Spatknuder paa Benene, et Dyr, som hol-

dende Hovedet dybere end Knæene endnu modigt tilbagelagde sine otte Miil om Dagen. Ulykkeligviis vare denne Hests forborgne Egenskaber saa vel skjulte under dens sælsomme Hud og under dens mangelfulde Fodskifte, at paa hiin Tid, da Enhver forstod sig paa Heste, den omtalte Klepperts Indtog i Meung, som, for et Qvarteer siden, havde fundet Sted gjennem Beaugenlyporten, maatte frembringe en almindelig Sensation, hvis Ugunst faldt tilbage paa Rytteren.

Og denne Sensation var saameget piinligere for den unge d'Artagnan (saaledes heed denne Rosinantes Don Quixote), som han ikke for sig selv kunde skjule den latterlige Side, en saadan Hest gav ham, ihvor fortræffelig en Rytter han end var. Det var ham ikke ubekjendt, at dette Dyr havde en Værdi af idethøieste tyve Livres; de Ord, hvormed hans Fader havde givet ham den, vare rigtignok uvurdeerlige.

„Min Søn," sagde den gascogniske Adelsmand i det rene Bearner Patois, som Henrik IV aldrig havde kunnet løsrive sig fra, „min Søn, denne Hest er født i din Faders Huus for henved tretten Aar siden og har været her al sin Tid, hvilket maa bevæge dig til at elske den. Sælg den aldrig, lad den døe roligt og hæderligt af Alderdomssvaghed, og gjør du et Felttog med den, saa skaan den, som du vilde skaane en gammel Tjener. Ved Hove," vedblev d'Artagnan den Ældre, „naar du nyder den Ære, at komme til Hove, en Ære, som vor gamle Adel forøvrigt giver os Fordring paa, maa du værdigt opretholde dit Navn som Adelsmand, dette Navn, som vore Ahnherrer have baaret i femhundrede Aar paa en glorværdig Maade, opretholde det for Dig og Dine. Ved Dine

forstaaer jeg dine Frænder og dine Venner. Taal aldrig Noget, uden af Hr. Cardinalen og af Kongen. Ved sit Mod, hør mig vel, kun ved sit Mod gjør en Adelsmand sin Lykke nuomdage. Hvo som skjælver et Sekund, lader maaskee den Leilighed gaae tabt, Lykken bød ham just i dette Sekund. Du er ung, du maa være tapper af to Grunde; først, fordi du er en Gascogner, dernæst, fordi du er min Søn. Frygt ikke Leiligheden, opsøg Eventyr! Jeg har lært dig at føre Kaarden, du har et Knæ af Jern og et Haandled af Staal; slaaes ved hver Anledning; slaaes saameget hellere, som Tvekampe ere forbudne, og du altsaa maa have dobbelt Mod, forat slaaes. Min Søn, jeg har Intet at give dig, uden femten Daler, min Hest og de gode Raad, du nu har hørt. Din Moder vil give dig en Recept til en vis Balsam; hun har faaet den af en Zigeunerinde, og denne Balsam besidder den vidunderlige Kraft, at læge ethvert Saar, som ikke just berører Hjertet. Drag Nytte af Alt, lev lykkelig og længe! — Jeg har kun et Ord at tilføie: Jeg vil nævne dig et Exempel, ikke mit, thi jeg har aldrig været ved Hove, jeg har kun, som Frivillig, deeltaget i Religionskrigen; jeg taler om Hr. de Treville, der engang var min Nabo og havde den Ære, som Barn, at lege med vor Konge Ludvig XIII, som Gud ville tage i sin Varetægt. Undertiden udartede deres Lege til Slagsmaal, og i disse Slagsmaal var Kongen ikke altid den Stærkeste. De Hug, han fik, indgjøde ham stor Agtelse og Venskab for Hr. de Treville. Sildigere sloges Hr. de Treville, paa sin første Reise til Paris, femgange med Andre; efter den salige Konges Død indtil den Unges Myn-

dighedsalder, spvgange, Krigens og Beleiringerne ikke medindbefattede, og fra den Tid indtil nu hundredgange! — Nu er han, Edikter, Ordonnantser og Domme til Trods, Capitain for Musketererne, det vil sige, Anfører for en Legion af Cæsarer, som Kongen agter meget høit, og som Cardinalen frygter, han, der, som Enhver veed, ellers ikke pleier at frygte Noget. Endnu Mere, Hr. de Treville har en aarlig Indtægt af 10,000 Daler; det er altsaa en meget fornem Herre. — Han har begyndt, som du, besøg ham med dette Brev, og indret din Opførsel efter hans Forskrifter, for at det kan gaae dig, som ham.

Herpaa spændte Faderen Hr. d'Artagnan sin egen Kaarde om Sønnens Lænd, kysede ham ømt paa begge Kinder og gav ham sin Velsignelse.

Forladende Faderens Værelse, fandt den unge Mand sin Moder, som ventede ham med den berømte Recept, til hvis hyppige Anvendelse de nys erholdte gode Raad skulde nøde ham. Afskeden var fra denne Side længere og ømmere, end fra den anden. Ikke som om Hr. d'Artagnan ikke skulde have elsket sin Søn, sin eneste; men han var en Mand, og han vilde have anseet det en Mand uværdigt, at hengive sig til sin Bevægelse. Fru d'Artagnan derimod var Qvinde og endnu mere, Moder. Hun henflød i Graad, og til Hr. d'Artagnan's Roes maa vi sige, at han, trods sine Anstrængelser for at forblive rolig, som det sømmede sig en vordende Musketeer, blev henreven af Naturen og udgjød en Mængde Taarer, af hvilke han kun med største Møie kunde skjule Halvdelen.

Samme Dag begav den unge Mand sig paa Veien, udrustet med de tre faderlige Gaver, der, som

sagt, bestode i femten Daler, i Hesten og i Brevet til Herr de Treville; de gode Raad vare, som man vel kan tænke sig, givne ovenikjøbet. Med et saadant Vademecum viste sig d'Artagnan, i moralsk saavelsom i physisk Henseende, som en tro Copie af Cervantes's Helt, med hvem vi sammenlignede ham, da vi udkastede hans Portrait. Don Quixote ansaae Veirmøllerne for Kæmper og Faarene for Armeer; d'Artagnan ansaae ethvert Smiil for en Fornærmelse og ethvert Blik for en Udfordring. Fra Tarbes til Meung holdt han derfor Næven knyttet og foer idetmindste tigange om Dagen efter sin Kaardeknap; Næven traf imidlertid intet Menneskes Kind, og Kaarden kom ikke ud af Skeden. Ikke som om Synet af den ulykkelige gule Kleppert jo ofte fremkaldte et Smil i de Forbigaaendes Ansigt; men da der over Klepperten klirrede en Kaarde af agtværdig Størrelse og der over denne Kaarde funklede et mere vildt, end stolt Die, saa undertrykte de Forbigaaende deres Munterhed, eller naar denne Munterhed blev mægtigere, end Klogskaben, saa søgte de idetmindste, som de antike Masker, kun at lee med den ene Side. D'Artagnan forblev altsaa majestætisk og ukrænket i sin Pirrelighed, indtil han naaede den ulykkelige Flække Meung.

Men da han her, udenfor Møllekroen, steg af Hesten, udenat der viste sig Nogen, Vært, Kjælderssvend eller Gaardskarl, forat holde Stigbøilen, saae han ved et halvaabent Vindue i Stuen, en Adelsmand af smuk Skikkelse og fornemt Udseende, Ansigtet let rynket, som talte med to Personer, der syntes at høre paa ham med stor Underdanighed. D'Artagnan troede ganske naturligt, overeensstemmende med sin

Vane, at være Gjenstanden for denne Samtale, og lagde Øret til. Dennegang havde han kun halvveis skuffet sig; vel var Talen ikke om ham, men om hans Hest, hvis Egenskaber Adelsmanden opregnede for sine Tilhørere, og da disse Tilhørere, som sagt, syntes at have stor Ærbødighed for Fortælleren, saa udbrøde de hvert Øieblik i en ny Skoggerlatter. Da nu et halvt Smil var tilstrækkeligt til at vække den unge Mands Vrede, saa begriber man let, hvilket Indtryk en saa larmende Munterhed maatte gjøre paa ham.

D'Artagnan vilde imidlertid først gjøre sig Regnskab for den Frækkes Physiognomi, der vovede, at gjøre sig lystig over ham. Han fæstede sit Blik fuldt af Stolthed paa den Fremmede og fandt i ham en Mand paa fyrretyve til femogfyrretyve Aar, med sorte, gjennemtrængende Øine, bleg Ansigtsfarve, stærkt fremtrædende Næse og sort, studset Knebelsbart; han bar en Vams og violblaae Beenklæder med Snørebaand af lignende Farve. Denne Vams og disse Beenklæder syntes, skjøndt nye, dog stærkt medtagne, som Reiseklæder, der længe have været nedpakkede i en Vadsæk. D'Artagnan gjorde alle sine Bemærkninger med den skarpeste Jagttagers Hurtighed, og udentvivl dreven af en instinktmæssig Følelse, som sagde ham, at denne Fremmede vilde komme til at udøve en stor Indflydelse paa hans Fremtidsliv.

Da nu i det Øieblik, d'Artagnan fæstede sit Øie paa Adelsmanden i de violblaae Beenklæder, denne Herre, med Hensyn paa den bearniske Kleppert gav En af sine lærdeste og dybeste Forklaringer til Bedste, saa udbrøde hans Tilhørere i en skraldende Latter,

og et blegt Smil gled, synligt mod Sædvane, over hans Ansigt. Dennegang kunde der ingen Tvivl være; d'Artagnan var virkeligen fornærmet. Opfyldt af denne Overbeviisning, trykte han sin Barret dybt i Øinene, og idet han gjorde sig Umage for, at efterligne Nogle af de Hofminer, han i Gascogne havde opfanget hos reisende fornemme Herrer, rykkede han frem, den ene Haand paa Kaarden, den Anden i Hoften. Desværre forblindede Vreden ham stedse mere, jo længere han rykkede frem, og istedetfor en værdig stolt Tale, som han havde forberedt i sig til sin Udfordring, fandt han paa Spidsen af sin Tunge Intet, uden en plump Personlighed, som han ledsagede med en rasende Geberde.

„Heida, min Herre," raabte han, „min Herre, I, som skjuler Jer bag Vinduesskodden hist, jeg gad nok vide, ad hvem I leer, forat jeg kan lee med."

Adelsmanden hævede langsomt sine Øine fra Hesten op til Rytteren, som om han behøvede nogen Tid, forat begribe, at saa sælsomme Ord bleve rettede til ham; da nu ingen Tvivl blev ham tilbage, saa rynkede han Panden let og svarte, efter en temmelig lang Pause, med et ubeskriveligt Udtryk af Ironie og Kjækhed.

„Jeg taler ikke med Eder, min Herre."

„Men jeg taler med Eder, min Herre," raabte den unge Mand, ganske ude af sig selv over denne Blanding af Frækhed og gode Manerer, af Anstand og Foragt.

Den Ubekjendte betragtede ham endnu et Øieblik med sit lette Smil og trak sig langsomt tilbage fra Vinduet, gik derpaa ud af Vertshuset, nærmede sig d'Artagnan paa to Skridt nær, og blev staaende foran Hesten. Hans rolige Holdning og hans spottende Mine havde forøget deres Munterhed, som han havde samtalt med, og som

vare bleyne ved Vinduet. Da d'Artagnan saae ham nærme sig, trak han sin Kaarde en Fod ud af Skeden.

„Denne Hest er aabenbart, eller var rettere i sin Ungdom Guldfux," sagde den Ubekjendte, idet han fortsatte de begyndte Undersøgelser og henvendte Talen til sine Tilhørere ved Vinduet, uden at han i mindste Maade syntes at bemærke d'Artagnan's Forbittrelse: „det er en i Botaniken meget bekjendt, men hidtil hos Hestene meget sjelden Farve."

„Hvo der leer ad Hesten," raabte d'Artagnan rasende: „vilde ikke vove at lee ad Herren!"

„Jeg leer ikke ofte, min Herre," svarte den Ubekjendte: „som I selv maa kunne see paa mine Ansigtstræk, men jeg lægger nogen Vægt paa, at hævde min Ret til at lee, saatidt det behager mig."

„Og jeg," raabte d'Artagnan: „jeg vil ikke, at Nogen maa lee ad mig, naar det mishager mig."

„Virkeligen ikke, min Herre?" sagde den Ubekjendte roligere end nogensinde: „nu, det er fuldkommen ret og billigt."

Og dreiende sig paa Hælen, vilde han vende tilbage til Herberget gjennem den store Port, i hvilken d'Artagnan havde bemærket en opsadlet Hest.

Men d'Artagnan's Charakteer tillod ham ikke, at slippe et Menneske, som havde den Frækhed, at spotte ham. Han trak sin Kaarde heelt ud af Skeden og vedblev at forfølge sin Strid.

„Vend Jer om, min Herr Spotter, for at jeg ikke skal slaae Jer paa Nyggen!"

„Slaae mig, mig!" sagde den Anden, idet han vendte sig om og betragtede den unge Mand med ligesaa stor Forundring som Foragt: „Men, min Kjære, I

er jo en Nar!" derpaa vedblev han med sagte Stemme, som om han talte med sig selv: „det er ærgerligt; hvilket Fund for hans Majestæt, som paa alle Kanter søger Folk, forat rekrutere Musketererne."

Han havde neppe udtalt, før d'Artagnan, med Spidsen af sin Kaarde, førte et saa rasende Slag efter ham, at han udentvivl, hvis han ikke havde gjort et meget rask Spring tilbage, havde spøgt for sidste Gang. Den Ubekjendte saae nu, at Sagen ikke var Spøg mere, trak sin Kaarde, og antog en Fægterstilling. Men samme Øieblik faldt hans to Tilskuere, i Forening med Verten, over d'Artagnan med Stokke, Skovle og Ildtænger. Dette gav Angrebet en saa rask og fuldstændig Diversion, at d'Artagnan's Modstander, medens Denne vendte sig om, forat modstaae en Hagel af Slag, rolig stak Kaarden i Skeden, og, istedetfor et fremstillende Medlem, som han nær var bleven, blev Tilskuer ved Kampen. „Fanden tage alle Gascognere!" mumlede han mellem Tænderne: „sætter ham igjen paa hans orangefarvede Hest og lader ham saa ride ad Helvede!"

„Ikke udenat have dræbt dig, Cujon!" raabte d'Artagnan, medens han, saa godt som muligt og udenat vige et Skridt tilbage, værgede sig mod sine tre Fjender, som overdængede ham med Slag.

„Atter en Gasconnade!" mumlede Adelsmanden: „Ved min Ære, disse Gascognere ere uforbederlige! Fortsætter altsaa Dandsen, da han endeligen vil have det. Bliver han træt engang, saa vil han nok selv sige Jer, at det er Nok."

Men den Ubekjendte vidste endnu ikke, med hvilket haardnakket Menneske han havde at gjøre; d'Artagnan var ikke den Mand, som havde nedladt sig til, at bede

om Naade. Kampen vedvarede altsaa nogle Sekunder; men omsider slap d'Artagnan, hvis Kræfter vare udtømte, sin Kaarde, som blev brækket ved et Slag med en Høtyv. Et andet Slag, som traf hans Pande, nedslog ham næsten samtidigt, blødende, næsten afmægtig. I dette Øieblik løb Man paa Skuepladsen fra alle Sider; Verten frygtede Skandal, og bar, ved Hjælp af sine Folk, den Saarede ind i Kjøkkenet, hvor man pleiede ham.

Men Adelsmanden havde indtaget sin tidligere Plads ved Vinduet og betragtede med en vis Utaalmodighed den omstaaende Mængde, der syntes at fortrædige ham ved sin Tøven.

„Nu! hvorledes gaaer det den Rasende?" spurgte han, idet han vendte sig mod Verten, som just traadte ind.

„Eders Excellents er dog vel og i god Behold?" spurgte Verten.

„Ja, fuldkommen vel, min kjære Vert, og jeg spørger Eder, hvad der er blevet af vort unge Menneske."

„Det gaaer noget bedre med ham," svarte Verten: han er falden i Besvimelse."

„Virkeligen?" sagde Adelsmanden.

„Men inden han faldt i Besvimelse, samlede han alle sine Kræfter, kaldte paa Eder og udfordrede Eder."

„Men denne Knegt er altsaa Djævelen i egen Person!" raabte den Ubekjendte.

„O nei, Eders Excellents, det er ikke Djævelen," svarte Verten med en foragtelig Grimasse: „thi under hans Besvimelse have vi gjennemsøgt ham, og i hans Bylt ikke fundet Mere, end een Skjorte, i hans Pung ikke Mere, end tolv Daler, hvilket dog ikke afholdt ham

fra, kort før han faldt i Besvimelse, at bemærke, at hvis dette var skeet i Paris, vilde I strax kommet til at angre det, medens I nu først sildigere vil fortryde det."

„Saa er det maaskee een eller anden forklædt Prinds af Blodet," sagde den Ubekjendte koldt.

„Jeg meddeler Eder dette, min naadige Herre," tog Verten Ordet: „for at I kan være paa Eders Post."

„Og han har Ingen nævnt i sin Vrede?"

„Jo vel, han slog paa sin Lomme og sagde: „„Vi ville see hvad Herr de Treville vil sige til denne Fornærmelse, som Man har tilladt sig mod hans Client.""

„Herr de Treville?" sagde den Ubekjendte med stigende Opmærksomhed; „han slog paa sin Lomme, medens han udtalte Herr de Treville's Navn?... See, min kjære Vert, medens Eders unge Mand laae i Afmagt, har I sikkert ikke forsømt, at see lidt efter i denne Lomme, hvad indeholdt den?"

„Et Brev, adresseret til Herr de Treville „Capitain for Musketererne,"

„Virkeligen?"

„Det forholder sig, som jeg har den Ære, at sige Eders Excellents,"

Verten, som just ikke var begavet med stor Skarpsindighed, bemærkede ikke det Udtryk, hans Ord gave den Ubekjendtes Physiognomie. Denne forlod sin Plads og rynkede Panden, som om han var bragt i stor Uro.

„Satan!" mumlede han mellem Tænderne: „skulde Treville have sendt mig denne Gascogner? Han er endnu meget ung! Men et Kaardestik bliver et Kaardestik, ihvad Alder saa Den har, der giver det, og Man har mindre Mistro til et Barn, end til enhver Anden. Stundom

er en svag Hindring Nok til at træde en stor Plan iveien."

Og den Ubekjendte hensank i en Grublen, som varede nogle Minuter.

„Hør engang, Vert," sagde han: „vil I ikke befrie mig fra denne Rasende? Jeg kan ikke dræbe ham med god Samvittighed, og dog," tilføiede han med et koldt, truende Udtryk: „er han mig iveien. Hvor opholder han sig?"

„I første Stokværk, i min Kones Stue, hvor Man forbinder ham.

„Hans Klæder og hans Vadsæk ere hos ham? Han har ikke trukket sin Vams af?"

„Jo vel, alt dette er blevet nede i Kjøkkenet. Men hvis denne unge Bengel er Eder iveien . . ."

„Tilvisse. Han vækker en Skandal i Eders Herberg, som anstændige Folk ikke kunne finde sig i. Gaae op, gjør min Regning færdig og underret min Lakei."

„Hvorledes! den naadige Herre forlader os allerede?"

„Det er jo Noget, som I veed, da jeg jo har givet Eder Befaling, at sadle min Hest. Er det ikke skeet?"

„Hesten staaer opsadlet i den store Port, som Eders Excellents selv har kunnet bemærke."

„Det er godt. Gjør hvad jeg har sagt.

„O vee," sagde Verten ved sig selv: „skulde han være bange for den unge Bengel?"

Men et bydende Blik af den Ubekjendte gjorde hurtigt Ende paa hans Tanker. Han bukkede ydmygt og gik.

„Mylady skal ikke see denne Dreng," vedblev den Fremmede: „hun maa snart komme herforbi; hun kunde

allerede have været her. Det er bedre, jeg stiger tilhest og rider hende imøde ... Kunde jeg blot erfare, hvad dette til Treville adresserede Brev indeholder!" Og den Fremmede vendte sig til Kjøkkenet, idet han vedblev at tale med sig selv.

Imidlertid var Verten, som ikke tvivlede om, at jo det unge Menneskes Nærværelse drev den Ubekjendte ud af hans Herberg, gaaet op til sin Kone og havde igjen fundet d'Artagnan ved fuld Besindelse. Han gjorde ham begribeligt, at Politiet kunde komme ham slemt paa Nakken, fordi han havde yppet Trætte med en fornem Herre — thi efter Vertens Mening maatte den Ubekjendte være en fornem Herre — og bestemte ham til, trods sin Svaghed at staae op og at fortsætte sin Vei. Halvbedøvet, uden Vams, Hovedet omviklet med Lærred, stod d'Artagnan op, og begyndte, dreven af Verten, at gaae ned; men da han kom ned i Kjøkkenet, var det Første, han bemærkede, hans Udfordrer, der roligt samtalende stod ved Trinet af en svær, med to plumpe normanniske Heste forspændt Carosse.

Den Person, med hvem han talte, var en Dame paa tyve til toogtyve Aar. Vi have allerede omtalt, med hvilket rask Forskertalent d'Artagnan vidste at opfatte et Physiognomie; han saae altsaa ved første Diekast, at Damen var ung og smuk. Denne Skjønhed var ham saameget mere paafaldende, som den var et ganske fremmed Phænomen i de sydlige Egne, han hidtil havde beboet. Det var en Blondine med lange, paa Skuldrene nedfaldende Lokker, store, smægtende blaae Øine, Rosenlæber og Alabasterhænder; hun talte meget levende med den Ubekjendte.

„Altsaa befaler hans Eminents mig . . .“ sagde Damen.

„Strax at vende tilbage til England og at give ham Underretning, naar Hertugen har forladt London.“

„Og hvad mine øvrige Instructioner angaaer? . . .“ spurgte den skjønne Reisende.

„De indeholdes i denne Kapsel, som I ikke aabner før paa hiin Side Canalen.“

„Meget vel; og I, hvad gjør I?“

„Jeg, jeg vender tilbage til Paris.“

„Uden at tugte den frække Dreng?“ spurgte Damen.

Den Ubekjendte vilde svare, men i det Øieblik, han aabnede Munden, sprang d'Artagnan, som havde hørt Alt, frem paa Dørtærskelen.

„Den frække Dreng lader sig ikke tugte, han tugter Andre,“ raabte han: „og jeg haaber, at Den, han vil tugte, ikke undslipper ham dennegang, som førstegang.“

„Ikke undslipper?“ spurgte den Ubekjendte, rynkende sin Pande.

„Nei, for en Dames Øine, tænker jeg, vil I ikke vove at undflye.“

„Betænk,“ raabte Mylady, da hun saae, at Adelsmanden lagde Haanden paa Kaarden! „betænk, at det ringeste Ophold kan fordærve Alt.“

„I har Ret,“ raabte Adelsmanden: „reis altsaa ad Eders Side, jeg reiser ad min.“

Og hilsende Damen med et Hovednik, sprang han tilhest, medens Carossen rullede bort. De to Talende fjernede sig i Galop, hver ad sin Kant.

„Hei, Eders Regning!“ skreg Verten, hvis Ærbødighed for den Reisende forvandlede sig til dyb For-

agt, da han saae, at han reiste bort, udenat betale sin Fortæring.

„Betal, Slyngel!“ tilraabte den Reisende, stedse galopperende, sin Tjener, der kastede et Par Pengestykker for Vertens Fødder og derpaa galopperede efter sin Herre.

„Ah, Cujon! Ah, Usling! Ah, falske Adelsmand!“ raabte d'Artagnan, og løb efter Tjeneren.

Men den Saarede var endnu for svag til at udholde en saadan Rystelse. Neppe havde han gjort ti Skridt, før det sang for hans Øren, svimlede for hans Øine — det var, som en Blodsky drog henover dem, og under det gjentagne Udraab: „Cujon! Cujon! Cujon!“ styrtede han om paa Gaden.

„Han er virkeligen en stor Cujon!“ mumlede Verten, idet han nærmede sig d'Artagnan og ved dette Smigrerie søgte at forsvare sig for den arme Ungersvend.

„Ja, en stor Cujon,“ sagde d'Artagnan med svag Stemme! „men hun er deilig.“

„Hvem? Hun?“ spurgte Verten.

„Mylady,“ stammede d'Artagnon og faldt andengang i Afmagt.

„Ligemeget,“ sagde Verten: „jeg har dog ham der, og ham beholder jeg dog vist i nogle Dage. Det giver dog altid en Fortjeneste af elleve Daler.

Man veed allerede, at Indholdet af d'Artagnan's Pung just beløb sig til elleve Daler.

Verten havde beregnet Sygdommen til elleve Dage og hver Dag til en Daler; men deri var den Reisende ikke enig. Næste Morgen stod d'Artagnan allerede op Klokken fem, gik ned i Kjøkkenet, og forlangte, foruden

nogle andre Ingredientser, Viin, Olie, Rosmarin, hvoraf han, med sin Moders Recept i Haanden, tilberedte sig en Balsom. Med denne smurte han sine talrige Saar, fornyede selv sine Compresser, og vilde ikke modtage nogen Haandsrækning af en Læge. Zigeunerbalsomens Virksomhed, maaskee ogsaa den nysnævnte Omstændighed kunde d'Artagnan takke for, at han allerede samme Aften igjen var paa Benene og Dagen efter næsten fuldkommen helbredet.

Men i det Øieblik, han vilde betale Rosmarinen, Olien og Vinen — den unge Herres eneste Udgift, thi han holdt streng Diæt, medens at den gule Hest, idetmindste efter Vertens Udsagn, havde ædt tregange Saameget, som dens Skikkelse fornuftigviis lod formode — fandt d'Artagnan i sin Lomme kun sin lille Fløielspung med de elleve Daler, hvorimod Brevet til Herr de Treville var forsvundet.

Den unge Mand søgte i Begyndelsen dette Brev med stor Taalmodighed, vendte alle sine Lommer, gjennemsøgte sin Mantelsæk, aabnede og lukkede sin Pung atter og atter; men da han var kommen til den Overbeviisning, at Brevet ikke mere var at finde, fik han et tredie Anfald af Raserie, der skulde foranledige en ny Forbrug af aromatisk Viin og Olie; thi da Man saae, at dette unge Bruushoved blev hidsigt og truede, at slaae Alting i Huset sønder og sammen, hvis Man ikke fandt hans Brev, greb Verten et Spyd, hans Kone en Kost og Opvarteren en af de samme Stokke, som vare blevne benyttede to Dage iforveien.

„Mit Anbefalingsbrev!" skreg d'Artagnan: „mit Anbefalingsbrev, eller jeg spidder Eder Alle som Kramsfugle!"

Ulykkeligviis traadte en Omstændighed ivejen for Udførelsen af hans Trusel; hans Kaarde var, som sagt, bleven brækket i to Stykker ved den første Kamp, hvilket han ganske havde forglemt. Da d'Artagnan virkeligen vilde trække fra Læderet, saae han sig simpelthen bevæbnet med en Kaardestump paa otte til ti Tommer, som Verten omhyggeligt havde stukket i Skeden igjen. Den øvrige Deel af Klingen havde han lagt tilside, forat gjøre sig en Spæknaal deraf.

Denne Opdagelse vilde dog vel neppe have holdt vor iilsindede unge Mand tilbage, men Verten betænkte, at den Fordring, hans Reisende stillede til ham, var fuldkommen retfærdig.

„Men," sagde han, idet han sænkede Spydet: „hvor er Brevet?"

„Hvor er dette Brev?" raabte d'Artagnan: „Jeg siger Eder, at dette Brev er bestemt for Herr de Treville, og at det maae findes; findes det ikke, saa vil Han nok mage det saa, at Man finder det!"

Denne Trusel bragte Verten ganske ud af Fatning. Næstefter Kongen og Herr Cardinalen var Herr de Treville den Mand, hvis Navn maaskee nævntes hyppigst af de Militaire og endogsaa af Borgerne. Vel var der endnu Fader Joseph, men hans Navn udtaltes kun ganske sagte, saa stor var den Skræk, den graae Eminents indgjød — saaledes kaldte Man Cardinalens Fortrolige.

Han kastede altsaa strax sit Spyd langt bort, befalede Konen og Opvarteren at gjøre det Samme ved deres Vaaben, og begyndte at søge efter det bortkomne Brev.

„Indeholdt dette Brev noget Værdifuldt?" spurgte Verten efter nogle Øieblikkes frugtesløse Leden.

„Hellige Gud, det skulde jeg mene!“ svarte Gascogneren, som, ved Hjælp af denne Skrivelse, haabede at gjøre sin Carriere: „det indeholdt min Lykke.“

„Anviisninger paa Spanien?“ spurgte Verten urolig.

„Anviisninger paa hans Majestæts Chatolkasse,“ svarte d'Artagnan, som gjorde Regning paa, ved denne Anbefaling at vorde optagen i Kongens Tjeneste og som derfor troede, udenat lyve, at kunne give dette noget kjække Svar.

„For Fanden!“ raabte Verten fortvivlet.

„Men der ligger ingen Magt paa Det,“ vedblev d'Artagnan med ganske national Dristighed: „der ligger ingen Magt paa Det; Pengene komme slet ikke i Betragtning; Brevet var Alt. Jeg havde hellere tabt tusinde Pistoler, end dette Brev.“

Han vilde ikke have vovet Mere, om han havde sagt Tyvetusinde, men en vis ungdommelig Blyhed holdt ham tilbage.

En Lysstraale gik pludseligt gjennem Vertens Aand, der følte sig greben af en unævnelig Rædsel, da han Intet fandt.

„Dette Brev er aldeles ikke tabt,“ raabte han.

„Ah!“ sukkede d'Artagnan.

„Nei, det er blevet Eder frastjaalet.“

„Stjaalet! Og af hvem?“

„Af Adelsmanden fra igaar, som er gaaet ned i Kjøkkenet, hvor Eders Vams laae, og er forbleven alene her. Jeg tør vedde, at han har stjaalet det.“

„Mener I?“ tog d'Artagnan Ordet, ikke meget overbeviist, thi han kjendte dette Brevs ganske personlige Vigtighed, og saae Intet derved, som havde kunnet gjøre en Anden lysten efter dets Besiddelse. Ingen af

Tjenerne, Ingen af de tilstedeværende Gjæster vilde have vundet Noget ved at tilegne sig dette Papir.

„I siger, altsaa," vedblev d'Artagnan: „at I mistænker denne frække Adelsmand?"

„Jeg siger, at jeg er fuldkommen overbeviist herom," svarte Verten: „da jeg meddeelte ham, at Eders Herlighed var en Client af Herr de Treville, og at I endogsaa havde et Brev til denne høie Herre, syntes han at blive meget urolig, og spurgte mig, hvor dette Brev var, hvorpaa han strax gik ned i Kjøkkenet, fordi han vidste, at Eders Vams laae der."

„Saa er han min Tyv," sagde d'Artagnan: „jeg vil beklage mig derover hos Herr de Treville, og Herr de Treville vil beklage sig hos Kongen."

Herpaa tog han majestætisk to Daler af sin Lomme, gav Verten dem, der med Hatten i Haanden fulgte ham udenfor Døren, besteg igjen sin gule Hest, der, uden videre Uheld bar ham til Porten Saint-Antoine i Paris, hvor Eieren solgte den for tre Daler, hvilket var meget godt betalt, i Betragtning af, at d'Artagnan, paa den sidste Marsch, havde drevet den over Syne. Hestehandleren, som d'Artagnan overlod Klepperten for bemeldte ni Livres, skjulte heller ikke for den unge Mand, at han kun betalte denne overordenlige Sum paa Grund af det Originale i Dyrets Farve.

D'Artagnan holdt altsaa sit Indtog i Paris tilfods, bar sin Vadsæk under Armen, og marscherede saalænge omkring, til han fandt en Stue, som var tilleie og som svarte til hans ringe Midler. Denne Stue var etslags Tagkammer og laae i rue des fossoyeurs, i Nærheden af Luxembourg.

Saasnart d'Artagnan havde betalt Leien, tog han

sin Vaaning i Besiddelse, og tilbragte Resten af Dagen med, at paasye sin Vams og sine Strømper nogle Posamenter, som hans Moder havde sprættet af en saagodtsom ny Vams, der tilhørte d'Artagnan den Ældre, og hemmeligt stukket til ham. Derpaa gik han ud paa Quai de la ferraille, forat lade smede en ny Klinge til sin Kaarde, vendte saa tilbage til Louvre, og erkyndigede sig hos den første Musketeer, som han mødte, om Herr de Treville's Hotel, som laae i rue du vieux-colombier, altsaa ganske i Nærheden af den Stue, d'Artagnan havde leiet, en Omstændighed, der gjaldt ham for et lykkeligt Forvarsel.

Ganske veltilfreds med den Maade, hvorpaa han havde opført sig i Meung, uden Samvittighedsnag med Hensyn til Fortiden, byggende paa Nutiden, fuld af Haab for Fremtiden, lagde han sig derpaa ned, og sov den Retfærdiges Søvn.

Denne endnu ganske provindsmæssige Søvn varede til Klokken ni om Morgenen. Da stod han op, forat begive sig til Herr de Treville, som, efter Faderens Dom, var den tredie Person i Kongeriget.

II.

Herr de Treville's Forgemak.

Herr de Troisville, som hans Familie endnu heed i Gascogne, eller Herr de Treville, som han selv siden kaldte sig i Paris, havde virkeligen begyndt ganske som d'Artagnan, nemlig uden en Sou i Pengeværd, men med hiin Capital af Kjækhed, Aand og Udholdenhed.

hvorved den fattigste gascogniske Junker som Fædrenearv erholder Mere i Forhaabninger, end den rigeste Adelsmand i Perigord eller Berry modtager i Virkeligheden. Hans kjække Mod, hans endnu langt kjækkere Lykke i en Tid, da Hug faldt som Hagel, havde løftet ham paa den ikke letbestigelige Trappe, som Man kalder Hofgunst og hvoraf han havde besteget fire Trin, og fire paa een Gang.

Han var en Ven af Kongen, der, som Enhver veed, holdt sin Faders, Henrik den Fjerdes, Ihukommelse høit i Ære. Herr de Treville's Fader havde tjent ham saa tro i hans Krige mod Ligaen, at han, i Mangel af rede Mønt — en Ting, som Bearneren havde Mangel paa alle sine Dage, thi stedse betalte han sin Gield med det Eneste, han ikke behøvede at laane, med Vittighed — at han, sige vi, i Mangel af rede Mønt, efter Paris's Overgivelse, gav ham Fuldmagt til, som Vaaben at føre en gylden Løve i rødt Felt med det Valgsprog: fidelis et fortis; det var Betydeligt for Æren, men ikke Synderligt for Formuen. Da den store Henrik's berømte Vaabenbroder døde, efterlod han ogsaa sin Herr Søn, som eneste Arvelod, kun sin Kaarde og sit Valgsprog. Denne dobbelte Gave og det pletfrie Navn, som ledsagede den, skaffede Herr de Treville Adgang i Prindsens Huus, hvor han betjente sig saa godt af sit Sværd og var sin Devise saa tro, at Ludvig XIII., en af de bedste Klinger i sit Kongerige, pleiede at sige, at hvis han havde en Ven, som vilde slaaes, saa vilde han give ham det Raad, til Sekundant at vælge først ham og næst ham Herr de Treville, eller vel endogsaa først Denne.

Ludvig XIII. nærede en sand Hengivenhed for Hr. de Treville, en kongelig Hengivenhed, rigtignok en sel-

visk Hengivenhed, men derfor ikke mindre en Hengivenhed. I denne ulykkelige Tid stræbte Man af al Magt efter at omgive sig med Mænd som Treville. Mange kunde give sig Tilnavnet fortis, som dannede den anden Halvdeel af hans Devise, men faa Adelsmænd havde Fordring paa, at kalde sig fidelis, som den første Deel hed. Treville hørte til de Sidste. Han var en af de sjeldne Organisationer med Hundens adlydende Forstand, med det blinde Mod, med det raske Øie, med den hurtige Haand, — en Mand, hvem Øiet kun var givet, forat see, om Kongen var utilfreds med Nogen og see at nedhugge denne Nogen, det maatte være hvo det vilde, en Besme, en Maurevers, en Poltrot af Meré, en Vitry. Treville havde hidtil kun savnet Lejlighed, men han lurede derpaa, han havde lovet sig selv, at gribe den i Haartoppen, saasnart den kom saa nær, at hans Haand kunde naae den. Ludvig XIII. gjorde Treville til Capitain for sine Musketerer, der, med Hensyn paa deres Hengivenhed, eller rettere med Hensyn paa deres Fanatisme, havde været for Ludvig XIII. hvad den skotske Livvagt var for Ludvig XI. og de saakaldte Ordinaire for Henrik III.

Cardinalen paa sin Side stod, i denne Henseende, ikke tilbage for Kongen. Da denne anden, eller rettere første Konge af Frankrig bemærkede den frygtelige Elite, hvormed Ludvig XIII. omgav sig, vilde han ligeledes have sin Livvagt. Han havde altsaa sine Musketerer ligesaafuldt, som Ludvig XIII., og Man saae disse mægtige Medbeilere hverve berømte Mænd for deres store Sværdslag i alle Frankrigs Provindser, ja endog i fremmede Stater. Ludvig XIII. og

Richelieu strædes ogsaa tidt, naar de om Aftenen spillede et Parti Schach, om deres Tilhængeres Fortjeneste. Enhver roste Sines Holdning og Mod, og medens de ganske tydeligt udtalte sig mod Tvekampe og Stridigheder, ophidsede de dem i al Stilhed mod hinanden, og bleve grebne af sand Kummer eller af umaadelig Glæde, alt efterson deres Folk laae under eller seirede.

Treville havde grebet sin Herre ved hans svage Side, og denne Snildhed havde han at takke for den lange og bestandige Gunst, hvori han stod hos en Konge, der just ikke har efterladt sig nogen Berømmelse for stor Troskab i sine Venskaber. Med et listigt Smil lod han sine Musketerer paradere for Cardinal Armand Duplessis, hvis Knebelsbart ved saadan Leilighed reiste sig af indædt Vrede. Treville forstod sig fortræffeligt paa denne Tids Krig, da man, naar Man ikke kunde leve paa Fjendens Bekostning, levede paa sine Landsmænds; hans Soldater dannede en for Enhver, kun ikke for ham, tøileløs Legion af levende Djævle.

Hals og Bryst blottede, viintunge, flaaede, adspredte Kongens, eller rettere Hr. de Treville's Musketerer sig i Værtshusene, paa Spadseregangene, hujede, strøge Knebelsbarten iveiret, lode Kaarden klirre, løbe med sand Lyst Hr. Cardinalens Livvagt paa Armet, og trak, under tusindfold Spøg, fra Læderet ved høilys Dag og paa aaben Gade; stundom dræbtes de, men de vidste da, at Man vilde begræde og hævne dem; stundom dræbte de, men de vidste da ligesaa sikkert, at de ikke vilde komme til at mugne i Fængslet; thi Hr. de Treville var strax ved Haanden, for at fordre

dem tilbage. Lovsange over Hr. de Treville bleve derfor ogsaa sjungne i alle Tonarter af disse Mennesker, som, skjøndt de ikke frygtede Satan selv, dog skjalv for h a m, som Skoledrenge for deres Lærer, adløde hans mindste Ord og stedse vare rede at lade sig ihjelslaae, forat aftvætte en Bebreidelse.

Hr. de Treville havde i Begyndelsen brugt denne mægtige Løftestang for Kongen og Kongens Venner, — siden for sig selv og sine Venner. Jøvrigt finder Man ikke i nogen af denne Tids Memoirer, at denne værdige Adelsmand nogensinde er bleven anklaget for, at have ladet sig betale for sine Kæmpers Medvirkning; ei engang hans Fiender have vovet dette, og af dem havde han Mange, saavel blandt Pennehelte-ne, som blandt Krigerne. Med en sjelden Intrigue-Aand, der stillede ham paa lige Trin med de stærkeste Intriganter, var han forbleven en ærlig Mand. Endnu Mere, trods de store Stødkaarder, som lamme Lænden, og de voldsomme Øvelser, som udmatte Legemet, var han En af de galanteste Gadefrygere, En af de fineste Jomfrusvende, En af de zirligste Talere paa sin Tid; Man talte om Hr. de Treville's Lykke hos Damerne, som Man tyve Aar tidligere havde talt om Bassompierres, og det vilde sige Meget. Capitainen var altsaa beundret, frygtet og elsket, og dette danner vel Culminationspunktet i menneskelige Lykkesomstændigheder.

Ludvig XIV. opslugte alle sit Hofs Smaaestjerner i sin vide Udstraaling, men hans Fader, en Sol pluribus impar, lod Enhver af sine Yndlinger beholde sin personlige Glands, Enhver af sine Hofmænd sit eiendommelige Værd. Foruden Kongens og Cardinalens

Lever talte Man dengang i Paris over tohundrede nogenlunde besøgte Levers. Blandt de tohundrede smaae Levers var Hr. de Treville's En af de meest besøgte.

Gaarden ved hans i rue du vieux-colombier beliggende Hotel lignede en Leir, og det fra om Morgenen Kl. sex om Sommeren og fra Kl. otte om Vinteren. Halvtresindstyve til tresindstyve Musketerer, som her syntes at afløse hinanden, for stedse at fremstille et imponerende Tal, gik bestandigt omkring i fuld Krigsrustning og beredte til Alt. Ad en af de store Trapper, paa hvis Rum vor moderne Civilisation vilde opføre en heel Bygning, gik Supplikanter op og ned; endvidere Adelsmænd fra Provindserne, som tragtede efter at blive optagne i Corpset, og de i alle Farver bebrømmede Lakeier, som havde Erinde til Hr. de Treville fra deres Herrer. I Forgemakket hvilte paa lange kredsformige Bænke de Udvalgte, det vil sige, de, som vare kaldte. Denne Sværmen varede fra Morgen til Aften, medens Hr. de Treville, i sit til dette Forgemak stødende Cabinet, modtog Besøg, hørte paa Klager, uddeelte sine Befalinger, og, som Kongen paa sin Balkon i Louvre, kun behøvede at stille sig ved Vinduet, for at lade Mennesker og Vaaben passere Revue.

Den Dag, d'Artagnan indfandt sig her, var Forsamlingen yderst imponerende, især for en Provindsbeboer, der kom lige fra sit Hjem; denne Provindsbeboer var rigtignok Gascogner, og dengang især havde d'Artagnan's Landsmænd ikke Ord for, at lade sig saa let forknytte. Saasnart Man var kommen igjennem den stærke, med lange Søm med firkantede Ho-

veder beslagne Dør, faldt Man umiddelbart midt ind i en Sværm af Krigere, som krydsede hinanden, anraabte hinanden, sloges og legede med hinanden. Forat bryde sig en Bane gjennem disse brusende Bølger, havde Man maattet være Officeer, fornem Herre, eller smuk Qvinde.

Midt igjennem denne Trængsel og denne Uorden rykkede vor unge Mand sagte fremad med skjælvende Hjerte, trykkende den lange Dyrendal mod de magre Been og holdende den ene Haand mod Randen af Barretten, med det forlegne provindsiale Halvsmil, som skal give en god Holdning. Havde han en Gruppe bag sig, saa aandede han friere; men han begreb vel, at Man vendte sig om, forat see efter ham, og for første Gang i sit Liv var d'Artagnan, der indtil denne Dag havde en temmelig god Mening om sig selv, latterlig i sine egne Øine.

Da han kom til Trappen, var Sagen endnu værre. Han fandt her, paa de første Trin, fire Musketerer, som morede sig med følgende Øvelse, medens Ti til Tolv af deres Kammerader ventede paa Trappens Hvileplads, indtil Raden kom til dem, at tage Deel i Partiet. En af dem, som stod paa det øverste Trin med blottet Kaarde, forhindrede de Andre fra at stige op, eller stræbte idetmindste at forhindre dem deri. Disse tre Andre fægtede mod ham med meget rappe Klinger. D'Artagnan ansaae i Begyndelsen deres Staal for Fægtrappierer, og troede, de vare forsynede med Knapper; men snart sagde visse Skrammer ham, at hvert Vaaben tvertimod var vedbørligt tilspidset og skarpt slebet. Ved enhver af disse Skrammer loe ei alene Tilskuerne, men ogsaa de handlende Personer, som Forrykte.

Den, som i dette Øieblik hævdede sit Stade paa det øverste Trin, holdt sine Modstandere fortræffeligt i Respekt. Man dannede en Kreds om dem. Det var betinget, at ved hvert Stød den Berørte maatte forlade Partiet og overlade den Berørende sin Plads. I Løbet af fem Minuter vare Tre saarede, den Ene i Haandledet, den Anden i Hagen, den Tredie i Øret, medens den, som bibragte dem disse Skrammer, ikke var berørt. Ihvor ugjerne end vor unge Reisende vilde undre sig over Noget, saa forbausedes han dog over denne Tidsfordriv. Han havde i sin Provinds, i dette Land, hvor Hovederne dog ophidses saa let, seet noget Mere, end Præliminarier til Tvekampe, og Gasconnaden om de fire Spillere syntes ham at være den stærkeste af alle dem, han havde hørt tale om i selve Gascogne. Han troede sig henflyttet i Kæmpernes navnkundige Land, hvorhen Gulliver drog — og endnu var han ikke ved Maalet; Hvilepladsen og Forgemakket vare endnu tilbage.

Paa Trappens Hvileplads sloges Man ikke; Man fortalte hinanden Historier om Qvinder, og i Forgemakket Historier om Hoffet. Paa Hvilepladsen rødmede d'Artagnan; i Forgemakket gjøs han. Hans levende, letbevægelige Indbildningskraft, der i Gascogne gjorde ham frygtelig for Kammerpigerne og stundom endog for unge Adelsdamer, havde aldrig, ei engang i delirerende Øieblikke, drømt Halvdelen af disse forliebte Eventyr og ikke Fjerdeparten af disse, ved de mest bekjendte Navne og ved intet mindre end tilslørede Enkelthéder forhøiede Heltegjerninger. Men blev hans Sædelighed saaret paa Hvilepladsen, saa beredte Man, i Forgemakket, hans Agtelse for Cardinalen en sand Forargelse. Her hørte d'Artagnan, til sin største Forbauselse, ganske ty-

deligt den Politik, som bragte Europa til at skjælve; han hørte Cardinalens Privatliv kritiseres, som saamange høitstaaende og mægtige Herrer vare blevne straffede for at have angrebet; denne store, af Hr. d'Artagnan den Ældre høitagtede Mand tjente som Gjenstand for Musketerernes Spot, der gjorde sig lystige over hans krumme Been og hans buede Ryg; Nogle sang Spotteviser om Madame d'Aiguillon, hans Elskerinde, og om Fru de Combalet, hans Niece, medens Andre traf Aftale mod Kardinalhertugens Pager og Livvagter, lutter Ting, der i d'Artagnan's Øine vare monstruøse Umuligheder.

Imidlertid traadte stundom, pludseligt og uventet Kongens Navn midtiblandt disse kardinalistiske Skjemtetaler, som etslags Knebel, der for et Øieblik stoppede alle Tilstedeværendes spottende Mund; Man saae sig forsigtig om og syntes at frygte Indiscretion af den Skillevæg, som var mellem Hr. de Trevilles Cabinet og de Talende. Men snart bragte en eller anden Hentydning atter Samtalen paa Hans Eminents; Spottens Udbrud traadte da saameget stærkere frem, og ingen af hans Handlinger blev forskaanet for en kraftig Belysning.

„Sikkert er dette Mennesker, der tilhobe ville blive bragte i Bastillen, forat hænges," tænkte d'Artagnan med Skræk: „og jeg uden tvivl med dem, thi fra det Øieblik af, jeg har hørt dem og forstaaet dem, vil Man holde mig for deres Medskyldige. Hvad vilde min Hr. Fader sige, der saa alvorligt har indskjærpet mig Agtelse for Cardinalen, hvis han vidste mig i Selskab med slige Tølpere?"

D'Artagnan vovede altsaa ikke, som man let kan tænke sig, at tage Deel i Samtalen; han saae kun med begge sine Øine, hørte kun med begge sine Øren

begjerligt spændende alle sine fem Sandser, for Intet at tabe, og trods sin Tillid til de faderlige Formaninger følte han sig, ifølge sin Smagsretning og henreven af sine Instinkter, mere tilbøielig til, at rose, end at dadle de uhørte Ting, der tildroge sig i hans Nærværelse.

Da han imidlertid var aldeles fremmed for Mængden af Herr de Treville's Hofgesinde, og da Man førstegang saae ham paa dette Sted, saa spurgte Man ham, hvad han ønskede. Paa dette Spørgsmaal nævnte d'Artagnan ydmygt sit Navn; han beraabte sig paa sin Titel som Landsmand, og bad Kammertjeneren, som havde rettet dette Spørgsmaal til ham, anmode Herr de Treville om en kort Audients for ham, hvilken Anmodning Man, i en Beskytters Tone, lovede at foredrage paa passende Tid og Sted.

D'Artagnan fattede sig lidt efter lidt, og havde nu Leilighed til, en Smule at studere Dragterne og Ansigterne.

Midtpunktet i den muntreste Gruppe var en Musketeer af mægtig Skabning, hovmodigt Ansigt og et Bizarreri i sin Klædedragt, som drog den almindelige Opmærksomhed paa ham. Han bar i dette Øieblik ikke Uniforms-Kasaken, hvortil han hellerikke var forbunden i hiin Tid, da Friheden vel var ringere, men Uafhængigheden større; derimod bar han en noget luvslidt Livkjole og over denne Kjole saae Man et pragtfuldt Kaardegehæng med Guldbroderier, der funklede som et Vandspeil i fuldt Solskin. En lang, karmoisinrød Kappe faldt pynteligt over hans Skuldre, og lod kun foran see det glimrende Gehæng, hvorved hang en kæmpemæssig Kaarde.

Denne Musketeer var nys kommen af Vagt, beklagede sig over Snue og hostede fra Tid til Anden med en vis Affektation. Derfor havde han kastet Kappen om sig, som han sagde til sin Omgivelse, og medens han talte fraoven ned og foragteligt kruste sin Knebelsbart, beundrede Man med stor Begeistring — d'Artagnan mere end nogen Anden — det broderede Kaardegehæng.

„Hvad ville J?" sagde Musketeren: „det begynder at komme i Mode; det er Tosseri, jeg veed det vel, men det er nu engang Moden, som sagt. Man maa jo desuden ogsaa bruge de Midler, Man har arvet, til Noget."

„Ah, Porthos!" raabte En af de Omstaaende: „Prøv ikke at indbilde os, at dette Gehæng er tilfaldet Dig ved din Faders Høimodighed. Den tilslørede Dame har vist givet dig det, Hun, med hvem jeg en Søndag mødte dig i Nærheden af porte Saint-Honoré."

„Nei, paa Ære og Adelsmandsord, jeg har kjøbt det selv, for mine egne Penge," svarte Den, som Man betegnede med Navnet Porthos.

„Ja, paa samme Maade, som jeg har kjøbt denne nye Pung for Det, min Elskerinde har stukket i den gamle," sagde en anden Musketeer.

„Jeg forsikkrer jeg har betalt ti Pistoler derfor," sagde Porthos.

Beundringen fordobblede sig, skjøndt Tvivlen endnu gjorde sig gjældende.

„Ikke sandt, Aramis?" spurgte Porthos, idet han vendte sig om til en tredie Musketeer.

Denne dannede en fuldkommen Contrast med den Spørgende, der havde betegnet ham med Navnet Aramis.

Det var en ung Mand, neppe to til treogtyve Aar, med et naivt, sødligt Ansigt, sorte, blide Øine, og med Kinder, saa rosenfarvede, som en Færsken i Høsten; hans fine Knebelsbart drog en fuldkommen lige Linie paa hans Overlæbe; hans Hænder syntes at vogte sig for at hænge ned, af Frygt for, at deres Aarer kunde svulme, og fra Tid til Anden kneb han sig i sine Øren, forat holde dem i et fiint, gjennemsigtigt Inkarnat. Han havde den Vane, at tale lidet, at hilse meget og at lee uden Støi, hvorved han viste sine smukke Tænder, paa hvilke han, som paa sin hele Person, syntes at anvende den største Omhu. Han besvarte sin Vens, Opfordring med et bekræftende Hovednik.

Denne Bekræftelse syntes at gjøre en Ende paa al Tvivl angaaende Gehænget; Man beundrede det vedvarende, men Man talte ikke mere derom, og Samtalen gik, ifølge en af Tankens raske Vendinger, over paa en anden Gjenstand.

„Hvad tænke I om Det, Chalais's Staldmester fortæller? spurgte en anden Musketeer, uden at henvende sine Ord umiddelbart til Nogen af Gruppen.

„Og hvad fortæller han?" sagde Porthos i anmassende Tone.

„Han fortæller, at han i Brüssel har truffet Rochefort, Cardinalens Fortrolige, forklædt som Capuciner; den fordømte Rochefort havde, i denne Forklædning, spillet Herr de Laigues, ganske som han er, som en rigtig Tosse."

„Som en rigtig Tosse," spurgte Porthos: „men er Sagen ogsaa vis?"

„Jeg har hørt det af Aramis," svarte Musketeren.

„Virkeligen?“

„Ei, I veed det vel, Porthos,“ sagde Aramis: „jeg har jo selv fortalt Jer det igaar; lader os ikke mere tale derom.“

„Ikke tale mere derom — det er Eders Mening,“ svarte Porthos: „Ikke tale mere derom! For Fanden, I slutter rask. Hvorledes! Cardinalen lader en Adelsmand belure, han lader en Forræder, en Tyv, en Galgenfugl fratjæle ham hans Correspondents; han lader, ved Hjælp af disse Speidere og denne Correspondents, Halsen skjære af Chalais under det taabelige Paaskud, at han har villet myrde Kongen og gifte Monsieur med Dronningen! Ingen vidste Noget af denne Gaade, I erfarede den først igaar, og medens vi endnu ere ganske forbausede over denne Nyhed, kommer I idag og siger: lader os ikke tale mere derom!“

„Lader os altsaa tale derom, naar I ønsker det,“ svarte Aramis taalmodig.

„Var jeg den arme Chalais's Staldmester,“ raabte Porthos: „saa vilde denne Rochefort faae en heed Dyst med mig.“

„Og I vilde faae en heed Dyst med Hertug Röd,“ sagde Aramis.

„Ah! Hertug Röd! Bravo, bravo, Hertug Röd!“ svarte Porthos, klappende i Hænderne: „Hertug Röd, det er fortrinligt. Jeg skal bringe denne Vittighed ud blandt Folk, vær kun rolig. Hvormegen Aand har han dog, denne Aramis! det er en sand Ulykke, at I ikke kunde forfølge Eders Kald, min Kjære; hvilken kostelig Abbé var der bleven af Eder!“

„Ah, det er kun en øieblikkelig Opsættelse,“ svarte

Aramis: „jeg bliver det nok engang. I veed vel, Porthos, at jeg i dette Øiemed vedbliver at studere Theologie.“

„Han gjør, hvad han siger,“ raabte Porthos: „han gjør det, tidligere eller sildigere.“

„Tidligere,“ sagde Aramis.

„Han venter kun paa een Ting, for ganske at bestemme sig herfor og at iføre sig Sutanen, der hænger bag hans Uniform,“ sagde en anden Musketeer.

„Og hvad venter han da paa?“ spurgte en Tredie.

„Han venter, indtil Dronningen har skjænket Frankrigs Krone en Arving.“

„Lader os ikke spøge hermed, mine Herrer,“ sagde Porthos: „Hun er, Gud være lovet, endnu i den Alder, at hun kan skjænke Kronen en Arving.

„Man siger, Herr Buckingham er i Frankrig,“ tog Aramis Ordet med et spottende Smil, der gav denne tilsyneladende saa uskyldige Yttring en skandaløs Betydning.

„Aramis, min Ven,“ afbrød Porthos ham, „denne-gang har I Uret; Eders Manie, at skabe Vittigheder, lader Eder bestandigt overspringe alle Grænder. Hørte Herr de Treville Eder, saa kunde I let komme til, at betale en saadan Yttring dyrt.“

„Vil I lære mig Noget, Porthos?“ raabte Aramis, og et Lyn foer gjennem hans blide Øie.

„Min Kjære, vær Musketeer eller Abbé, vær det Ene eller det Andet, men ikke det Ene og det Andet,“ svarte Porthos: „Ah! bliv ikke heed! det vilde være forgjæves. I gaaer til Madame d'Aiguillon og kourer til hende; I gaaer til Fru de Bois-Tracy, Fru de Chevreuse's Cousine, og Man siger, I staaer i be-

tydelig Gunst hos denne Dame. O, min Gud! I behøver ikke at vedgaae Eders Lykke; Man spørger her ikke om Eders Hemmelighed, thi Man kjender Eders Diskretion. Men da I besidder denne Dyd, saa gjør, i Satans Navn, Brug deraf med Hensyn paa hendes Majestæt. Lad Enhver, som har Lyst, sysselsætte sig med Kongen og Cardinalen, og lad Enhver gjøre det, som han vil; men Dronningen er hellig, og naar Man taler om hende, maa det skee paa en sømmelig Maade."

„Porthos, I er anmassende, som en Narcis," svarte Aramis: „I veed, at jeg hader Moralen, uden naar den prædikes af Athos. Hvad Eder angaaer, min Kjære, I har et altfor pragtfuldt Kaardegehæng til at I skulde være synderlig stærk i dette Capitel. Jeg vorder Abbé, naar det behager mig; imidlertid er jeg Musketeer; i denne Egenskab siger jeg, hvad jeg har Lyst til at sige, og i dette Øieblik har jeg Lyst til at sige, at I gjør mig utaalmodig!"

„Aramis!"

„Porthos!"

„Heida! Mine Herrer! Mine Herrer!" raabte Man fra alle Sider.

„Herr de Treville venter Herr d'Artagnan!" afbrød Tjeneren, idet han aabnede Døren til Cabinettet.

Døren stod aaben, Alle taug, og under denne Tavshed skred den unge Gascogner gjennem Forgemakket og traadte ind til Musketerernes Capitain, ikke uden af ganske Hjerte at lykønske sig til, just i rette Tid, at kunne undgaae Enden paa denne sælsomme Strid.

III.

Audientsen.

Herr de Treville var i dette Øieblik i et afskyeligt Lune; ikke destomindre hilste han høfligt den unge Mand, der bøiede sig til Jorden for ham og optog smilende hans Compliment, hvis bearnesiske Udtryk paa eengang mindede ham om hans Ungdom og hans Hjem — en dobbelt Erindring, som, i hver Alder, bringer Mennesket til at smile. Men i samme Øieblik gav han d'Artagnan et Tegn med Haanden, som om han vilde bede ham om Tilladelse til, at affærdige de Andre, før han begyndte med ham, traadte til Døren, og raabte tregange, idet han hvergang forstærkede Stemmen, saa han gjennemløb alle Interval-Toner mellem den befalende og den heftige Accent:

„Athos! Porthos! Aramis!"

De os allerede bekjendte to Musketerer svarte paa de to Sidste af disse tre Navne, forlode strax Grupperne, blandt hvilke de stode, og gik hen mod Cabinettet, hvis Dør lukkede sig efter dem, saasnart de havde overskredet Tærsklen. Deres Holdning vakte, skjøndt den ikke var ganske rolig, ved sin paa eengang værdige og ærbødige Utvungenhed, d'Artagnan's Beundring; han saae i disse Mennesker Halvguder og i deres Høvding en med alle sine Tordenkiler bevæbnet Jupiter.

Da Musketererne vare indtraadte, da Døren var lukket efter dem, da Samtalen i Forgemakket, som deres Indkaldelse udentvivl gav ny Næring, igjen var begyndt, og Herr de Treville endeligen, tavs, med rynket

Pande, stedse gaaende forbi Porthos og Aramis, som stode der, stive og stumme ligesom paa Paraden, havde gjennemskredet sit Cabinet tre til fire Gange i hele dets Længde, blev han pludseligt staaende for dem, maalte dem fra Hoved til Fod med et vredt Blik og raabte:

„Vide I, hvad Kongen har sagt mig, sagt mig iaftes, vide I det, mine Herrer?“

„Nei,“ svarte de to Musketerer efter kort Tavshed: „Nei, naadige Herre, vi vide det ikke.“

„Men jeg haaber, I ville gjøre os den Ære, at sige os det,“ tilføiede Aramis i sin høfligste Tone og med den nydeligste Bøining.

„Han har sagt mig, at han i Fremtiden vil rekrutere sine Musketerer blandt Herr Cardinalens Livvagt.“

„Blandt Cardinalens Livvagt, og hvorfor dette?“ spurgte Porthos levende.

„Fordi han saae at hans Bærmevin maatteopfriskes ved en Blanding med god Vin.“

De to Musketerer rødmede indtil det hvide i deres Øine. D'Artagnan vidste ikke, hvor han var; han havde gjerne været hundrede Fod under Jorden.

„Ja, ja,“ vedblev Herr de Treville varmere: „og hans Majestæt har Ret, thi, paa min Ære, Musketererne spille en bedrøvelig Rolle ved Hoffet. Herr Cardinalen fortalte igaar, ved Kongens Spillebord, med en Beklagelsens Mine, som i høi Grad mishagede mig, at disse fordømte Musketerer, disse levende Djævle — og han lagde et ironisk Eftertryk paa disse Ord, som mishagede mig endnu mere —, disse Hovedkløvere, tilføiede han, og saae derved paa mig med sit Tigerkatteøie, igaar havde forsinket sig i et Vertshuus i rue feron, og at en Runde

af hans Livvagt — jeg troede, han vilde lee mig op i mine Øine — havde været nødt til, at arrestere Roligheds forstyrrerne. Mord og Død! I maae vide Noget derom; Arrestere Musketerer! I vare med der, I, nægter det ikke, Man har kjendt Eder, og Cardinalen har nævnet Eder. Det er vistnok min Feil, ja, min Feil er det, at jeg vælger mig mine Folk. Hvorfor Fanden, Aramis, har I bedt mig om Kasatten, da I dog havde passet saa godt under Sutanen! Og I, Porthos, har I et saa smukt, forgyldt Gehæng, blot for at bære en Trækaarde derved! Og Athos, jeg seer ikke Athos, hvor er han?"

„Naadige Herre," svarte Aramis sørgmodig: „han er syg, meget syg."

„Syg, meget syg, siger I, og hvoraf lider han?"

„Man frygter, af Kopperne, naadige Herre," svarte Porthos, der ogsaa vilde tale et Ord med: „hvilket vilde være meget ubehageligt, da det vist vilde skæmme hans Ansigt."

„Kopper! Atter en prægtig Historie, som I der fortæller mig, Porthos! I hans Alder syg af Kopperne? — Nei! ... Men saaret udentvivl, maaskee dræbt — ah, vidste jeg det ... Gudsblod! Mine Herrer Musketerer, jeg taaler ikke, at Man paa denne Maade driver om i slette Huse, yppe Klammeri paa offentlige Steder og trække fra Læderet paa hvert Gadehjørne. Jeg vil ikke, at Man gjør sig latterlig for Herr Cardinalens Livvagt, thi det er brave, rolige, flinke Folk, som aldrig udsætte sig for den Forlegenhed, at vorde arresterede og som desuden ikke lade sig arrestere, sikkerlig ikke, dersom er jeg overbevist! De vilde før døe paa Pladsen,

end vige et Skridt tilbage. Rømme, slippe bort, smøre Haser, det er godt for Kongens Musketerer, det!"

Porthos og Aramis rystede af Forbittrelse. De havde gjerne myrdet Herr de Treville, hvis de ikke havde følt, at det var den store Kjærlighed, han bar til dem, der bevægede ham til dette Sprog. De stampede med Foden, bede sig Læberne blodige og knugede deres Kaarde til sig. Udenfor havde Man, som sagt, hørt Athos, Porthos og Aramis opraabes og paa Tonen i Herr de Treville's Stemme havde Man mærket, at han var meget vred. Ti Nysgjerrige Hoveder holdt sig til Tapetet og blegnede af Harme; thi deres ved Døren lyttende Øren tabte intet Ord af hvad der blev talt, medens deres Mund, Stavelse for Stavelse, gjentog Capitainens for hele Befolkningen fornærmelige Tale. I et Øieblik var hele Hotellet i Gjæring, fra Kabinetsdøren indtil Porten, som førte ud til Gaden.

„Ah, Kongens Musketerer lade sig arrestere af Herr Cardinalens Livvagt!" vedblev Herr de Treville, i sit Inderste ligesaa rasende, som sine Soldater, men udstødende sine Ord, idet han ligesom borede dem, Et efter et Andet, i sine Tilhøreres Bryst som ligesaa mange Dolkestik. „Ah! Sex af hans Eminentses Livvagtskarle arrestere Sex af hans Majestæts Musketerer! Satan og Helved! Jeg har fattet min Beslutning. Jeg begiver mig strax til Louvre; jeg tager min Afsked som Kongens Capitain og søger om en Lieutenantspost i Cardinalens Garde, og nægter han mig den, saa vorder jeg Abbé!"

Ved disse Ord kom den Mumlen, Man hidtil havde hørt udenfor, til fuldkomment Udbrud; overalt hørte Man kun Eder og Forbandelser. Mordelementer! Guds-

blod! Død og Djævel! disse Udraab krydsede hinanden i Luften. D'Artagnan saae sig om efter et Tapete, forat skjule sig bagved det, og havde meget stor Lyst til at krybe under Bordet.

„Vel, min Capitain," sagde Porthos ude af sig selv: „Vi vare rigtignok Sex mod Sex, men vi bleve overfaldne paa Forræderviis, og før vi havde Tid, at trække Kaarden, styrtede To af os døde til Jorden, og Athos var, som haardtsaaret, Intet værd mere. Thi I kjender Athos, Capitain; nu, togange søgte han at reise sig, togange faldt han igjen til Jorden. Vi have imidlertid ikke overgivet os; nei, Man har slæbt os bort med Magt. Underveis flygtede vi. Athos ansaae Man for død, lod ham roligt-ligge paa Valpladsen og agtede det ikke Umagen værdt, at skaffe ham bort. Det er hele Historien. For Satan, Capitain! Man vinder ikke alle Slag. Den store Pompeius har tabt det ved Pharsalus og Frants I., der, som jeg har hørt sige, var sin Mand værd, laae under i Slaget ved Pavia.

„Og jeg har den Ære, at forsikkre Eder, at jeg dræbte En med hans egen Kaarde," sagde Aramis; „thi Min var brækket ved den første Parade.

„Det vidste jeg ikke," svarte Herr de Treville i noget mildere Tone! „Herr Cardinalen har, som det lader, overdrevet."

„Men med Tilladelse, Herr Capitain," sagde Aramis, som, da han saae Herr de Treville noget formildet, vovede at foredrage en Bøn: „sig ikke, naadige Herre, at Athos er saaret; han vilde fortvivle, hvis dette kom Kongen for Øre, og da Saaret synes at være meget betydeligt, eftersom det er gaaet gjennem Skulderen dybt ind i Brystet, saa var det at befrygte . . ."

Samme Øieblik løftede Dørteppet sig, og der viste sig et ædelt, smukt, men rædsomblegt Hoved.

„Athos!“ raabte de to Musketerer.

„I har spurgt efter mig, naadige Herre,“ sagde Athos med en svag, men fuldkommen rolig Stemme: „I har spurgt efter mig, mine Kammerader have underrettet mig derom, og jeg iler at efterkomme Eders Befaling. Her er jeg, naadige Herre; hvad er til Tjeneste?“

Med disse Ord traadte Musketeren, med faste Trin, i dadelløs Holdning, omgjordet som sædvanligt, ind i Cabinettet. Rørt i sit inderste Hjerte ved dette Bevis paa Mod, ilte Herr de Treville ham imøde.

„Jeg var just i Begreb med, at sige disse Herrer,“ tog han Ordet: „at jeg forbyder mine Musketerer, uden Nødvendighed at vove deres Liv, thi brave Mænd agter Kongen meget høit, og Kongen veed, at hans Musketerer ere de braveste Mænd paa denne Jord. Eders Haand, Athos.“

Og udenat oppebie et Svar paa denne Hengivenhedsyttring, greb Herr de Treville hans høire Haand og trykte den med al Kraft, udenat blive vaer, at Athos, ihvor stor end hans Selvbeherskelse var, ikke formaaede at beherske en Bevægelse af Smerte, men blev endnu blegere, hvilket Man neppe skulde have anseet for muligt.

Døren var forbleven halvaaben, saamegen Opsigt havde Athos's Komme vakt, thi Alle vidste, at han var saaret. Et Glædesskrig var Echoet af Capitainens sidste Ord, og, henreven af Begeistring, viste nogle Hoveder sig gjennem Tapetets Aabninger. Udentvivl var Herr de Treville i Begreb, ved kraftige Ord at tilbagevise dette Brud paa Etikettens Love, da han følte, at Athos's Haand krampagtigt sammentrak sig i hans, og saae, at han

var en Afmagt nær. Samme Øieblik faldt Athos, der havde samlet alle sine Kræfter, forat bekæmpe Smerten, ned paa Gulvet som død.

„En Saarlæge!“ raabte Herr de Treville? „Min, Kongens, den Nærmeste den Bedste! En Saarlæge, eller, Gudsblod! min brave Athos dør!“

Paa Herr de Treville's Skrig, styrtede Alt ind i hans Cabinet, udenat han tænkte paa, at lukke Døren for Nogen, og alle Tilstedeværende trængte sig om den Saarede. Men denne Iver havde været unyttig, naar ikke den forlangte Læge havde befundet sig i Hotellet selv. Denne skred gjennem Mængden, nærmede sig den endnu stedse afmægtige Athos, og da Larmen og Trængslen vare hans Virksomhed iveien, saa forlangte han, som det Første og Væsenligste, at Man skulde bringe Musketeren ind i et tilstødende Værelse. Strax aabnede Herr de Treville en Dør, og viste Porthos og Aramis Veien, som bare deres Kammerad paa deres Arme. Bag denne Gruppe marscherede Saarlægen, og bag Denne lukkede Døren sig. Nu blev Herr de Treville's Cabinet, dette ellers saa agtede Sted, et andet Forgemak. Enhver skaldrede, talte, deklamerede, svor, bandede ganske høit, og ønskede Cardinalen og hans Livvagt alle Djævle i Vold.

Efter et Øieblik's Forløb vendte Porthos og Aramis tilbage; Chirurgen og Herr de Treville vare blevne alene hos den Saarede.

Omsider kom ogsaa Herr de Treville tilbage til sit Cabinet. Den Saarede havde gjenvundet Bevidstheden, og Saarlægen erklærede, at Musketerens Tilstand ikke var foruroligende for hans Venner, da hans Svaghed ene og alene var foranlediget ved Blodtabet.

Herr de Treville gav nu et Tegn med Haanden, og

Enhver fjernede sig, med Undtagelse af d'Artagnan, som paa ingen Maade glemte, at han havde Audients, men, med en Gascogners Haardnakkenhed, var forbleven paa eet og samme Sted.

Da Alle vare borte og Døren lukket, vendte Herr de Treville sig om, og fandt sig alene med den unge Mand. Ved den forudgaaende Begivenhed havde han paa en vis Maade tabt sine Tankers Traad. Han spurgte derfor den haardnakkede Supplicant, hvad han ønskede. D'Artagnan nævnte sit Navn. Rask opdukkede nu i Herr de Treville alle Nutidens og Fortidens Minder og han var inde i Alt.

„Om Forladelse," sagde han smilende. „Om Forladelse, min kjære Landsmand, men jeg havde aldeles glemt Eder. Hvad vil I! En Capitain er kun en Familiefader, som har noget Mere at tage vare, end en almindelig Familiefader. Soldaterne ere store Børn; men da det er mig om at gjøre, at Kongens og især Hr. Cardinalens Befalinger vorde fuldbyrdede ...."

D'Artagnan kunde ikke undertrykke et Smil. Af dette Smil sluttede Herr de Treville, at han ikke havde nogen Tosse for sig, og idet han gik lige løs paa Sagen, forandrede han Samtalen og sagde:

„Jeg har holdt meget af Eders Fader; hvad kan jeg gjøre for hans Søn? Skynd Jer, min Tid tilhører ikke mig."

„Naadige Herre," sagde d'Artagnan: „da jeg forlod Tarbes og kom hid, var det min Hensigt, at bede Eder, om I ikke, for dette Venskabs Skyld, som I ikke har tabt af Minde, vilde forunde mig en Musketeer-Kasatte. Men efter Alt, hvad jeg i to Timer har seet, be-

griber jeg, at en saadan Gunst vilde være uhyre, og jeg skjælver for, ei at være den værd."

„Det er vistnok en Gunst, unge Mand," svarte Herr de Treville: „men den kan ikke staae saa høit over Eder, som I troer, eller som I giver Eder Mine af at troe. Imidlertid beklager jeg dog at maatte sige Eder, at Ingen vorder optagen blandt Musketererne uden en foregaaende Prøve af nogle Felttog, visse Vaabenbedrifter, eller en toaarig Tjeneste i et andet Regiment, der er mindre begunstiget, end Vort."

D'Artagnan bukkede, udenat svare. Han følte endnu større Lyst i sig til at trække Musketeeruniformen paa, siden han bemærkede, at Man havde saamange Hindringer at overvinde, forat faae den.

„Men," vedblev Treville, og fæstede paa sin Landsmand et saa gjennemtrængende Blik, at Man havde skullet troe, han vilde læse i hans Hjertes Inderste: „Men af Kjærlighed til Eders Fader, min gamle Landsmand, som jeg har sagt Eder, vil jeg gjøre Noget for Eder, unge Mand. Vore Sønner fra Bearn ere ialmindelighed ikke rige og jeg omtvivler, at Forholdene have forandret sig betydeligt siden min Afreise fra Provindsen. De Penge, I har medbragt, ville altsaa ikke være Formeget til at friste Livet."

D'Artagnan reiste sig iveiret med en stolt Mine, der vel skulde sige, at han ingen Almisse forlangte af Nogen.

„Meget vel, unge Mand, meget vel," vedblev Treville: jeg kjender disse Miner; jeg kom til Paris med fire Daler i Lommen, og havde slaaedes med Enhver, som havde vovet at sige mig, at jeg ikke var istand til at kjøbe Louvre."

D'Artagnan reiste sig endnu høiere iveiret. Ifølge Salget af Hesten begyndte han sin Løbebane med fire Daler mere, end Herr de Treville havde begyndt Sin med.

„I har altsaa, som jeg sagde, behov, at holde sammen paa Det, I har, ihvor stærk end denne Sum monne være. Men I har ogsaa behov, at fuldkommengjøre Jer i de Øvelser, der anstaae en Adelsmand. Jeg skal endnu idag skrive et Brev til Direktoren for det kongelige Akademie, og allerede imorgen vil I være frit optagen. Afslaae ikke denne lille Gave. Vore høiestbaarne og rigeste Adelsmænd beile stundom til denne Gunst, udenat kunne opnaae den. I vil lære at ride, fægte og dandse. I vil faae gode Kundskaber, og fra Tid til Anden besøger I mig, forat sige mig, hvorvidt I er, og om jeg kan gjøre Noget for Jer."

Ihvorlidet end d'Artagnan var bekjendt med Hoftonen, saa mærkede han dog ret vel det Kolde i denne Modtagelse.

„Ak, min naadige Herre," sagde han: „jeg seer, hvormeget det Anbefalingsbrev, min Fader havde medgivet mig, fattes mig idag!"

„Isandhed," svarte Herr de Treville: „det undrer mig, at I har foretaget saa lang en Reise uden dette nødvendige Viaticum."

„Jeg havde det, Gud være lovet, hos mig i bedste Form," raabte d'Artagnan: „Men det er blevet mig fraskjaalet."

Og han fortalte den hele Scene i Meung; han tegnede den Ubekjendte i hans ubetydeligste Enkelt-

heder, alt med en Varme, med en Sandhed, som henrykkede Herr de Treville.

„Det er sælsomt," sagde denne grublende: „I talte altsaa høit om mig?"

„Ja, naadige Herre, jeg begik rigtignok denne Uforsigtighed; et Navn som Eders maatte paa Reisen tjene mig som Skjold. I kan tænke Eder, at, jeg ofte har stillet mig under dets Beskjermelse."

Smigreri var dengang meget i Mode, og Herr de Treville holdt af Virak, som en Konge eller Cardinal.

Han smilte derfor med øiensynlig Tilfredsstillelse; men dette Smil forsvandt snart igjen, han kom selv tilbage til Eventyret i Meung og vedblev:

„Havde denne Adelsmand ikke et let Ar paa Kinden?"

„Ja, som om den kunde være ridset af en Kugle."

„Havde han ikke et smukt Ansigt?"

„Jo vel."

„En høi Vext?"

„Ja."

„Bleg Ansigtsfarve og brune Haar?"

„Ja, ja, saaledes er det. Hvor kommer det, naadige Herre, at I kjender dette Menneske? ha, hvis jeg finder ham igjen, og jeg skal finde ham igjen, det sværger jeg Eder, om han saa skjulte sig i Helvede..."

„Han ventede en Dame:" vedblev Treville.

„Han er idetmindste afreist, efterat have talt et Øieblik med en Dame."

„I veed ikke, hvad der var Gjenstanden for deres Samtale?"

„Han overgav hende en Capsel, sagde, at denne

indeholdt Instructioner, og indskærpede hende, først at aabne den i London."

„Denne Dame var en Engellænderinde?"

„Han kaldte hende Mylady."

„Det er ham!" mumlede Treville: „det er ham! Jeg troede, han var endnu i Brüssel."

„O, naadige Herre, kjender I dette Menneske," raabte d'Artagnan: „saa sig mig, hvo han er og hvor han er — saa skjænker jeg Eder Alt, selv Eders Løfte, at optage mig blandt Musketererne, thi fremfor Alt vil jeg hævne mig!"

„Vogt Eder vel, unge Mand," raabte Treville: „seer I ham komme paa den ene Side af Gaden, saa gaae strax over paa den Anden! Løb ikke an mod en saadan Klippe, I vilde vorde knuust som Glas."

„Finder jeg ham blot igjen," sagde d'Artagnan: „saa skal dette ikke afholde mig fra at..."

„Tjen mig idetmindste i, ikke at søge efter ham," tog Treville Ordet.

Men pludseligt taug han, berørt af en rask Mistanke. Det stærke Had, den unge Reisende lagde for Dagen mod dette Menneske, der, efter al Sandsynlighed, havde fralistet ham hans Faders Brev, dette Had — skjulte dette ikke en Troløshed? Var denne unge Mand ikke affendt fra hans Eminents? kom han ikke, forat stille ham en Fælde? Var ikke denne foregivne d'Artagnan en Emissair fra Cardinalen, som Man søgte at bringe i hans Huus, som Man havde stillet i hans Nærhed, forat tilsnige sig hans Fortrolighed og siden styrte ham? Han saae andengang paa d'Artagnan, endnu skarpere, end førstegang. Dette af en listig Aand og af hyklet Underdanighed ligesom funk-

lende Physiognomie formaaede kun lidet at berolige ham.

„Jeg veed, at han er Gascogner, tænkte Herr de Treville, men han kan ligesaavel være det for Cardinalen, som for mig. Vi ville engang stille ham paa Prøve.“ „Min Ven,“ sagde han langsomt: „I er min gamle Vens Søn, thi jeg holder Historien om dette tabte Brev for sand, og forat formilde den Kulde, I kan have bemærket ved min første Modtagelse, vil jeg nu aabenbare Eder vor Politiks Hemmeligheder. Kongen og Cardinalen ere de bedste Venner; deres tilsyneladende Stridigheder have kun til Hensigt, at sætte de Enfoldige Blaar i Øinene. Jeg vil ikke, at en Landsmand, en smuk Cavalier, en brav Kammerad, skal føres bag Lyset og gaae i det Garn, Man spænder for ham. Betænk vel, at jeg er disse to almægtige Herrer hengiven, og at mine Handlinger aldrig ville have noget andet Formaal, end at tjene Kongen og Cardinalen, En af de meest ophøiede Aander, Frankrig har frembragt. Ret Jer nu derefter, unge Mand, og hvis I, enten for Eders Families Skyld, eller paa Grund af Eders venskabelige Forbindelser, eller af Instinkt, har noget Nag til Cardinalen, som Tilfældet er hos Saamange af vore Adelsmænd, saa sig os Farvel og forlad os. Jeg skal understøtte Jer paa tusinde Maader, men udenat indrømme Jer nogen nærmere Forbindelse med min Person. I ethvert Tilfælde haaber jeg, at vinde Jer ved min Frimodighed, thi indtil denne Time er I det eneste unge Menneske, med hvem jeg har talt saaledes.“

Treville sagde ved sig selv:

— Har Cardinalen sendt mig denne unge Ræv, saa vil han, aldenstund han vel veed, hvor bittert jeg hader ham, ikke have undladt, at sige sin Spion, at det bedste Middel til at vinde mig er at sige det Værste om ham. Den listige Fyr vil ogsaa, trods mine Forsikkringer, svare mig, at han afskyer Cardinalen.

Det kom heelt anderledes, end Treville ventede; d'Artagnan svarte med den største Ligefremhed:

„Min naadige Herre, jeg kommer til Paris med lignende Anskuelser og Hensigter. Min Fader har indskærpet mig, Intet at taale af Nogen, uden af Kongen, af Cardinalen, og af Eder, hvilke han anseer for de tre første Mænd i Frankrig."

D'Artagnan nævnte Herr de Treville ved Siden af de to Andre; han tænkte, dette Tillæg kunde idetmindste ikke skade.

„Jeg nærer altsaa den største Ærbødighed for Herr Cardinalen," vedblev han: „og den dybeste Agtelse for hans Handlinger. Destobedre for mig, naadige Herre, naar I, som I siger, taler frimodigt med mig, thi I vil da vise mig den Ære, at sætte Priis paa denne Smagslighed. Har I derimod havt nogensomhelst Mistanke, hvilket jeg vilde finde ganske naturligt, saa føler jeg, at jeg bereder mig min Undergang ved at sige Sandheden, og dette vilde være saameget sørgeligere, som jeg vilde tabe Eders Gunst, der just er Det, jeg vurderer høiest i Verden."

Herr de Treville overraskedes ved den sidste Ytring. Saamegen Aabenhjertighed, saamegen Skarpsindighed vakte hans Beundring, men hævede dog ikke ganske hans Tvivl; jo høiere denne unge Mand stod over Andre, destomere var han at frygte, hvis en

Skuffelse fandt Sted. Desuagtet trykkede han d'Artagnan's Haand og sagde:

„I er en ærlig Gut, men i dette Øieblik kan jeg ikke gjøre Mere, end jeg nys har tilbudet Eder. Mit Hotel skal stedse staae Eder aabent. Da I til enhver Tid kan forlange mig i Tale og altsaa benytte hver Leilighed, saa vil I sandsynligviis sildigere opnaae, hvad I ønsker."

„Det vil sige, naadige Herre," svarte d'Artagnan: „I vil tøve, til jeg har gjort mig værdig dertil. Nu godt!" tilføiede han med en Gascogners Fortrolighed: „I skal ikke behøve at tøve længe."

Og han hilste, forat fjerne sig, som om det Øvrige kun vedkom ham.

„Men saa bi dog," raabte Herr de Treville, holdende ham tilbage: „jeg har tilbudet Eder et Brev til Akademiets Director. Er I for stolt til at modtage det, Junker?"

„Nei, naadige Herre," svarte d'Artagnan: „jeg indestaaer Eder for, at det ikke skal gaae med dette Brev, som med det Andet. Jeg skal bevare det saa godt, at det, jeg sværger Eder det, skal naae sin Adresse, og vee Den, der vilde forsøge, at røve mig det!"

Herr de Treville smilte ved at høre disse store Ord, lod sin unge Landsmand tilbage i Vinduesfordybningen, hvor Samtalen havde fundet Sted, satte sig ved et Bord og skrev det lovede Anbefalingsbrev. Imidlertid begyndte d'Artagnan, da han intet Bedre havde at gjøre, at tromme en Marsch paa Vinduesruderne, betragtede Musketererne, som fjernede sig En efter Anden, og fulgte dem med Blikket, til de forsvandt bag Gadehjørnet.

Efter at Herr de Treville havde skrevet Brevet, forseglede han det, stod op, og nærmede sig den unge Mand, forat give ham det; men just i det Øieblik, d'Artagnan udrakte Haanden, forat modtage det, forbausedes Herr de Treville ikke lidet ved at see ham gjøre et Spring, og, blussende af Vrede, styrte ud af Cabinettet med det Udraab:

„Ah, Gudsblod! Dennegang skal han ikke undgaae mig!"

„Hvo da?" spurgte Herr de Treville.

„Han, min Tyv," svarte d'Artagnan: „Ha, Forræder!" Og han forsvandt.

„Underlige Djævel!" mumlede Herr de Treville: „er det blot ikke en fiin Maade at slippe bort paa, da han har seet, at hans List ikke lykkedes.

IV.

Athos's Skulder, Porthos's Kaardegehæng og Aramis's Lommetørklæde.

Kogende af Vrede havde d'Artagnan i tre Spring Forgemakket bag sig og styrtede til Trappen, hvis Trin han vilde tage, Fire i hvert Hop, da han, fremstormende iblinde, stødte en Musketeer, der gjennem en Sidedør kom ud fra Herr de Treville, saa voldsomt med Panden mod Skulderen, at han skreg eller rettere brølte høit derved.

— Undskyld mig, — sagde d'Artagnan, som forsøgte

at fortsætte sit Løb: — undskyld mig, men jeg har Hastværk. —

Neppe var han nede ad den første Trappe, før en Jernhaand greb ham i Skjærfet og holdt ham tilbage.

— I har Hastværk, — raabte Musketeren, bleg som et Linklæde: — under dette Paaskud støder I mig; I siger: — — Undskyld mig, — — og troer, at det dermed er Nok. Ikke ganske, unge Mand. Troer I, at fordi I idag har hørt de Treville tale lidt kavaleermæssigt med os, saa kan Man behandle os, som han taler med os? Kom ud af Eders Vildfarelse! I er ikke Herr de Treville, I! —

— Min Tro, — svarte d'Artagnan, som gjenkjendte Athos, der, efterat Lægen havde forbundet ham, igjen vendte tilbage til sin Vaaning: — Min Tro, jeg har ikke gjort det med Forsæt, og fordi jeg ikke har gjort det med Forsæt, sagde jeg: — — Undskyld mig! — — det synes mig at være Nok. Jeg siger Eder imidlertid nokengang, at jeg, ved min Ære, har Hast, stor Hast. Slip mig, jeg beder Eder! Lad mig gaae, hvorhen jeg maa! —

— Min Herre, — sagde Athos, idet han slap ham: — I er ikke artig. Man seer, at I kommer langveisfra. —

D'Artagnan havde allerede overskredet tre, fire Trin; men Athos's Bemærkning holdt ham pludseligt tilbage.

— Ved Gud, min Herre, — sagde han: — Ihvor langveisfra jeg end kan være kommen, saa lader jeg mig dog ikke af Eder undervise i fine Manerer, det siger jeg Eder! —

— Maaskee dog, — bemærkede Athos.

— Ah! havde jeg ikke saa stærk Hast, — raabte

d'Artagnan: og var der ikke En, som jeg maatte løbe efter .... —

— Ei, min hastige Herre, mig vil I finde, udenat I behøver at løbe efter mig, forstaaer I? —

— Og hvor saa, om jeg tør spørge? —

— Ved Karmeliter-Barfodskloſteret. —

— Hvad Tid? —

— Mod Middag. —

— Mod Middag, godt; jeg skal være der. —

— Lad mig ikke vente længe, thi et Qvarteer efter Tolv løber jeg efter Eder, det siger jeg Eder, og afskærer Eders Øren i Løbet. —

— Godt! — raabte d'Artagnan: — Jeg skal indfinde mig ti Minuter før Tolv. —

Og han begyndte igjen at løbe, som om Satan var efter ham, i det Haab, at finde sin Ubekjendte, hvis rolige Gang endnu ikke kunde have ført ham langt bort.

Men ved Gadens Port sladdrede Porthos med en Soldat, som stod Vagt her. Mellem de to Talende var netop Rum for en Mand. D'Artagnan meente, dette Rum vilde være stort nok for ham, og styrtede frem, forat skyde gjennem mellem Begge som en Piil. Men d'Artagnan havde ikke taget Vinden med i Beregning. Just som han var i Begreb, at trænge igjennem, tog Vinden fat i Porthos's lange Kappe og d'Artagnan løb lige ind i denne. Porthos havde udentvivl sine Grunde, hvorfor han ikke vilde give denne væsenlige Deel af sin Paaklædning til Priis, thi han trak den til sig, saa at d'Artagnan, ved en omdreiende Bevægelse, der let lader sig forklare ved den haardnakkede Porthos's Modstand, svøbte sig ind i Fløielet.

Da d'Artagnan hørte Musketeren bande, vilde han

arbeide sig frem under Kappen, som forblindede ham, og søgte sin Vei i Folderne. Han frygtede især for, at have beskadiget Friskheden af det os allerede bekjendte glimrende Kaardegehæng; men da han fik Øinene frie, viste det sig, at hans Næse sad mellem begge Porthos's Skuldre, det vil sige, lige paa Kaardegehænget. Ak! som de fleste Ting i denne Verden, der kun have Skinnet for sig, var Gehænget forpaa af Guld, bagpaa af Bøffelskind. Da Porthos, en Hovmodsnar, som han var, ikke kunde have noget Kaardegehæng heelt af Guld, saa havde han idetmindste Halvdelen deraf. Man begriber nu, hvorfor han maatte have Snue og gaae med Kappe.

— Torden og Djævel! — skreg Porthos, idet han anstrengte sig af al Magt, forat slippe løs fra d'Artagnan, der krabblede ham paa Ryggen: — er I da forrykt, at I saaledes kaster Jer ind paa Folk! —

— Undskyld mig, — sagde d'Artagnan, da han igjen kom frem under Kæmpens Skuldre: — men jeg havde Hastværk, jeg løber efter En og .... —

— Glemmer I maaskee Eders Øine, naar I løber efter Nogen? — spurgte Porthos.

— Nei, — svarte d'Artagnan tirret: — nei, og mine Øine har jeg endogsaa at takke for, at jeg seer, hvad Andre ikke see. —

Porthos forstod disse Ord, eller han forstod dem ikke. Vredt raabte han: — Min Herre man vil vide at strigle Jer, hvis I river Jer paa Musketerer. —

— Strigle, min Herre! — sagde d'Artagnan: — det er et haardt Ord. —

— Det er en Mands Ord, som er vant til, at see sine Fiender i Øinene. —

— Ah, ved Gud, jeg veed vel, at J ikke vender Ryggen til dem. —

Og henrykt over sit gode Indfald, fjernede den unge Mand sig høitleende.

Porthos skummede af Raseri, og gjorde en Bevægelse, som om han vilde styrte over d'Artagnan.

— Siden, siden, — raabte denne: — naar J ikke mere har Eders Kappe paa.

— Klokken Et altsaa, bag Luxembourg. —

— Meget vel, Klokken Et, — svarte d'Artagnan, bøiende om Gadehjørnet.

Men hverken i den Gade, han havde gjennemløbet, eller i den, hvor han nu lod sine Blikke løbe om, saae han Nogen. Ihvor langsomt end den Ubekjendte var gaaet, saa havde han dog faaet et Forspring; maaskee var han ogsaa traadt ind i et Huus. D'Artagnan erkyndigede sig om ham hos Alle hvem han mødte, steg igjen ned til Færgen, og gik atter op ad Rue de Seine og la Croix-Rouge, dog intet Spor var at finde, aldeles intet. Denne Løben var imidlertid for saavidt fordeelagtig for ham, som hans Gemyt afkjøledes, jo mere Sveden overstrømmede hans Pande. Han begyndte nu at tænke over de Tildragelser, han nylig havde oplevet; de vare talrige og ulykkelige. Klokken var neppe elleve, og allerede Morgenen havde paadraget ham Unaade hos Hr. de Treville, som nødvendigt maatte finde den Maade, hvorpaa d'Artagnan havde forladt ham, altfor kavalleermæssig. Derpaa havde han indviklet sig i to Dueller, med to Mænd, af hvilke enhver var i Stand til at dræbe tre d'Artagnaner; med to Musketerer endelig, med to af disse Væsner, som han skattede saa høit, at han i sin

Aand og i sit Hjerte stillede dem over alle andre Mennesker.

Disse Udsigter vare sørgelige nok. I den Overbeviisning, at han vilde blive dræbt af Athos, bekymrede den unge Mand sig naturligviis ikke stort om Porthos. Men da Haabet dog er det Sidste, som udslukkes i Menneskets Hjerte, begyndte han virkelig at haabe, at han maaskee dog kunde overleve disse to Dueller, ihvorvel med frygtelige Saar, og i dette Tilfælde gjorde han sig følgende Forestillinger for Fremtidens Skyld: — Hvor jeg dog er en hjerneløs Tølper! Den brave og ulykkelige Athos er saaret i Skulderen, og jeg render med Panden derimod ligesom en Tyr. Det undrer mig kun, at han ikke strakte mig død til Jorden; han havde Ret dertil, og den Smerte, jeg foraarsagede ham, maa have været frygtelig. Hvad Porthos angaaer,— ah, Porthos! Det er løierligere. — Og uvilkaarligt begyndte den unge Mand at lee, hvorved han i det Samme saae sig omkring, om Ingen følte sig fornærmet ved denne, som det syntes, ubetimelige Latter. — Sagen med Porthos er løierligere; men derfor er jeg ikke desto mindre en elendig Dumrian. Kaster Man sig saaledes over Folk, uden at raabe: — Tag Jer iagt!? — Nei! — Og seer Man dem under Kappen, for at bemærke hvad der mangler? — Han havde vist tilgivet mig, ja, han havde tilgivet mig, naar jeg ikke havde været saa uklog at tale om Kaardegehænget, rigtignok i forblommede Ord; ja, det var net forblommet! Ah! fordømte Gascogner, som jeg er; jeg vilde være vittig, om jeg saa sad paa Stegespiddet! Op! d'Artagnan, min Ven! — vedblev han idet han talede til sig selv med al den Artighed, han troede at skylde sin Person: — Undslip-

per Du, hvilket ikke er meget sandsynligt, saa har Du for Fremtiden en fuldkommen Høflighed at iagttage. Man maa paany beundre Dig, kalde Dig et Mønsterbillede. At være forekommende og høflig, er ikke at være feig. Man see blot hen til Aramis; han er Blidheden, Artigheden selv, og Ingen har endnu yttret den Mening, at han var feig! Nei vist ikke, og fra nu af vil jeg ganske danne mig efter hans Forbillede. Ah! her er han just. —

Medens d'Artagnan vandrede videre i Samtale med sig selv, var han kommen Hotellet „d'Aiguillon" paa nogle Skridt nær, og foran samme havde han bemærket Aramis, som passiarede muntert med tre Adelsmænd af Kongens Livvagt. Aramis blev ligeledes d'Artagnan vaer; men da han ikke forglemte, at Herr de Treville om Morgenen havde udtrykt sig saa uforbeholdent i hans Nærværelse, og at d'Artagnan havde været Vidne til de Bebreidelser, der vare blevne Musketererne til Deel, var Mødet ham i ingen Henseende behageligt, og han gav sig Udseendet af, slet ikke at blive ham vaer. D'Artagnan, derimod, som ganske var beskjæftiget med sine Forsoningsprojekter og Høflighedserklæringer, nærmede sig de fire unge Mænd, og gjorde et dybt Buk, ledsaget af det artigste Smiil. Aramis nikkede let med Hovedet, men smilede ikke. Dog afbrøde alle Fire strax deres Samtale.

D'Artagnan var ikke saa taabelig, at han jo nok kunde indsee, at han her var tilovers; men han havde endnu ikke gjort sig fortrolig nok med den fine Verdens Manerer, for paa en behændig Maade at drage sig ud af en Stilling, hvilken i Regelen det Menneske befinder sig i, der har trængt sig ind paa Folk, som han ikke

kjender, og blandet sig i en Samtale, der ikke angaaer ham. Han søgte just i sit Indre efter et Middel til at trække sig tilbage paa den mindst keitede Maade, da han saae at Aramis havde tabt et Lommetørklæde, paa hvilket han, udentvivl af Uagtsomhed, havde sat sin Fod. Dette syntes ham en gunstig Leilighed til at gjøre sin upassende Indtrængen god igjen; han bukkede sig, trak med den behageligste Mine Lommetørklædet frem under Musketerens Fod, hvor meget end denne anstrengte sig for at holde det fast, og sagde, idet han overrakte ham det: — Jeg tænker, min Herre, De vilde nødig miste dette Tørklæde. —

Lommetørklædet var virkelig rigt broderet, og havde en Krone og et Vaaben i et af Hjørnerne. Aramis rødmede i høieste Grad, og rev, mere end tog Tørklædet af Gascognerens Hænder.

— Ha, ha! — raabte En af de Omstaaende: — Vil Du endnu paastaae, at Du staaer Dig flet med Frue de Bois-Tracy, da denne yndige Dame viser sig saa artig at laane Dig sine Lommetørklæder? —.

Aramis tilkastede d'Artagnan et af hine Blik, der gjøre et Menneske begribeligt, at han har paadraget sig en Dødsfjende; men strax antog han igjen sin smilende Mine, og sagde:

— De tager feil — mine Herrer — dette Tørklæde tilhører ikke mig, og jeg veed ikke, hvorledes Mennesket falder paa at give mig det og ikke ligesaa godt tilstiller En af Dem det. Til Beviis: her er mit i min Lomme. —

Med disse Ord fremtog han sit eget, ligeledes et elegant Tørklæde af fiint Battist, endskjøndt dette endnu dengang var meget dyrt, men uden Vaaben, uden Bro-

derie, og kun betegnet med et eneste Bogstav, nemlig Ejermandens.

Dennegang gav d'Artagnan ikke en Lyd fra sig; han havde indseet sit Misgreb. Men Aramis's Venner lode sig ikke binde Noget paa Ærmet, og den Ene iblandt dem henvendte sig med hyklet Alvor til ham, og sagde:

— Dersom det virkelig var, som Du foregiver, min kjære Aramis, saa vilde jeg see mig nødsaget til at tilbagefordre det af Dig; thi Bois-Tracy er, som Du veed, en af mine intimeste Venner, og Man skal ikke gjøre nogen Trophæ af hans Gemalindes Eiendom. —

— Du stiler Dit Forlangende just ikke paa den sømmeligste Maade — indvendte Aramis: — og medens jeg i Grunden billiger Din Fordring, maa jeg vise den tilbage paa Grund af dens Form. —

— I Sandhed — vovede d'Artagnan sky at bemærke: — jeg har ikke seet Tørklædet falde fra Aramis's Lomme. Han havde sin Fod derpaa, det er det Hele, og derfor troede jeg, det tilhørte ham. —

— Og De har skuffet Dem, — svarede Aramis koldt, uden at sætte Priis paa denne Undskyldning. Derpaa vendte han sig mod Den, som havde kaldt sig Bois-Tracy's Ven, og vedblev: — Desuden, min kjære Bois-Tracy's Intimeste, betænker jeg, at jeg selv ikke er en mindre intim Ven af ham, end Du kan være det, saa at Tørklædet lige saa vel kan være faldet ud af Din Lomme, som af min. —

— Nei, paa min Ære! — raabte Soldaten af hans Majestæts Livvagt.

— Du sværger ved Din Ære, og jeg ved mit Ord, og altsaa maa nødvendigviis En af os lyve: Stop! Det

er det Klogeste, Montarne, at Hver af os tager Halvdelen deraf. —

— Af Lommetørklædet? —

— Ja. —

— Fortræffeligt! — raabte de to Andre: — Salomo's Dom. Aramis, Du er sandelig en viis Mand. —

De unge Folk brøde ud i en Skoggerlatter, og Sagen havde, som Man kan tænke sig, ingen videre Følger. Et Øieblik efter hørte Samtalen op; de tre Soldater af Livvagten og Musketeren gave hinanden et hjerteligt Haandtryk, og skiltes ad.

— Nu er det passende Øieblik kommet til at slutte Fred med denne artige Mand, — sagde d'Artagnan, som under den sidste Deel af Samtalen havde holdt sig i nogen Frastand, til sig selv, og med dette gode Forsæt indhentede han Aramis, som fjernede sig, uden at skjænke ham videre Opmærksomhed.

— Min Herre! — tog han Ordet: — De vil, som jeg haaber, undskylde mig? —

— Ah, min Herre! — afbrød Aramis ham: — Tillad mig at gjøre Dem opmærksom paa, at De i denne Sag ikke har handlet som en artig Mand. —

— Hvorledes, Herre! De mener ... —

— Jeg mener, min Herre, at De ingen Dumrian er, og at De, skjøndt kommen fra Gascogne, vel veed, at Man ikke uden Grund træder paa Lommetørklæder. For Djævlen! Paris er ikke brolagt med Battist! —

— Min Herre, de handler urigtigt i at søge at ydmyge mig, — sagde d'Artagnan, hos hvem den medfødte Trættelyst talede høiere, end hans fredelige Beslutninger: — Vistnok er jeg fra Gascogne, og da De veed dette, behøver jeg ikke at sige Dem, at Gascognerne kun besidde

liden Taalmodighed, og at de, naar de engang have undskyldt sig, om det saa var for en grov Forseelse, ere overbeviste om, at de have gjort en halv Gang mere, end de skulde have gjort. —

— Min Herre, — svarede Aramis: — hvad jeg siger Dem, siger jeg ikke for at yppe Strid. Jeg hører, Gud skee Lov, ikke til Slagsbrødrene, og da jeg kun midlertidigt er Musketeer, slaaes jeg kun, naar jeg bliver tvungen dertil, og stedse med Selvovervindelse. Men dennegang er det en Sag af Vigtighed; thi De har antastet en Dames Ære. —

— Jeg? Hvad vil de sige dermed? — raabte d'Artagnan.

— Hvorfor var De saa ubehændig at række mig dette Tørklæde? —

— Hvorfor var De saa ubehændig at lade det falde? —

— Jeg har sagt og gjentager, min Herre, at Tørklædet ikke er kommet fra min Lomme. —

— Nu, da har De løiet to Gange, min Herre; thi jeg har selv seet det falde ud. —

— Ah! De taler i den Tone, Hr. Gascogner? Nuvel, jeg vil lære Dem Levemaade! —

— Og jeg vil sende Eder tilbage til Eders Messe, min Hr. Abbé. Træk blank, og det strax, om Eder behager! —

— Nei, med Eders Tilladelse, min skjønne Ven; i det Mindste ikke her. Seer I ikke, at vi staae ligeoverfor Hotel d'Aiguillon, som er fuldt af Kardinalens Kreaturer? Hvo siger mig, om ikke hans Eminents har givet Eder i Ærinde at forskaffe ham mit Hoved? — Nu er jeg den Nar, at jeg har en Pas-

sion for at beholde mit Hoved, i Betragtning af, at det synes mig at passe meget godt til mine Skuldre. Jeg skal nok dræbe Eder: I kan være ganske rolig; men i Stilhed, paa et hemmeligt, skjult Sted, paa det at ingen Hund skal gjøe af Eders Død. —

— Det kan vel skee; men forlad Eder ikke derpaa, og tag Eders Lommetørklæde med, enten det tilhører Eder, eller ikke. I faaer maaskee Leilighed til at bruge det. —

— Herren er en Gascogner? — spurgte Aramis.

— Ja, men den samme Herre opsætter aldrig nogen Tvekamp af Klogskabshensyn. —

— Klogskab er en temmelig overflødig Dyd for Musketerer, som jeg vel veed, men den er uundværlig for Geistlige, og da jeg kun provisorisk er Musketeer, saa bestræber jeg mig for at være og forblive klog. Klokken To vil jeg have den Ære at vente Eder i Hr. de Trevilles Hotel; der skal jeg anvise Eder et passende Sted. —

De to unge Herrer hilste hinanden. Aramis gik op ad Gaden der førte til Luxembourg, medens d'Artagnan, da han saae, at den bestemte Time rykkede nær, tog Veien til Karmeliter-Barfodskloſteret. Derhos sagde han til sig selv: — Jeg kan aabenbart ikke slippe derfra med Livet; men dersom jeg bliver dræbt, saa skeer det i det Mindste ved en Musketeer. —

V.

Kongens Musketerer og Hr. Kardinalens Livvagt.

D'Artagnan kjendte Ingen i Paris. Han gik derfor hen paa det bestemte Sted, uden at medbringe nogen Sekundant, bestemt paa at lade sig nøie med den, som hans Modstander vilde vælge. Desuden var det udtrykkeligt hans Hensigt, aabent, men tillige uden Svaghed, først at udtale enhver mulig Undskyldning. Han frygtede for, at denne Duel kunde have tilfølge, hvad der er almindeligt ved et Anliggende af denne Art, naar en ung, kraftig Mand slaaes med en saaret og svækket Modstander: overvunden fordobbler han sin Modparts Triumpf; som Seierherre bliver han anklaget for Pligtforglemmelse og Letsind.

Dersom det er lykkedes os at skildre vor Helts Karakteer, kan det ikke være undgaaet Læseren, at d'Artagnan aldeles ikke var noget almindeligt Menneske. Medens han uophørligt gjentog for sig selv, at hans Død maatte være uundgaaelig, hengav han sig dog paa ingen Maade til den Tanke at døe ganske taalmodig, som et andet, mindre modigt Menneske vilde have gjort i hans Sted. Han overveiede de Personers forskjellige Karakteer, med hvilke han skulde slaaes, og begyndte klarere at gjennemskue sin Stilling. Ved de velmeente Undskyldninger, han havde i Sinde at gjøre, haabede han at skaffe sig en Ven i Athos, hvis fornemme Udseende og stolte Mine særdeles behagede ham. Han smigrede sig med at kunne sætte Angst i Porthos ved Hjælp af Historien med Kaardegehænget, hvilken han jo kunde fortælle Alle og Enhver, dersom han ikke blev dræbt paa Stedet; og en

saadan Fortælling, sagde han til sig selv, maatte, naar den blev udbredt paa rette Maade, gjøre Porthos i høieste Grad latterlig. For den pedantiske Aramis var han ikke synderlig bange, og hvis han slap igjennem til denne, meente han, det vilde nok lykkes enten at komme til Akkord med ham, eller i det Mindste, som Cæsar havde befalet at gjøre ved Pompejus's Soldater, ved dygtige Hug i Ansigtet for stedse at tilintetgjøre hans Skjønhed, af hvilken han var saa stolt.

Dernæst besad d'Artagnan hiint urokkelige Fundament af kraftig Villiesbestemmelse, som hans Faders Formaninger havde lagt i hans Gemyt, og som gik ud paa, at han ikke skulde taale Noget, uden af Kongen, Kardinalen og Hr. de Treville. Han fløi altsaa mere end gik hen til Karmeliter-Barfodskloſteret, en Bygning uden Vinduer, som laa ved nogle ufrugtbare Enge, der dannede et Anhang til Prè-aux-Clercs, og sædvanlig blev brugt til Tvekamp, af Folk, som ingen Tid havde at spilde.

Da d'Artagnan ankom paa det lille Grundgebeet, som udstrakte sig ved Kloſteret, havde Athos kun ventet i fem Minuter, og Klokken slog just Tolv. Han var altsaa punktlig som Samaritanerinden, og den strengeste Kasuist med Hensyn til Dueller havde Intet havt at bemærke.

Athos, som endnu stedse leed gruſomt ved sit Saar, endskjøndt det Klokken 9 var bleven forbundet af Hr. de Trevilles Chirurg, sad paa Kanten af en Brønd, og ventede sin Modstander med den rolige Holdning og værdige Mine, som aldrig forlod ham.

Ved Synet af d'Artagnan stod han op, og gik ham

høfligt nogle Skridt imøde; denne nærmede sig sin Modstander med Hatten i Haanden.

— Min Herre, — begyndte Athos: — jeg har tilsagt to af mine Venner, der ville tjene mig som Sekundanter; men de ere endnu ikke indtrufne. Jeg undrer mig over, at de tøve; thi det er ellers ikke deres Sædvane. —

— Jeg paa min Side har ingen Sekundant, min Herre; — gjenmælede d'Artagnan: — thi først ankommen til Paris igaar, kjender jeg her Ingen, undtagen Hr. de Treville, hvem jeg er bleven anbefalet af min Fader, der har den Ære at tælle sig iblandt hans Venner. —

Athos overveiede et Øieblik.

— De kjender Ingen uden Hr. de Treville? — spurgte han.

— Nei, min Herre, jeg kjender kun ham. —

Hm! — vedblev Athos, medens han talede halvt til sig selv, og halvt til d'Artagnan: — Ifald jeg dræber Dem, vil jeg, paa den Maade, faae Udseendet af en Børneæder. —

— Ikke saa ganske, min Herre, — svarede d'Artagnan med en Bøining, som ikke manglede Værdighed: — ikke saa ganske, da De beviser mig den Ære, at drage Kaarden imod mig, uagtet De har et Saar, som maa foruleilige Dem meget. —

— Det er mig paa min Ære meget til Byrde og jeg maa sige Dem, at De bibragte mig en voldsom Smerte; men jeg vil bruge den venstre Haand, hvilket under slige Omstændigheder er min Sædvane. Troe ikke, at jeg hermed tilstaaer Dem en Gunst; thi jeg støder lige færdigt med begge Hænder. Ja, Fordelen er endogsaa paa

min Side, efterſom en Kettet falder meget ubeqvem for Folk, ſom ikke i Forveien ere fortrolige med denne Egenhed. Jeg beklager derfor meget, at jeg ikke tidligere har meddeelt Dem denne Omſtændighed. —

— Min Herre, — ſagde d'Artagnan, og bøiede ſig atter: — De viſer i Sandhed en Høflighed, hvorfor jeg i høieſte Grad er dem Tak ſkyldig. —

— De gjør mig forlegen; — yttrede Athos med ſin adelige imponerende Mine: — jeg beder, lader os tale om noget Andet, naar det ikke er Dem imod. Ah, Guds Død; Hvilken Smerte, De har foraarſaget mig. Min Skulder ligeſom brænder. —

— Derſom De vilde tillade mig,.... ſtammede d'Artagnan undſeelig.

— Hvilket, min Herre? —

— Jeg er i Beſiddelſe af en Underbalſom for Saar, en Balſom, ſom min Moder har givet mig, og med hvilken jeg alt har gjort en Prøve paa mig ſelv. —

— Nu vel! —

— Nu vel! Jeg er overbeviiſt om, at denne Balſom i mindre end tre Dage vil helbrede Dem, og efter diſſe tre Dages Forløb, min Herre, vilde det endnu være mig en ſtor Ære, at ſtaae til Deres Tjeneſte. — D'Artagnan udtalede diſſe Ord med en naturlig Ligefremhed, ſom gjorde hans Hjerte Ære, uden at forringe Meningen om hans Mod.

— Ved Gud, min Herre, — ſamtykkede Athos: — det er et Forſlag, ſom behager mig, ikke fordi jeg agter at modtage det, men fordi Man heri øieblikkelig gjenkjender Adelsmanden. Saaledes talede og handlede de Tappre i Karl den Stores Tid, efter

hvilken enhver Kavaleer bør søge at danne sig. Desværre befinde vi os ikke længere i hiin store Kaisers Tidsalder; vi leve i Hr. Kardinalens Tidsalder, og i Løbet af mindre end tre Dage, vilde Man, hvor godt endog Hemmeligheden blev skjult, have erfaret at vi skulde duellere, og Man vilde ikke undlade at sætte sig imod vor Kamp. — Nu, for Djævlen! disse dovne Knægte komme ikke endnu! —

— Hvis De har Hastværk, min Herre, — greb d'Artagnan Ordet, med samme Naivetet, hvormed han et Øieblik forud havde gjort Athos det Forslag, at opsætte Duellen tre Dage: — Hvis De har Hastværk, og det behager Dem, strax at gjøre Sagen af med mig, saa paalæg Dem, jeg beder, slet ingen Tvang. —

— Atter et Ord, som behager mig, — sagde Athos med en indtagende Hovedbevægelse. — Dette Menneske er ikke uden Aand, og han er sikkerlig en behjertet Mand, — tænkte han ved sig selv. — Min Herre, jeg ynder Folk af Deres Slags, og forudseer, at jeg, dersom vi ikke dræbe hinanden, senere vil finde en stor Fornøielse i Deres Omgang. Vi ville oppebie disse Herrer; thi jeg har Tid nok, og det vil saaledes være punktligere. Ah, jeg troer der kommer en af dem! —

Ved Enden af Gaden, de Vaugirard, viste sig virkelig den kjæmpemæssige Porthos.

— Hvorledes? raabte d'Artagnan. — Deres første Vidne er Hr. Porthos? —

— Ja, er det Dem maaskee ubehageligt? —

— Nei, ingenlunde! —

— Og her kommer det andet Vidne. —

D'Artagnan vendte sig mod den af Athos betegnede Side, og gjenkjendte Aramis.

— Hvorledes? — raabte han i en endnu mere forundret Tone: — Deres andet Vidne er Hr. Aramis? —

— Tilvisse! Veed De ikke, at Man aldrig saae den ene af os uden den anden, og at Man hos Musketererne som ved Livvagten, ved Hoffet som i Staden, kalder os: Athos, Porthos og Aramis, eller de Uadskillelige? Da De imidlertid kommer fra Dax eller fra Pau ... —

— Fra Tarbes, — rettede d'Artagnan.

— Saa er det Dem tilladt, ikke at vide disse Ting, — sagde Athos.

— Min Tro! — indrømmede d'Artagnan: — Man kalder Dem med Rette saaledes, og mit Eventyr vil, dersom det ellers vækker nogen Opsigt, bevise, at Deres Forbindelse ikke beroer paa Kontraster. —

Imidlertid kom Porthos nærmere, og hilste Athos med Haanden. Derpaa blev han, idet han vendte sig om mod d'Artagnan, ganske forbauset staaende stille.

I Forbigaaende bemærke vi, at han havde skiftet Kaardegehæng, og aflagt sin Kappe.

— Ah! ah! — raabte han: — Hvad er det? —

— Det er med denne Herre, jeg duellerer, — yttrede Athos, og pegede paa d'Artagnan.

— Jeg skal ogsaa duellere med ham, — sagde Porthos.

— Men først Klokken Et, — bemærkede d'Artagnan.

— Og jeg skal ligeledes slaaes med denne Herre, — sagde Aramis, som i samme Øieblik kom til.

— Men først Klokken To, — tilføiede d'Artagnan med samme Nolighed.

— Siig mig dog, af hvilken Aarsag slaaes Du, Athos? — spurgte Aramis.

— Jeg veed det, min Tro, ikke; han har stødt min Skulder. — Og Du, Porthos? —

— Jeg slaaes, min Tro, fordi jeg slaaes, — svarede Porthos rødmende.

Athos, hvem Intet undgik, saae, hvorledes et let Smiil spillede paa Gascognerens Læber.

— Vi have havt en Tvist angaaende Pynten, — sagde den unge Mand.

— Og Du, Aramis? — spurgte Athos.

— Jeg slaaes paa Grund af et theologisk Stridsspørgsmaal, — svarede Aramis, og gav paa samme Tid d'Artagnan et Tegn, ved hvilket han bad ham, at holde Aarsagen til deres Duel hemmelig.

Athos saae atter et Smiil svæve paa Gascognerens Læber.

— Virkeligen? — spurgte Athos.

— Ja, et Punkt angaaende den hellige Augustin, hvori vi ere af forskjellig Mening, — gav Gascogneren til Svar.

— Det er uomtvisteligt en Mand af Aand, — mumlede Athos.

— Og nu, da De ere forsamlede, mine Herrer, — sagde d'Artagnan: — ville De tillade mig at foredrage mine Undskyldninger. —

Ved Ordet „Undskyldninger" drog sig en Sky over Athos's Pande, et hovmodigt Smiil gled hen

over Porthos's Læber, og et benægtende Tegn var Aramis's Svar.

— De forstaae mig ikke, mine Herrer, — vedblev d'Artagnan, idet han stolt hævede sit Hoved, paa hvilket just en Solstraale sænkede sig, forgyldende de fine, kjække Linier: — Jeg beder Dem om Tilgivelse, ifald jeg ikke skulde være i Stand til at afdrage min Skyld til Dem alle Tre; thi Athos har Ret til først at dræbe mig; denne Ret betager Deres Gjældsfordring meget af sit Værd, Hr. Porthos, og tilintetgjør næsten Deres, Hr. Aramis. Og nu, mine Herrer, gjentager jeg, undskylder mig, men kun i denne Forstand. —

Med disse Ord, og med den ridderligste Mine af Verden, drog d'Artagnan sin Kaarde. Blodet var steget ham til Hovedet, og han havde gjerne i dette Øieblik draget Kaarden imod alle Kongerigets Musketerer, som han gjorde det mod Athos, Porthos og Aramis.

Klokken var et Qvarteer over Tolv. Solen stod i Zenith, og det til Tvekampens Skueplads valgte Sted var ganske udsat for dens Glød.

— Det er meget varmt, — bemærkede Athos, ligeledes trækkende sin Kaarde: — og dog kan jeg ikke aflægge min Vams. Jeg har nylig følt, at mit Saar bløder, og jeg maatte frygte at falde Dem til Besvær, naar jeg lod Dem see Blod, hvis Udgydelse De ikke selv havde foranlediget. —

— Det er sandt, min Herre, — svarede d'Artagnan: — og jeg forsikkrer, Dem, at jeg, hvad enten Udgydelsen bliver foranlediget ved mig eller en Anden, stedse

med Beklagelse vil see en saa brav Adelsmands Blod; jeg vil altsaa ligeledes slaaes i Vamsen. —

— Fremad! — skreg Porthos: — Vi have faaet nok af Komplimenter! Betænker, at vi maa vente til Touren kommer til os. —

— Tal kun i Deres eget Navn, Porthos, naar De har saadanne Urimeligheder at forebringe! — afbrød Aramis ham. Jeg for min Deel finder Det, som disse Herrer sige, meget vel talt og fuldkommen to Adelsmænd værdigt. —

— Om De behager, min Herre, — sagde Athos idet han lagde ud.

— Jeg ventede Deres Befaling, — svarede d'Artagnan, og krydsede sin Kaarde med sin Modstanders. Men de tvende Kaarder havde neppe klirret ved den gjensidige Berørelse, førend et Korporalskab af Hs. Eminentses Livvagt, kommanderet af Hr. de Jussac, viste sig ved Enden af Klosterbygningen.

— Kardinalens Livvagt! — raabte paa engang Porthos og Aramis! — Kaarden i Skeden, mine Herrer, Kaarden i Skeden! —

Men det var for silde; Man havde seet de to Kjæmpende i en Stilling, som ikke tillod nogen Tvivl om deres Hensigter.

— Holla! — raabte Jussac, idet han rykkede dem nærmere, og ved et Tegn bød sine Folk at gjøre det Samme: — Holla, Musketerer! Man slaaes altsaa her? — Og Ediktet, hvorledes staaer det sig dermed? —

— De ere meget ædelmodige, mine Herrer Gardere, — knurrede Athos ærgerlig; thi Jussac havde været en af de Angribende to Dage i Forveien: —

Naar vi see, at De slaaes, saa indestaaer jeg Dem for, at vi vel ville vogte os for at forhindre Dem. Lad os altsaa skjøtte os selv, og De skulle nyde en Fornøielse, som slet ingen Møie koster. —

Mine Herrer, — indvendte Jussac: — til min største Fortrydelse maa jeg erklære Dem, at dette er umuligt. Vor Pligt gaaer forud for Alt. Kaarden i Skeden, hvis Dem behager, og følger os! —

— Min Herre, — sagde Aramis parodierende Jussac: — med største Fornøielse vilde vi følge Deres venlige Indbydelse, naar det beroede paa os. Men desværre er dette umuligt; Hr. de Treville har forbudt os det. Gaa derfor Deres Vei; det er det Bedste, De kan gjøre. —

Denne Spot bragte Jussac ud af sig selv.

— Vi angribe Dem, — sagde han: — naar De ikke adlyde. —

— De ere fem Mand stærke, — sagde Athos med dæmpet Røst: — og vi ere kun tre. Vi blive atter slagne og maa nødvendigviis døe her; thi jeg erklærer, at jeg overvunden ikke mere viser mig for Kapitainen. —

Athos, Porthos og Aramis traadte strax nærmere til hverandre, medens Jussac stillede sine Folk i Linie.

Dette eneste Øieblik var tilstrækkeligt for d'Artagnan til at fatte en Beslutning. Var denne en af de Begivenheder, som bestemme et Menneskes Liv, saa var der et Valg at træffe mellem Kongen og Kardinalen, og havde han valgt, maatte han blive staaende derved. At slaaes, var det Samme, som at være ulydig mod Loven, at vove sit Hoved, med

eet Ord, det Samme som at gjøre en Minister, der var mægtigere end Kongen selv, til sin Fjende. Dette begreb den unge Mand, og vi maa sige til hans Roes, at han ikke tøvede et Minut. Han henvendte sig øieblikkeligt til Athos og dennes Venner.

— Jeg har, hvis det er tilladt, Noget at udsætte paa Deres Ord. De sagde, De vare kun Tre; dog synes det mig, at vi ere Fire. —

— Men De hører ikke til Vore, — indvente Porthos.

— Vistnok ikke efter Skindet, men efter Sindet, — svarede d'Artagnan: — Mit Hjerte er en Musketeers, det føler jeg vel, mine Herrer, og jeg maa adlyde den indre Stemme. —

— Bortfjern Dem, unge Mand! — raabte Jussac, som udentvivl af hans Gebærder og Udtrykket i hans Ansigt havde gjættet d'Artagnans Hensigt: — De kan trække Dem tilbage; vi tillade Dem det. Red Deres Skind, gaae hurtig herfra! —

D'Artagnan veg ikke fra Pletten.

— De er upaatvivlelig en herlig Gut, — sagde Athos, og trykkede Gascognerens Haand.

— Fort, fort, lader os faae en Ende derpaa! knurrede Jussac.

— Fremad! — raabte Porthos og Aramis: — vi maa handle! — — Det er en ædelmodig ung Herre, — sagde Athos.

Alle Tre toge d'Artagnans Ungdom i Betragtning, og frygtede hans Uerfarenhed.

— Vi ville være fire Mand stærke, hvoriblandt en Saaret og et Barn; men Man vil ikke destomindre sige, vi vare fire Mand. —

— Ja, men at vige tilbage — — bemærkede Porthos.

— Det er vanskeligt, — indrømmede Athos.

— Det er umueligt, — forsikkrede Aramis.

D'Artagnan begreb deres Vankelmodighed.

— Mine Herrer, stiller mig kun paa Prøve, — raabte han: — og jeg tilsværger Dem ved min Ære, at jeg ikke vil vige fra dette Sted, hvis Modpartiet skulde blive Seierherren. —

— Hvad hedder De, min Brave? — spurgte Athos.

— D'Artagnan, min Herre. —

— Nu vel, Athos, Porthos, Aramis og d'Artagnan, fremad! — raabte Athos.

— Godt, mine Herrer, De have taget Deres Beslutning? — raabte Jussae tredie Gang.

— Den er taget, — bekræftede Athos.

— Og Hvad have De i Sinde? — spurgte Jussae.

— Vi ville have den Ære at angribe Dem, — svarede Aramis, medens han med den ene Haand løftede paa Hatten, og med den anden greb til Kaarden.

— Ah! De gjør Modstand! — udbrød Jussae.

— Guds Død! Undrer De Dem derover? —

Og de ni Kjæmpende styrtede løs mod hinanden i et vildt Raserie, som dog ikke udelukkede en vis Methode. Athos tog en vis Cahusae, Kardinalens Yndling, for sin Part; Porthos havde Biscarat imod sig, og Aramis saae sig lige over for to Fjender. D'Artagnan kjæmpede mod Jussae.

Den unge Gaseognes Hjerte slog saa stærkt, at

det var nær ved at sprænge hans Bryst, ikke af Frygt, — thi denne kjendte han ikke — men af Iver. Han kjæmpede som en glubende Tiger, drejede sig ti Gange omkring sin Modstander, og forandrede tyve Gange sin Stilling og sit Terrain. Jussac var, som Man dengang kaldte det, en Mand, hvem Klingen var voxet til Næven, og havde stor Øvelse; men kun med stor Møie formaaede han dog at værge sig mod sin Modstander, som rask og behændig hvert Øieblik afveg fra Kunstens Regler, og angreb fra alle Sider paa engang, medens han derhos parerede som et Menneske, der har den største Agtelse for alle Cirkumflexer. Endelig tabte Jussac Taalmodigheden ved denne Strid; rasende over at blive holdt i Schak af et Menneske, som han havde anseet for et Barn, blev han hidsig og begyndte at blotte sig. D'Artagnan, som i Mangel af Praxis besad en grundig Theorie, fordoblede sin Virksomhed. Jussac vilde gjøre Ende paa Sagen, og førte et frygteligt Hug mod sin Modstander; men denne parerede Prim, og medens Jussac atter faldt ud, stødte han ham, lig en Slange snoende sig ind under hans Staal, Kaarden igjennem Livet. Jussac faldt som en livløs Masse til Jorden.

D'Artagnan kastede nu et hurtigt, uroligt Blik paa Kamppladsen.

Aramis havde allerede dræbt en af sine Modstandere; men den anden trængte ivrigt ind paa ham. Dog var Aramis i en god Stilling, og han kunde endnu forsvare sig.

Biscarat og Porthos havde paa engang stødt efter hinanden. Porthos havde faaet et Kaardestik

gjennem Armen, og Biscarat et gjennem Laaret. Men da hverken det ene eller det andet af disse Saar vare betydelige, fægtede de kun med desto større Forbittrelse.

Atter saaret af Cahusac, blegnede Athos synligt, dog veg han ikke et eneste Skridt tilbage; han havde kun taget Kaarden i den anden Haand, og sloges nu med den venstre.

— D'Artagnan havde, efter hiin Tids Duellove, Ret til at yde En sin Bistand; medens han med Øinene opsøgte den af sine Kammerater, som meest trængte til hans Hjælp, opsnappede han et Blik af Athos. Dette Blik var i høi Grad veltalende. Athos havde hellere villet døe, end raabe om Hjælp; men Øiet har ogsaa sit forstaaelige Sprog. D'Artagnan gjættede Betydningen af dette Blik, gjorde et frygteligt Spring, og faldt Cahusac i Siden med det Udraab:

— Mod mig, min Hr. Garder, eller jeg dræber Dem! — Cahusac vendte sig om. Det var den høieste Tid; Athos, som alene holdtes opret ved sit Mod, sank i Knæ. — For Guds Skyld! — raabte han til d'Artagnan; — Dræb ham ikke, unge Mand, jeg beder Dem! Jeg har en gammel Historie at afgjøre med ham, naar jeg er helbredet. De maa kun afvæbne ham; slaa ham Kaarden af Haanden. — Saaledes! Godt, meget godt! —

Dette Udraab undslap Athos, i samme Øieblik som Cahusacs Kaarde fløi tyve Fod bort. D'Artagnan og Cahusac styrtede paa eengang frem, den Ene for at gribe den igjen, den Anden for at bemægtige sig den. Men d'Artagnan kom, som den Behændigste, først til Maalet, og satte sin Fod paa Kaarden.

Cahusac løb hen til den Gardesoldat, som var bleven dræbt af Aramis, bemægtede sig hans Kaarde, og vilde vende tilbage mod d'Artagnan; men paa sin Vei mødte han Athos, som under den korte Pause, d'Artagnan havde forskaffet ham, var kommen Noget til sig selv, og vilde begynde Kampen paany, for egen Regning, af Frygt for at d'Artagnan kunde dræbe hans Fjende.

D'Artagnan indsaae, at det vilde være en Uhøflighed, ikke at lade Athos raade. Efter nogle Sekunder styrtede virkelig Cahusac med Struben gjennemboret til Jorden. I samme Øieblik satte Aramis sin til Jorden kastede Fjende Kaarden for Brystet, og tvang ham til at bede om Naade.

Nu vare kun Porthos og Biscarat tilbage. Porthos gav, medens han sloges, tusinde Pralerier til Priis, spurgte Biscarat, hvor meget Klokken vel kunde være, og lykønskede ham paa Grund af det Kompagni, hans Broder havde erholdt ved Regimentet Navarra; men ved disse Spotterier vandt han Intet. Biscarat var en af hine Jernmænd, som kun falde, naar de ere dræbte.

Der maatte imidlertid gjøres en Ende paa Sagen. Vagten kunde komme og arrestere alle Duellanter, saarede og ikke saarede, Royalister og Kardinalister. Athos, Aramis og d'Artagnan samlede sig om Biscarat, og opfordrede ham til at overgive sig. Skjøndt ene imod Alle, og med et Kaardestik gjennem Laaret, vilde Biscarat dog holde Stand; men Jussac, som havde reist sig paa Albuen, raabte til ham, at han skulde overgive sig. Biscarat var en Gascogner som d'Artagnan. Han anstillede sig døv, betegnede mellem

to Parader et Sted paa Jorden, og sagde, parodierende et Vers af Bibelen: — Her vil Biscarat døe, uden at have Andre om sig i sit sidste Øieblik, end sig selv. —

— Men de ere Fire mod Dig ene, hold inde, jeg befaler Dig det! —

— Ah! Naar Du befaler det, da er det noget Andet; — svarede Biscarat; — eftersom Du er min Kommandant, maa jeg adlyde Dig. —

Han gjorde et Spring tilbage, og sønderbrød sin Kaarde, for ikke at maatte overgive den, kastede Stumperne over Klostermuren, og fløitede en kardinalistisk Vise, idet han skjødesløst lagde Armene overkors.

Modet bliver stedse agtet, selv hos en Fjende. Musketererne hilste Biscarat med deres Kaarder, og stak disse atter i Skeden. D'Artagnan gjorde det Samme, og bar derpaa understøttet af Biscarat, som alene havde holdt sig paa Benene, Jusac, Cahusac og Den af Aramis's Modstandere, der kun var bleven saaret, ind under Klosterhallen. Den Fjerde var, som sagt, død. Derpaa trak de i Klokken, og vandrede, efter at fire Kaarder havde seiret over fem, glædedrukne til Hr. de Trevilles Hotel. Man saae dem marschere bort i Arm i Arm, indtagende Gadens hele Bredde, og anraabende enhver Musketeer, de mødte, saa at der tilsidst blev et sandt Triumphtog deraf. D'Artagnans Hjerte svømmede i Salighed. Han gik mellem Athos og Porthos, fortroligt og kjærligt sluttende sig op til Begge.

— Om jeg ogsaa endnu ikke er virkelig Musketeer, — sagde han til sine nye Venner, da han traadte

over Tærskelen til Herr de Trevilles Hotel: — saa er jeg dog i det Mindste optaget som Lærling, ikke sandt? —

VI.

Hans Majestæt, Kong Ludvig den Trettende.

Denne Begivenhed vakte stor Opsigt. Hr. de Treville skjændte aabenlyst paa sine Musketerer, men ønskede dem hemmeligen til Lykke. Da der imidlertid ingen Tid var at spilde med at underrette Kongen om det Skete, begav han sig skyndsomst til Louvre. Det var allerede forsilde. Kongen var indelukket med Kardinalen; Man sagde, at han arbeidede og i dette Øieblik ikke kunde tage imod Nogen. Om Aftenen indfandt Hr. de Treville sig til Kongens Spilleparti.

Kongen vandt, og da Hs. Majestæt var meget gjerrig, var han ogsaa i fortræffeligt Lune. Saasnart han saae de Treville langt borte, raabte han til ham: — Kom nærmere Hr. Kapitain, at jeg kan skjænde paa Dem; veed De, at Hs. Eminents har ført Klage for mig over Deres Musketerer, og det med en saadan Forbittrelse, at han i Aften er syg. Ei, ei, Deres Musketerer ere dog nogle lebendige Djævle, ret nogle Galgenfugle! —

—Nei, Sire, — benægtede Treville, som ved første Blik bemærkede, hvilken Vending Sagen tog: — nei, tvertimod, det ere gode Skabninger, fromme som Lam, og nære kun det eneste Ønske, at deres Kaarde aldrig maa forlade Skeden, uden i Deres Majestæts Tjeneste,

det indestaaer jeg for. Men Hvad fordrer Man af dem? Herr Kardinalens Livvagt søger uafladelig Strid med dem, og, for at hævde Korpsets Ære, see de arme, unge Folk sig nødsagede til Forsvar. —

— Hører Hr. de Treville! — sagde Kongen: — hører ham! Skulde Man ikke troe, han talede om et religiøst Samfund? I Sandhed, min kjære Kapitain, jeg kunde have Lyst til at fratage Dem Deres Patent, og give det til Frøken de Chemerault, hvem jeg har lovet et Abbedie. Tænk imidlertid ikke, at jeg vil troe Dem paa Deres Ord. Man kalder mig Ludvig den Retfærdige, og vi ville strax see! —

— Just, fordi jeg bygger paa denne Retfærdighed, Sire, oppebier jeg rolig og taalmodig, hvad Deres Majestæt finder for godt. —

— Vent De kun, min Herre, vent De kun! Jeg skal ikke lade Dem vente længe, — sagde Kongen.

Lykken tog virkelig en Vending, og da Kongen begyndte at tabe, hvad han havde vundet, var det ham ikke ubehageligt at have et Paaskud, for at liste sig bort, førend endnu Alt var tabt. — Han reiste sig snart efter, puttede Pengene, som laa foran ham, og som for største Delen hidrørte fra hans Gevinst, i Lommen, og sagde: — Vieuville, tag mit Parti! Jeg har vigtige Anliggender at forhandle med Hr. de Treville. Ah! ... Jeg havde firsindstyve Louisdorer liggende for mig. Læg den samme Sum frem, paa det at De, der have tabt, ikke skulle have nødig at beklage sig. Fremfor Alt, Retfærdighed! — Derpaa henvendte han sig til Hr. de Treville, gik med ham hen i en Vinduesfordybning, og vedblev:

— Nu, min Herre, De siger, at Hs. Eminent-

ses Livvagt har yppet Strid med Deres Musketerer? —

— Ja, Sire, som den altid pleier. —

— Og hvorledes kom det? Tal; thi De veed, min Kapitain, en Dommer maa høre alle Partier.

— Ah, min Gud, paa den simpleste og naturligste Maade! Tre af mine bedste Soldater, hvilke Deres Majestæt kjender af Navn, og hvis Hengivenhed De meer end een Gang har maattet sande, — thi jeg kan forsikkre Kongen, at Deres Tjenestepligter ligge dem meget paa Hjertet, — tre af mine bedste Soldater, siger jeg, DHrr. Athos, Porthos og Aramis, gjorde et Lystparti med en Junker fra Gascogne, som jeg havde anbefalet dem samme Morgen. Partiet gjaldt, som jeg troer, St.-Germain, og de havde sat hverandre Stævne ved Karmeliter-Barfodsklosteret, da de bleve forstyrrede af Hr. de Jussac, Hr. Cahusac og Biscarat, samt to Andre af Livvagten, hvilke sikkerligen ikke kunde samles der i saa stort Selskab, uden med slette Hensigter mod Ediktet. —

— Aha! De bringer mig paa den Tanke, at de have havt i Sinde at slaaes. —

— Jeg vil ikke beskylde dem, Sire; men jeg overlader det til Deres Majestæt at betænke, hvad fem bevæbnede Mænd havde at gjøre paa et saa øde, forladt Sted, som Egnen ved Karmeliter-Klosteret. —

— Ja, De har Ret, Treville, De har Ret. —

— Da de fik Øie paa mine Musketerer, opgave de deres Plan, og glemte deres Privathad over Hadet til Korpset; thi det er ikke Deres Majestæt ubekjendt, at Musketererne, som med Liv og Sjæl kun tilhøre Kon-

gen, ere naturlige Fjender af Livvagten, der staaer i Kardinalens Tjeneste. —

— Ja, Treville, ja, — svarede Kongen tungsindigt: — det er meget sørgeligt, i Frankrig at see to Partier, to Hoveder for Kongeriget; men det skal Alt tage en hastig Ende. De siger altsaa, Livvagten har søgt Strid med Musketererne? —

— Jeg siger, at Sagen sandsynligviis er gaaet saaledes til; men jeg sværger ikke, Sire. De veed, hvor vanskeligt det er, at skjælne Sandheden, og naar Man ikke er begavet med det beundringsværdige Instinkt, som har erhvervet Ludvig den Tolvte Tilnavnet „den Retfærdige," .... —

— De har Ret, Treville; men Deres Musketerer vare ikke alene: der befandt sig endnu et Barn hos dem. —

— Ja, Sire, og en saaret Mand, saaledes, at tre af Kongens Musketerer, hvoriblandt en Saaret, samt et Barn, ikke alene holdt Stand imod fem af de frygteligste blandt Kardinalens Gardister, men endog strakte fire af dem til Jorden. —

— Men det er jo en sand Seir! — raabte Kongen ganske glædestraalende: — en fuldstændig Seir! —

— Ja, Sire, lige saa fuldstændig, som ved Pont de Cé! —

— Fire Mand, hvoriblandt en Saaret og et Barn, siger De? —

— Et Barn; han har endnu neppe naaet Ynglingsalderen, og har ved denne Leilighed opført sig saa fortræffeligt, at jeg vil tage mig den Frihed at anbefale ham til Deres Majestæt. —

— Hvad hedder han? —

— D'Artagnan, Sire. Han er en Søn af en af mine ældste Venner, Søn af en Mand, som med Kongen, Deres Fader, høisalig Ihukommelse, har taget Deel i Partigjænger-Krigen. —

— Og De siger, at denne unge Mand har opført sig godt? — Fortæl mig det, Treville; De veed jeg ynder Historier om Krig og Kampe. —

Kongen brystede sig, og strøg stolt sin Knebelsbart i Veiret.

— Sire, — vedblev Treville: — Hr. d'Artagnan er, som sagt, næsten endnu et Barn, og da han ikke har den Ære at være Musketeer, saa bar han borgerlig Dragt. Da Hr. Kardinalens Livvagt bemærkede hans Ungdom, og at han ikke hørte til Korpset, opfordrede de ham til at trække sig tilbage, førend de angrebe. —

— De seer altsaa, Treville, — afbrød Kongen ham: — at Kardinalisterne have været den angribende Part? —

— Vist nok, Sire; det er ikke længere underkastet nogen Tvivl. De opfordrede ham altsaa til at bortfjerne sig; men han svarede, han var af Hjertet Musketeer, tilhørte ganske Hs. Majestæt, og vilde derfor blive hos Musketererne.

— Vakkre Yngling! — mumlede Kongen.

— Han blev virkelig hos dem, og Deres Majestæt har en saa djærv Kjæmpe i ham, at det var hans Haand, der bibragte Jussac det frygtelige Kaardestik, hvorover Hr. Kardinalen er saa forbittret. —

— Han har saaret Jussac? — raabte Kongen: — Han, et Barn? Det er umuligt, Treville. —

— Det er, som jeg har den Ære at sige, Deres Majestæt. —

— Jussac, en af Kongerigets bedste Klinger! —

— Ja vist, Sire! Han har fundet sin Mester! —

— Jeg vil see denne unge Mand, Treville; jeg vil see ham, og hvis Man kan gjøre Noget for ham, nu, saa ville vi drage Omsorg. —

— Naar behager Deres Majestæt at modtage ham? —

— Imorgen ved Middagstid, Treville. —

— Skal jeg bringe ham alene? —

— Nei, bring mig alle Fire tilsammen. Jeg vil takke dem Alle; hengivne Mænd ere sjældne, og Man maa belønne Hengivenheden. —

— Ved Middagstid ville vi være i Louvre. —

— Ah, ad den lille Trappe, Treville, ad den lille Trappe! Kardinalen behøver ikke at erfare det. —

— Meget vel, Sire. —

— De forstaaer, Treville, et Edikt bliver stedse et Edikt, og det er, naar Alt kommer til Alt, forbudet at slaaes. —

— Men dette Sammentræf, Sire, ligger ganske udenfor Duellens sædvanlige Betingelser; det er en Strid, og som Beviis tjener, at der vare fem af Kardinalens Gardister imod mine tre Musketerer og Hr. d'Artagnan. —

— Det er rigtigt; — indrømmede Kongen: — men ligemeget: kom alligevel ad den lille Trappe! —

Treville smilede; men da det allerede var Meget, at han havde bragt dette Barn til at reise sig imod sin Herster, saa bøiede han sig ærefrygtsfuldt for Kongen, og tog Afsked med Dennes Tilladelse.

Allerede samme Aften bleve de tre Musketerer un-

derrettede om den dem bevilgede Ære. Da disse havde kjendt Kongen i lang Tid, geraadede de just ikke i nogen stærk Exaltation derved; men d'Artagnan med sin gascogniske Indbildningskraft saae heri sin fremtidige Lykke, og tilbragte Natten i gyldne Drømme. — Allerede Klokken otte om Morgenen var han hos Athos.

D'Artagnan fandt Musketeren fuldt paaklædt, og beredt til at gaae ud. Da Man først ved Middagstid skulde indfinde sig hos Kongen, havde han i Sinde, med Athos og Porthos at gjøre et Parti i et nær ved Luxembourgs Stalde beliggende Boldhuus. Athos indbød d'Artagnan til at ledsage sig, og omendskjøndt denne ikke kjendte dette Slags Spil, som han aldrig havde taget Deel i, samtykkede han dog i Forslaget, da han ikke vidste, hvormed han skulde fordrive Tiden fra Klokken ni om Morgenen til Middagen.

De tvende Musketerer vare allerede indtrufne, og spilte med hinanden til Tidsfordriv, uden at iagttage Reglerne. Athos, som var meget færdig i alle legemlige Øvelser, stillede sig lige over for dem med d'Artagnan, og udfordrede dem. Men ved sin første Bevægelse mærkede han, endskjøndt han spillede med den venstre Haand, at hans Saar endnu var for nyt for at tillade ham en slig Øvelse. D'Artagnan blev altsaa alene, og da han erklærede, at han var altfor uduelig til at holde et regelmæssigt Parti i Gang, blev Man ved at sende hinanden Boldene, uden at beregne Spillet. Men en af Boldene fløi, slynget af Porthos's herkuliske Næve, saa nær forbi d'Artagnans Ansigt, at, dersom den havde truffet, i Stedet for at flyve forbi ham, hans Audients var gaaet tabt, for

saa vidt, som det uden al Tvivl vilde have gjort det umuligt for ham, at vise sig for Kongen. Da nu, ifølge hans gascogniske Phantasier, hans hele Fremtid afhang af denne Audients, bøiede han sig høfligt for Porthos og Aramis, og erklærede, at han ikke vilde indlade sig i noget Parti, førend han var indøvet nok til at gjøre dem Modstand, hvorpaa han tog sin Plads som Tilskuer paa Galleriet.

Ulykkeligviis befandt sig iblandt Tilskuerne en Mand af Hs. Eminentses Livvagt, som endnu heelt ærgerlig over det Nederlag, hans Kammerader havde lidt Dagen i Forveien, var fast besluttet paa, at gribe den første Leilighed, til at tage Hævn. Han meente, at denne Leilighed tilbød sig her, og sagde til sin Nabo:

— Man maae ikke undre sig over, at dette unge Menneske er bange for en Bold; det er uden Tvivl en Musketeer-Lærling. —

D'Artagnan dreiede sig om, som om en Slange havde stukket ham, og saae stivt paa den Mand, der havde udtalt det dristige Ord.

— I Guds Navn! — vedblev denne, krusende sin Knebelsbart paa en fræk Maade: — See kun paa mig, saa længe De vil, min lille Herre; hvad jeg har sagt, har jeg sagt. —

— Og da Det, De har sagt, er for tydeligt til at behøve en Forklaring, saa beder jeg Dem at følge mig udenfor, — svarede d'Artagnan med huul Røst.

— Naar da? — spurgte Gardisten med samme spottende Mine.

— Strax, hvis Dem behager. —

— Og De veed uden Tvivl Hvem jeg er? —

— Jeg? Jeg veed det ikke, og bekymrer mig heller ikke derom. —

— Det skulde De nødigt sige; thi naar De vidste mit Navn, havde De maaskee mindre Hastværk. —

— Hvad hedder De? —

— Bernajoux, til Deres Tjeneste. —

— Vel, min Hr. Bernajoux, — svarede d'Artagnan roligt: — jeg vil vente Dem udenfor Døren. —

— Gaa kun, min Herre; jeg følger Dem. —

— Forhast Dem ikke for meget, min Herre, paa det at Man ikke lægger Mærke til, at vi gaa ud med hinanden. De indseer nok, at altfor mange Vidner vilde falde os til Besvær ved vor Forhandling. —

— Ganske rigtigt, — bifaldt Gardisten, forundret over, at hans Navn ingen større Virkning havde frembragt hos det unge Menneske.

Navnet Bernajoux var virkelig kjendt af Enhver, maaskee af Alle, undtagen d'Artagnan; thi det var et af dem, som hyppigst forekom ved de daglige Stridigheder, som alle Kongens og Kardinalens Edikter ikke havde været i Stand til at undertrykke.

Porthos og Aramis vare saa ivrigt beskjæftigede med deres Parti, og Athos saae med saa megen Opmærksomhed derpaa, at de ikke engang lagde Mærke til Fraværelsen af deres unge Kammerad, der, som han havde sagt til Hs. Eminentses Gardist, ventede udenfor Dørren; et Øieblik efter fulgte Bernajoux ham. Da d'Artagnan ingen Tid havde at spilde, eftersom Audientsen hos Kongen var fastsat til Middagsstunden, saae han sig om, og sagde til sin Modstander, da han intet Menneske saae paa Gaden:

— Min Tro, det er en Lykke for Dem, endskjøndt

De hedder Bernajoux, at De kun har at gjøre med en Musketeerlærling; vær imidlertid forvisset om, at jeg skal gjøre mig al mulig Umage. Læg ud! —

— Men, — indvendte Manden, der saaledes blev udfordret af d'Artagnan: — denne Plads synes mig meget slet valgt; vi stode meget bedre bag Abbediet St. Germain, eller paa Pladsen ved Pré-aux-Clercs. —

— Hvad De siger der, er meget forstandigt; — gav d'Artagnan til Svar: — men desværre har jeg kun kort Tid til min Disposition, da jeg præcis Klokken Tolv har et Stevnemøde. Altsaa, læg ud, min Herre, læg ud! —

Bernajoux var ikke den Mand, der lod sig saaledes udfordre to Gange. I samme Øieblik blinkede Kaarden i hans Haand, og han faldt ud mod sin Kontrapart, hvem han haabede let at kunne skræmme, paa Grund af hans store Ungdom.

Men d'Artagnan havde Dagen i Forveien staaet sin Prøve, og heelt modig ved sin Seir, ganske opblæst i Følelsen af sin tilkommende Lykke, var han fast besluttet, ikke at vige en Fodsbred tilbage; de to Kaarder vare ogsaa strax krydsede, og da d'Artagnan forblev urokkelig paa sin Plads, gjorde Modstanderen et Skridt baglænds. Men d'Artagnan greb det Øieblik, da Bernajoux's Klinge ved denne Bevægelse veg ud fra den lige Linie, trak sit eget Vaaben til sig, førte et Hug ovenfra nedad, og: traf sin Fjende i Skulderen. Derpaa gjorde han paa sin Side strax et Skridt tilbage, og hævede Kaarden i Veiret; men Bernajoux raabte til ham, at det Intet havde at betyde, styrtede som en blind imod ham, og rendte sig selv i sin Modstanders Kaarde. Da han imidlertid ikke

faldt, ikke heller erklærede sig overvunden, men kun tog sit Standpunkt nærmere hen imod Hr. de la Tremouilles Hotel, i hvis Tjeneste han havde en Slægtning, saa trængte d'Artagnan stedse ivrigere ind paa ham, eftersom han ikke vidste, hvor svært Bernajoux var saaret, og havde uden Tvivl snart gjort det af med ham ved et tredie Hug, hvis ikke ved Larmen, som trængte op fra Gaden, tvende af Gardistens Venner, der havde hørt ham vexle nogle Ord med d'Artagnan, og derpaa seet dem gaae ud tilsammen med Kaarden i Haanden, vare ilede hid fra Boldhuset og havde kastet sig over Seierherren. Men strax kom ligeledes Athos, Porthos og Aramis til, og nødte de to Gardister til at trække sig tilbage, just som disse angrebe Musketerernes unge Kammerad. Nu faldt Bernajoux til Jorden, og da Gardisterne kun vare To imod Fire, saa skrege de: — Til Hjelp, Hotel de la Tremouille! — Paa dette Skrig styrtede Alle, som befandt sig i Hotellet, ud paa Gaden og faldt over de fire Kammerader, som paa deres Side begyndte at skrige: — Os til Hjelp, Musketerer! —

Dette Raab fandt i Almindelighed Gehør; thi Man kjendte Musketererne som Hs. Eminentses Fjender, og elskede dem paa Grund af deres Had til samme høie Person. Ogsaa toge Livsoldaterne af de Kompagnier, der ikke tilhørte Hertug „Rødhat", som Aramis havde kaldt ham, i Almindelighed ved disse Stridigheder Parti for Kongens Musketerer. Just gik tre Gardister, som hørte til Hr. des Essarts Kompagni, igjennem Gaden, af disse kom saaledes de to vore fire Kammerader til Hjelp, medens den tredie løb til Hr. de Trevilles Hotel, og raabte: — Til Hjelp, Muske-

terer, os til Hjelp! — Da sædvanligt Hr. de Trevilles Hotel var fyldt med Soldater af denne Vaabenart, som hurtigt ilede deres Kammerader til Hjelp, saa blev Fægtningen almindelig; men Overhaanden var paa Musketerernes Side: Kardinalens Livvagt og Hr. de la Tremouilles Folk droge sig tilbage i Hotellet, hvis Dørre de endnu tidsnok fik lukkede for at forhindre deres Fjender fra at trænge med dem ind i Gaarden. Den Saarede havde Man bragt bort strax i Begyndelsen, og det, som sagt, i en meget slet Tilstand.

Ophidselsen havde iblandt Musketererne og deres Forbundne naaet den høieste Grad, og Man raadslog allerede, om Man ikke, for at straffe Hr. Tremouilles Betjentes Uforskammethed, hvilke havde vovet at gjøre et Udfald mod Kongens Musketerer, skulde sætte Ild paa Hotellet. Et Forslag i denne Retning blev gjort, og optaget med Begeistring, da Klokken til Lykke slog Elleve. D'Artagnan og hans Kammerader erindrede sig deres Audients, og da det vilde have smertet dem, om et saa skjønt Puds var bleven sat i Værk uden dem, forsøgte de at berolige Gemytterne, hvilket ogsaa lykkedes dem. Man nøiedes nu med at kaste nogle Brostene mod Portene; men disse modstode, og Man blev snart træt. Desuden havde de Gardister, hvilke Man maatte betragte som Foretagendets Anførere, for nogle Øieblikke siden forladt Gruppen, og vare gaaede til Hr. Trevilles Hotel, hvis Herre ventede dem, allerede underretet om denne ny Strid.

— Rask til Louvre! — raabte han: — til Louvre, uden at spilde noget Øieblik! Vi maa see at faae Kongen i Tale, førend Kardinalen kommer os i Forkjøbet;

vi fortælle ham Sagen som en Følge af Anliggendet fra den foregaaende Dag, og begge Sager ville støtte hinanden.

Hr. de Treville begav sig, ledsaget af de fire unge Folk, til Louvre; men, til stor Forbauselse for Musketerernes Kapitain, forkyndte Man ham, at Kongen var taget paa Hjortejagt i Skoven ved St. Germain. Hr. de Treville lod sig gjentage denne Efterretning to Gange, og for hver Gang bemærkede hans Ledsagere, hvorledes hans Ansigt formørkedes.

— Havde Hs. Majestæt allerede igaar til Hensigt at foretage denne Jagt? — spurgte han.

— Nei, Deres Excellents; — svarede Kammertjeneren: — Overjægeren meldte denne Morgen, at Man om Natten havde stillet en Hjort til Hs. Majestæts Fornøielse. I Begyndelsen svarede Kongen, at han ikke vilde jage, men han kunde desuagtet ikke modstaae Udsigten til den Nydelse, denne Jagt vilde forskaffe ham, og han tog afsted efter Frokosten. —

— Og har Kongen seet Kardinalen? — spurgte Hr. de Treville.

— Efter al Sandsynlighed; — svarede Kammertjeneren: — thi jeg har imorges tidligt seet Hestene blive spændte for Hs. Eminentses Vogn. Jeg spurgte hvorhen Man agtede sig, og Man svarede mig: Til St. Germain. —

— Man er kommen os i Forkjøbet, — sagde Hr. de Treville: — Mine Herrer, jeg vil i Aften tale med Kongen; men Dem raader jeg, ikke at vove Dem i hans Nærhed. —

Dette Raad var for fornuftigt, og kom desuden fra en Mand, som kjendte Kongen for godt til, at

de fire unge Mænd skulde have havt Noget at indvende derimod. Hr. de Treville opfordrede dem til at begive sig hjem, og oppebi Efterretninger fra ham.

Paa Veien til sit Hotel betænkte imidlertid Hr. de Treville, at det var klogest af ham, at være den Første til at føre Klagen. Han sendte derfor en af sine Betjente til Hr. de la Tremouille med et Brev, hvori han bad ham at bortfjerne Hr. Kardinalens Livvagt af sit Huus, og give sine Folk en Irettesættelse for den Frækhed, de havde havt, at gjøre et Udfald mod Musketererne. Men allerede underrettet af sin Staldmester, med hvem Bernajoux, som Man veed, var beslægtet, lod Hr. de la Tremouille ham svare, at hverken Hr. de Treville, eller hans Musketerer havde Aarsag til at beklage sig, men at derimod han selv havde Aarsag dertil, da Musketererne havde angrebet og saaret hans Folk, og desuden havde villet stikke hans Hotel i Brand. Da nu Striden imellem disse to høie Herrer havde kunnet vare længe, for saa vidt som naturligvis Enhver vilde forfægte sin Mening, saa fandt Hr. de Treville en Udvei, hvorved han havde til Hensigt at give Sagen en Ende; den bestod deri, selv at opsøge Hr. de la Tremouille.

Han begav sig altsaa strax til hans Hotel, og lod sig melde.

De to Herrer hilste hinanden meget artigt; thi om der end intet Venskab fandt Sted imellem dem, agtede de dog gjensidigt hinandens Fortjenester. Begge vare Mænd af Mod og Ære, og da Hr. de la Tremouille, en Protestant, kun sjældent saae Kongen, og ikke hørte til noget Parti, opfattede han sine selskabelige Forhold, sædvanligt uden Fordom. Dennegang

var imidlertid hans Modtagelse, hvorvel artig, dog koldere end sædvanligt.

— Min Herre, — begyndte Hr. de Treville: — enhver af os troer at have Grund til at besvære sig over den anden, og jeg er kommen, for at vi i Fællesskab kunne bringe dette Anliggende paa det Rene. —

— Gjerne; — indvilligede Hr. de la Tremouille: — men jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at jeg er vel underrettet, og at al Uret er paa Deres Musketerers Side. —

De er altfor fornuftig og retfærdig en Mand, min Herre, — bemærkede Hr. de Treville: — til ikke at modtage det Forslag, jeg vil gjøre Dem. —

— Siig mig det; jeg hører. —

— Hvorledes gaaer det med Hr. Bernajoux, Deres Staldmesters Fætter? —

— Meget slet, min Herre. — Foruden det ikke just farlige Kaardestik, han har faaet igjennem Armen, er der endnu bibragt ham et andet gjennem Lungerne, og Lægen spaaer det Værste. —

— Har den Saarede gjenvundet sin Bevidsthed? —

— Fuldkommen. —

— Taler han? —

— Med Vanskelighed; dog tale kan han. —

— Nu godt, min Herre, lad os gaae til ham. Lad os besværge ham i Guds Navn, for hvis Domstol han maaskee snart vil blive kaldet, at sige Sandheden. Han skal være Dommer i sin egen Sag, og hvad han siger vil jeg troe. —

Hr. de la Tremouille betænkte sig et Øieblik, og samtykkede derpaa, da Man ikke godt kunde gjøre et fornuftigere Forslag.

Begge stege ned i Kammeret, hvor den Saarede laa. Da denne saae de to ædle Herrer træde ind, forsøgte han at reise sig i Sengen; men han var for svag, og sank afkræftet ved denne korte Anstrengelse, næsten bevidstløs tilbage.

Hr. de la Tremouille nærmede sig, og lod ham lugte til flygtige Salte, som igjen kaldte ham tilbage til Livet. Hr. de Treville opfordrede nu Hr. de la Tremouille til selv at udspørge den Syge, paa det at Man ikke kunde beskylde ham for, at have udøvet nogen Indflydelse paa samme.

Hvad Hr. de Treville havde forudseet, skete. Svævende mellem Liv og Død tænkte Bernajoux ikke et Øieblik paa at fortie Sandheden; han fortalte de to Herrer ganske nøiagtigt Sagen, som den havde tildraget sig.

Dette var Alt, hvad Hr. de Treville vilde have; han ønskede Bernajoux en snarlig Helbredelse, tog Afsked med Hr. de la Tremouille, vendte strax tilbage til sit Hotel, og lod de fire Venner underrette om, at han ventede dem ved Middagsbordet.

Hr. de Treville saae et meget godt, dog antikardinalistisk Selskab hos sig.

Man begriber let, at Samtalen under hele Middagsmaaltidet dreiede sig om de tvende Nederlag, som Hs. Eminentses Livvagt havde lidt. Da nu d'Artagnan havde været begge Dages Helt, saa tilfaldt alle Lykønskningerne ham; hvilke Athos, Porthos og Aramis villigt overlode ham, da Æren i denne Henseende ofte nok var falden i deres Lod.

Henimod Klokken Sex yttrede Hr. de Treville, at han var forpligtet til at begive sig til Louvre; men da

den af Hs. Majestæt fastsatte Audientstime var forbi, stillede han sig, i Stedet for at forlange Adgang til den lille Trappe, med de fire unge Mænd i Forværelset. Kongen var endnu ikke kommen tilbage fra Jagten. Vore unge Folk ventede, blandede mellem Hoffolkenes Skare, neppe en halv Time, førend alle Dørre aabnede sig, og Man meldte Kongen.

Ved denne Melding bævede d'Artagnan lige indtil sin inderste Sjæl. Det paafølgende Øieblik skulde, efter al Sandsynlighed, afgjøre hans Skjæbne for hele Livet. Hans Øine vare fulde af Frygt fæstede paa Dørren, gjennem hvilken Hs. Majestæt maatte træde ind.

Ludvig den Trettende viste sig først i Forgemakket. Han bar en endnu ganske støvet Jagtklædning, havde store Støvler paa, og holdt en Pidsk i Haanden. Ved første Øiekast saae d'Artagnan nok, at der raasede en Storm i Kongens Indre.

Saa synlig end denne Hs. Majestæts Stemning var, afholdt Hoffolkene sig dog ikke fra at opstille sig i de kongelige Forgemakker paa hans Vei. En Hofmand er det altid kjærere, at blive seet af et vredt Øie, end slet ikke at blive seet. De tre Musketerer tøvede altsaa ikke, og traadte et Skridt frem, medens d'Artagnan derimod holdt sig skjult bag ved dem. Men endskjøndt Kongen kjendte Athos, Porthos og Aramis personligt, gik han dem dog forbi uden at kaste et Blik paa dem, uden at at tale med dem, som om han aldrig havde seet dem tilforn. Da Kongens Øine et Øieblik heftede sig paa Hr. de Treville, udholdt denne dette Blik med en saadan Fasthed, at han maatte

bortvende sit Ansigt, hvorpaa han under en vedvarende Mumlen trak sig tilbage i et indre Gemak.

— Vore Anliggender staae slet, — sagde Athos smilende: — og Man vil endnu denne Gang ikke gjøre os til Ordensriddere. —

— Vent her ti Minuter, — bad Hr. de Treville: og naar De efter denne Tids Forløb ikke see mig komme igjen, saa vend tilbage i mit Hotel; thi det er da unyttigt at tøve længere her. —

De unge Folk ventede ti Minuter, et Qvarteer, tyve Minuter; men da de saae, at Hr. de Treville ikke kom igjen, bortfjernede de sig meget urolige over, hvad der vilde skee.

Hr. de Treville var dristig traadt ind i Kongens Kabinet, og havde truffet Hs. Majestæt i meget slet Lune siddende i en Lænestol, og bankende sine Støvler med Skaftet af sin Pidsk. Dog afholdtes han herved ikke fra, med største Pflegma at spørge til Hs. Majestæts Befindende.

— Det er slet, min Herre, meget slet; — svarede Kongen: — jeg kjeder mig. —

Dette var virkelig Ludvig den Trettendes værste Sygdom. Hyppigt tog han en af sine Hoffolk ved Armen, trak ham til et Vindue, og sagde: — Min Hr. Den og Den, kom lad os prøve paa at kjede os med hinanden. —

— Hvorledes! Deres Majestæt kjeder sig! — spurgte Hr. de Treville: — Har De ikke i Dag nydt Jagtens Fornøielse? —

— En skjøn Fornøielse, paa min Ære, — ganske udartet! Jeg veed ikke, om Vildtet intet Spor har mere, eller om Hundene ikke længer have nogen Næse.

Vi opdrive en Hjort med ti Ender, vi ride sex Timer efter den, og da den just er i Begreb med at give tabt, da Simon just vil sætte Hornet til Munden, for at blæse Halali, krak, mister hele Kobbelet Sporet, og piler afsted efter en Aaring. De seer altsaa, at jeg maa gjøre Afkald paa denne Jagt, ligesom jeg har maattet ved Falkejagten. Ak, jeg er en meget ulykkelig Konge, Hr. de Treville! Jeg havde endnu kun een Glentefalk; den er død i Forgaars. —

— I Sandhed, Sire! jeg begriber Deres Fortvivlelse, og Ulykken er stor; men jeg tænker, at der endnu er bleven Dem et godt Antal Falke og Duehøge tilbage. —

— Og intet Menneske til at afrette dem; Falkonererne forsvinde, og kun jeg alene forstaaer endnu Jægeriets Kunst. Efter mig vil Alt være ude, og Man vil kun jage med Maar- og Rævefælder. Havde jeg endda Tid til at danne mig Lærlinge! Men nei, Hr. Kardinalen lader mig aldrig Ro; han taler mig om Spanien, om Østerrig, om England! — Ah! — Hvad Kardinalen angaaer, Hr. de Treville, saa er jeg meget utilfreds med Dem. —

Det var netop det Punkt, Hr. de Treville vilde have berørt; han kjendte Kongen meget godt; han vidste, at alle disse Klager kun vare en Forberedelse, kun et Slags Ophidselse, for at sætte Mod i sig, og at det nok vilde komme derhen, hvor han ønskede.

— Og i hvilken Henseende har jeg været saa ulykkelig at mishage Deres Majestæt? — spurgte Hr. de Treville, idet han hyklede den høieste Forbauselse.

— Opfylder De paa denne Maade Deres Pligt, min Herre? — vedblev Kongen, uden at svare umid-

delbart paa Hr. de Trevilles Spørgsmaal: — har jeg til den Ende valgt Dem til Kapitain for mine Musketerer, at De skulle kunne myrde et Menneske, bringe et heelt Qvarteer i Oprør, og fatte Planer til at afbrænde Paris, uden at De siger mig et Ord derom? Dog, medens jeg giver Ordt af mig, og reiser Anklage mod Dem, — vedblev Kongen: — sidde Oprørstifterne uden Tvivl allerede i Fængsel, og De komme sikkert for at vise mig, at Retfærdigheden er bleven udøvet. —

— Sire! — svarede Hr. de Treville rolig: — jeg kommer tvertimod for at forlange den af Dem. —

— Og imod Hvem? — raabte Kongen. —

— Imod Bagtalerne, — svarede Hr. de Treville. —

— Ah, det er dog noget ganske Nyt! — udbrød Kongen: — Vil De da ikke tilstaae, at Deres tre fordømte Musketerer, Athos, Porthos og Aramis, i Forbindelse med Deres Junker fra Bearn — have kastet sig som Rasende over den stakkels Bernajoux, og mishandlet ham saaledes, at han sandsynligviis endnu i denne Time maa opgive Aanden? Vil De ikke tilstaae, at de derpaa have beleiret Hertug de la Tremouilles Hotel, og have villet stikke samme i Brand; hvilket i Krigstider maaskee ikke vilde have været nogen stor Ulykke, for saa vidt som det er en Hugenotrede, men som dog Fredstider vilde give et forargeligt Exempel! Siig, vil De nægte alt dette? —

— Og Hvo har meddeelt Dem denne skjønne Fortælling, Sire!? — spurgte Hr. de Treville rolig.

— Hvo der har meddeelt mig denne skjønne Fortælling, min Herre? Hvo skulde det vel være uden Den, som vaager, naar jeg sover, som arbeider naar

jeg forlyster mig, som styrer Alt baade ude og inde, saavel i Frankrig som i Europa? —

— Deres Majestæt behager uden Tvivl at tale om Gud; — sagde Hr. de Treville: — thi jeg veed Ingen, der staaer saa høit over Deres Majestæt, uden Gud. —

— Nei, min Herre, jeg taler om Statens Støtte, om min eneste Tjener, min eneste Ven, om Kardinalen. —

— Hs. Eminents er ikke Hs. Hellighed, Sire! —

— Hvad vil De sige dermed, min Herre? —

— At kun Paven er ufeilbar og at denne Ufeilbarlighed ikke strækker sig til Kardinalerne. —

— De vil paastaae, at han skuffer mig, at han forraader mig? De anklager ham altsaa? Tal, tilstaa frimodigt, at De anklager ham! —

— Nei, Sire! men jeg siger, at han skuffer sig selv; jeg siger, at han er bleven feil underrettet, at han har forhastet sig med at anklage Hs. Majestæts Musketerer, mod hvilke han er uretfærdig, og, at han har øst sine Underretninger af upaalidelige Kilder. —

— Anklagen kommer fra Hr. de la Tremouille, fra Hertugen selv. Hvad har De herpaa at svare? —

— Jeg kunde svare, Sire! at han er for meget interresseret i Sagen, til at være upartisk Vidne; men det være langt fra mig, Sire! Jeg kjender Hertugen som en retsindig Adelsmand, og jeg gjør Sagen afhængig af hans Udsagn, dog under een Betingelse. —

— Og hvilken? —

— At Deres Majestæt lader ham hente, at De selv, under fire Øine, uden Vidner udspørger ham,

og at jeg strax maa faae Deres Majestæt i Tale, saa snart De har seet Hertugen. —

— Meget godt! — raabte Kongen: — Og De finder Dem i det, som bliver betinget ved Hr. de la Tremouille's Udsagn? —

— Ja, Sire! —

— De underkaster Dem den Erstatning, han fordrer? —

— Fuldkomment! —

— La Chesnaye! — raabte Kongen: — La Chesnaye! —

Kongens fortrolige Kammertjener, der stedse opholdt sig i Nærheden af Dørren, traadte ind.

— La Chesnaye, — henvendte Kongen sig til ham: — Man maa strax sende Bud efter Hr. de la Tremouille; jeg vil endnu i Aften tale med ham. —

— Deres Majestæt gjør mig det Løvte, at de Ingen vil see uden Hr. de la Tremouille og mig? —

— Ingen, paa mit Æresord! —

— Altsaa imorgen, Sire? —

— Imorgen, min Herre! —

— Paa hvilken Tid, om det behager Deres Majestæt? —

— Naar De finder for godt. —

— Men jeg kunde befrygte at vække Deres Majestæt, om jeg kom for tidligt. —

— Vække mig! Sover jeg maaskee? Jeg sover ikke mere, min Herre; jeg drømmer kun undertiden, det er Alt! Kom derfor saa tidligt, De vil, maaskee alt Klokken Syv; men tag Dem i Agt, dersom Deres Musketerer ere skyldige! —

— Hvis mine Musketerer ere skyldige, Sire! saa

skulle de Skyldige blive overleverede i Deres Majestæts Hænder, og De kan gjøre med Dem, hvad Dem tykkes. Fordrer Deres Majestæt endnu mere, saa tal De blot; jeg er beredt til at adlyde. —

— Nei, min Herre, nei; Man har ikke uden Grund kaldet mig Ludvig den Retfærdige. Altsaa imorgen, min Herre, imorgen! —

— Gud beskytte Deres Majestæt indtil da! —

Saa slet, som Kongen end sov, sov Hr. de Treville dog endnu slettere. Han havde endnu samme Dag ladet sine tre Musketerer og deres Kammerad give Underretning om, at de næste Morgen Klokken halv Syv skulde indfinde sig hos ham. Han tog dem med sig, uden nogen Forsikkring, uden noget Løvte, ja uden endog at fordølge, at deres ikke mindre end hans egen Lykke var afhængig af et Tærningekast.

Da de vare komne til den lille Trappe, bad han dem vente neden for samme. Hvis Kongen var opbragt mod dem, skulde de fjerne sig, uden at blive seete; hvis han vilde tage imod dem, behøvede Man kun at kalde.

I Kongens private Forgemak traf Hr. de Treville la Chesnaye, som meddeelte ham, at Man den foregaaende Aften ikke havde truffet Hr. de la Tremouille i hans Hotel. Han var kommen alt for silde hjem for at begive sig til Louvre; først i dette Øieblik var han ankommen og befandt sig netop nu hos Kongen.

Denne Omstændighed var Hr. de Treville meget behagelig; thi han var nu overbeviist om, at ingen fremmed Mening vilde snige sig mellem Hr. de Tremouilles Forklaring og ham.

Neppe vare ti Minuter forløbne, saa aabnedes vir-

kelig Kongens Kabinetsdør, og Hr. de Treville saae Hertugen træde ud. Denne nærmede sig ham med de Ord:

— Hr. de Treville, Hs. Majestæt har ladet mig kalde, for at erkyndige sig om, hvorledes Tingene have tildraget sig igaarmorges i mit Hotel. Jeg har talt Sandheden, det vil sige, jeg har tilstaaet, at mine Folk have Uretten paa deres Side, og at jeg er beredt til at undskylde mig for Dem. Da jeg just træffer Dem her, beder jeg Dem, godhedsfuldt at tage imod min Undskyldning, og stedse at holde mig for en af Deres Venner. —

— Min Hertug, — svarede Hr. de Treville: — jeg nærede en saadan Tillid til Deres Retskaffenhed, at jeg ikke vilde have nogen anden Forsvarer hos Hs. Majestæt, end Dem selv. Jeg seer, at jeg ikke har skuffet mig, og glæder mig over, at der endnu gives en Mand, om hvem Man uden at tage feil, kan sige Det, som jeg nyligt har sagt om Dem. —

— Godt, godt! — bemærkede Kongen, som gjennem Fløidørene havde været Vidne til alle disse Komplimenter: — Sig ham kun Treville, da han paastaaer at være Deres Ven, at ogsaa jeg ønsker at høre blandt hans Venner, at han forsømmer mig, at jeg snart i tre Aar ikke har seet ham, og at jeg overhovedet kun seer ham, naar jeg lader ham hente. Sig ham det i mit Navn; thi det er blandt de Ting, som en Konge ikke godt kan sige selv. —

— Jeg takker, Sire! jeg takker; svarede Hertugen: — men Deres Majestæt kan stole paa, at det just ikke ere deres meest hengivne Mænd, jeg siger ikke

dette med Hensyn til Hr. de Treville, som De seer om Dem til enhver Tid paa Dagen. —

— Ah! De har hørt, hvad jeg her sagde. Desto bedre, Hertug, desto bedre! — tog Kongen atter Ordet, og traadte udenfor Dørren: — Ah! Det er Dem, Treville? — Hvor ere Deres Musketerer? Jeg har iforgaars befalet Dem at føre dem hid; hvorfor har De ikke gjort det? —

— De ere nede, Sire! og med Deres Tilladelse vil la Chesnaye sige dem, at de skulle komme herop. —

— Ja vist; de skulle strax komme! Klokken er snart Otte, og Klokken Ni venter jeg et Besøg. Gaa, Hr. Hertug, og kom snart igjen! Træd ind, Treville! —

Hertugen bukkede, og gik. Da han aabnede Dørren, viste sig de tre Musketerer og d'Artagnan øverst paa Trappen, førte af la Chesnaye.

— Kommer hid, mine Brave, kommer hid! — raabte Kongen: — Jeg maa skjænde paa dem! —

Musketererne nærmede sig med dybe Buk; d'Artagnan fulgte efter dem.

— Hvad Pokker! — vedblev Kongen: — I Fire have i Løbet af to Dage gjort Syv af Hs. Eminentses Livvagt kampudygtige! Det er for meget, mine Herrer, alt for meget. Paa denne Maade vilde Hs. Eminents være nødt til at fornye sit Kompagni i tre Uger, og jeg til at bringe Edikterne i Udøvelse i al deres Strenghed. — Tilfældigviis at gjøre det af med Een, dertil vilde jeg Intet sige; men Syv! — Jeg gjentager det: Det er for meget! —

— Sire! Deres Majestæt seer nok, at de ganske sønderknuste og angerfulde komme for at aflægge deres Undskyldning. —

— Ganske sønderknuste og angerfulde! — gjentog Kongen: — Hm! Jeg troer ikke saa ganske deres hykleriske Ansigter; jeg seer i Særdeleshed der bagved et Gascogner-Ansigt. Træd nærmere, min Herre! —

D'Artagnan begreb letteligen, at Komplimenten var rettet til ham, og nærmede sig, idet han antog sin mest fortvivlelsesfulde Mine.

— Hvorledes, De sagde det var en Yngling? Det er et Barn, Hr. de Treville, et sandt Barn! Er det ham, der har givet Jussac det slemme Kaardestik? —

— Og Bernajoux de to artige Hug. —

— Uden at tale om, — faldt Athos ind i Samtalen: — at jeg, dersom han ikke havde revet mig ud af Biscarats Kløer, sikkerligt ikke kunde have havt den Ære, i dette Øieblik at gjøre Deres Majestæt min underdanigste Kompliment. —

— Denne Bearner er altsaa en sand Djævel, Ventre-saint-gris! Hr. de Treville, som Kongen, min Fader vilde have sagt. Ved denne Haandtering maa Man gjennembore mange Vamse, og sønderbryde mange Kaarder. — Gascognerne ere vel altid fattige, ikke sandt? —

— Sire! jeg tør nok sige, at Man endnu ingen Guldminer har fundet i deres Bjerge, endskjøndt Himmelens Herre vel havde været dem dette Under skyldig, paa Grund af den Iver hvormed de understøttede Kongens, Deres Faders Fordringer. —

— Dermed vil man lade mig forstaae, at de have gjort mig selv til Konge, Treville, for saa vidt som jeg er min Faders Søn. Nu vel, jeg siger ikke Nei. — La Chesnaye! See efter, om De, ved at gjennemsøge alle mine Lommer, kan finde fyrretyve Pistoler,

og hvis de findes, da bring mig dem! — Og nu unge Mand, læg Haanden paa Hjertet, og sig mig, hvorledes Sagen har tildraget sig.

D'Artagnan fortalte den foregaaende Dags Eventyr med alle Enkeltheder: hvorledes han, af Glæde over at skulle see Kongen, ikke havde kunnet sove, og var kommen tre Timer før Audientstimen til sine Venner; hvorledes de havde begivet sig med Hverandre til et Boldhuus, og hvorledes han der var bleven bespottet af Bernajoux, fordi han havde yttret Frygt for at faae en Bold i Ansigtet; at Bernajoux nær havde maattet betale sin Spot med Tabet af sit Liv, og Hr. de la Tremouille med Tabet af sit Hotel.

— Det er rigtigt; — mumlede Kongen: — ja, saaledes har Hertugen fortalt mig Sagen. Stakkels Kardinal! Syv Mennesker i to Dage, og det hans Yndlinge! Men dermed er det Nok, mine Herrer; forstaae De? Det er Nok. De have taget Deres Hævn for Rue Ferou, og endnu mere; De maae være tilfredse! —

— Naar Deres Majestæt er det, — sagde Treville: — ere vi det ogsaa. —

— Ja, jeg er det, — svarede Kongen, tog en Haandfuld Guldstykker af la Chesnayes Haand, overgav d'Artagnan dem, og sagde: — Dette til Bevis paa min Tilfredshed. —

Dengang vare saadanne stolte Ideer, som den ydre Anstand nu fordrer, slet ikke i Mode. En Adelsmand modtog Penge umiddelbart af Kongens Haand, og følte sig ikke i ringeste Maade ydmyget derved. D'Artagnan stak altsaa uden Omstændigheder de forretyve Pistoler i Lommen, og takkede Kongen meget underdanigt.

— See saa, — sagde Denne, idet han saae paa Uhret: — Klokken er nu halv Ni, og De maa fjerne Dem; jeg har allerede sagt, at jeg ventede Nogen Klokken Ni. Jeg takker for Deres Hengivenhed, mine Herrer. Jeg kan altid gjøre Regning derpaa, ikke sandt? —

— O, Sire! — raabte de fire Kammerader eenstemmigt: — vi lade os hugge i Stykker for Deres Majestæt. —

— Godt, godt, men forbliver heller heellemmede; det er dog bedre, og De ere mig saaledes til større Nytte. — Treville, — tilføiede Kongen med dæmpet Stemme: — da ingen Plads er ledig ved Musketererne, og da jeg desuden har fastsat et Noviciat som Betingelse for Optagelse i dette Korps, saa bring denne Yngling i Hr. des Essart's, Deres Svogers, Gardekompagni. Ah! ved Gud, Treville, jeg glæder mig over den Grimasse, Kardinalen vil sætte op. Han vil blive rasende; men det kommer ikke mig ved, jeg staaer paa min Ret. —

Og Kongen hilste Hr. de Treville med Haanden. Denne gik bort, og opsøgte sine Musketerer, hvilke han fandt i Begreb med at dele Pistolerne med d'Artagnan.

Kardinalen var, som Hs. Majestæt havde udtrykt sig, virkelig rasende, saa rasende, at han i otte Dage ikke besøgte Kongens Spilleparti, hvilket dog ikke afholdt Kongen fra at vise ham den venligste Mine af Verden, og, saa ofte han mødte ham, at spørge i den meest smigrende Tone:

— Nu, min Hr. Kardinal, hvorledes staaer det sig med den stakkels Bernajoux og den stakkels Jusjac, Deres Folk? —

VII.

Musketerernes Huusvæsen.

Da d'Artagnan befandt sig udenfor Louvre, og raadslog med sine Venner om Anvendelsen af sin Deel af de fyrretyve Pistoler, raadede Athos, at bestille et godt Gjæstemaaltid i Grankoglen, Porthos, at antage en Lakai, og Aramis, at forskaffe sig en anstændig Elskerinde.

Gjæstebudet blev samme Dag holdt, og Lakaien opvartede ved Bordet. Athos havde bestilt Maaltidet, Porthos havde leveret Lakaien. Denne var en Picarde, som den glorrige Musketeer samme Dag og i denne Anledning havde hvervet paa Broen de la Tournelle, medens han gjorde Kredse ved at spytte i Vandet. Porthos paastod, at denne Beskjæftigelse var et Beviis paa en overlegen og kontemplativ Organisation, og tog ham med sig uden videre Anbefaling. Adelsmandens fornemme Udseende, for hvis Regning Picarden troede sig fæstet, havde forført Planchet — saaledes kaldtes han —; dog bragtes han snart ud af sin Vildfarelse, da han saae, at Pladsen allerede var besat ved en Laugsbroder, ved Navn Mousqueton, og da Porthos lod ham vide, at hans Huusvæsen, endskjøndt stort nok, dog ikke tillod ham at holde to Tjenere, og at han skulde træde i d'Artagnans Sold. Men da han nu bivaanede det Gjæstebud, hans Herre gav, og saae Denne til Betaling tage en Haandfuld Guld op af Lommen, holdt han sin Lykke for grundet, og takkede Himlen, som havde ladet ham falde i Hænderne paa en saadan Krøsus; i denne Mening forblev han, indtil

efter Festmaaltidet, ved hvis Levninger han godtgjorde en lang Faste. Men Planchets Chimære forsvandt, da han om Aftenen redte sin Herres Seng. Denne Seng var den eneste i Vaaningen, som bestod af et Forværelse og et Soveværelse. Planchet sov i Forværelset paa et Tæppe, som blev taget fra d'Artagnans Seng, og hvorpaa Denne fra nu af maatte gjøre Afkald.

Athos besad en Tjener, som han havde dresseret paa en ganske eiendommelig Maade for sin Tjeneste. Han var meget taus, denne værdige Herre, velforstaaet, vi tale om Athos. I de fem eller sex Aar, han levede i den fortroligste Omgang med sine to Kammerader, Porthos og Aramis, erindrede disse sig vel at have seet ham smile, men aldrig lee. Hans Ord vare korte, udtryksfulde; de sagde stedse, hvad de skulde sige, og ikke Mere. — Ingen Udsmykkelser, ingen Pyntelighe-der, ingen Arabesker! — Hans Tale var en Kjends-gjerning uden nogensomhelst Episode. Endskjøndt Athos først var tredive Aar, og en Mand af stor legemlig og aandig Skjønhed, havde Man dog aldrig hørt tale om, at han havde nogen Elskerinde. Han talede aldrig om Fruentimmer; dog afholdt han heller aldrig Nogen fra, i hans Nærværelse at tale om dem, hvorvel Man nok kunde mærke, at dette Slags Underholdning, hvori han kun tog Deel med bittre Ord og menneskefjendske Bemærkninger, vare ham ganske særdeles ubehagelige. Hans Tilbageholdenhed, hans bittre Væsen, hans Stum-hed, gave ham næsten Udseendet af en Olding. For ikke at maatte afvige fra sine Sædvaner, havde han vænnet Grimaud til at adlyde ham paa en eneste Ge-bærde, en eneste Bevægelse med Munden. Kun i høist vigtige Tilfælde talte han til ham. Grimaud, der frygt-

tede sin Herre som Ilden, endskjøndt han nærede en stor Hengivenhed for hans Person, og en stor Agtelse for hans Forstand, troede undertiden at have fuldkommen forstaaet, hvad han forlangte, ilede at udføre den erholdte Befaling, og gjorde lige det Modsatte deraf. Da trak Athos paa Skuldrene, og pryglede Grimaud, uden at geraade i mindste Vrede. Ved saadanne Leiligheder talede han gjerne en Smule.

Porthos havde en Charakteer, der, som Man allerede nok kan mærke, var ganske det Modsatte af Athos's; han talede ikke alene Meget, men han talede tillige høit. Imidlertid bekymrede han sig, for at lade ham vederfares Retfærdighed, kun Lidet om, enten Man hørte ham, eller ei. Han talede, fordi han fandt Fornøielse i at høre sig selv tale: Han talede om Alt, undtagen om Videnskaberne; i denne Henseende gav han et indgroet Had til Paaskud, hvilket han, som han sagde, havde næret fra Barndommen af imod de Lærde. Han havde ikke saa fornemt et Ydre som Athos, og Følelsen af, at han, hvad det Ydre angik, stod ikke Lidet tilbage for hiin, gjorde ham i Begyndelsen af deres Forbindelse ofte uretfærdig mod denne Adelsmand, som han derfor søgte at overgaae i det Mindste ved sit Toilette. Men med sin simple Musketeer-Kosak, og ene og alene ved den Maade, hvorpaa han kastede Hovedet tilbage, og traadte frem, indtog Athos strax igjen den ham tilkommende Plads, og forviste den pragtfulde Porthos til anden Rang. Porthos trøstede sig med, at han fyldte Hr. de Trevilles Forgemak og Louvres Vagtstuer med Rygtet om sin Lykke hos Damerne, hvorom Athos aldrig talede, og efter at han var gaaet over fra Borgeradel til Soldateradel, fra Sypigen til Baronessen,

var Talen for Øieblikket om intet Ringere, end om en fremmed Prindsesse, som havde beviist ham en overordentlig Velvillie.

Et gammelt Ordsprog siger: Som Herren, saa Tjeneren. Vi ville derfor gaae over fra Athos's Tjener til Porthos's fra Grimaud til Mousqueton.

Mousqueton var fra Normandiet. Hans fredelige Navn, Boniface, havde hans Herre forvandlet til det uendelig klangfuldere og mere krigeriske Navn: Mousqueton. Han var traadt i Porthos's Tjeneste under den Betingelse, kun at blive forsynet med Klæder og Bolig, men Dette paa en pragtfuld Maade. Han forlangte kun to Fritimer dagligt, for at hellige sig en Industri, for hvis Indtægt han kunde bestride sine øvrige Fornødenheder. Porthos havde indgaaet Handelen; dette Arrangement anstod ham ret godt. Han lod tilskjære Mousqueton Vamse af sine gamle Klæder og aflagte Kapper, og ved Hjelp af en dygtig Skræder, som ved at vende en gammel Kjole forstod at give den et nyt Udseende, og hvis Kone Man havde mistænkt for, at hun foranledigede Porthos til at stige Noget ned fra sine aristokratiske Sædvaner, gjorde Mousqueton i sin Herres Følge en temmelig god Figur.

Hvad Aramis angaaer, hvis Charakteer vi troe at have skildret tilstrækkeligt, — en Charakteer, som vi desuden kunne følge i dens Udvikling, saavel som hans Kammeraders —, saa hed hans Lakai Bazin. Da hans Herre havde Haab om engang at træde over i den geistlige Stand, var Bazin stedse sort klædt, som en Geistligs Tjener bør være det. Han var en Berrykaner*) paa

*) Fra Berry.

omtrent fem og tredive til fyrretyve Aar, blid, fredelig, feed, pleiede i de Fritimer, hans Herre tilstod ham, at læse fromme Bøger, og spiste, strengt taget, om Middagen for To, hvorved han for Resten lod sig nøie med faa Retter: men disse maatte være udmærket tillavede. Jøvrigt var han stum, blind, døv, men af urokkelig Troskab. Nu, da vi i det Mindste overfladisk kjende Herrerne og Tjenerne, ville vi gaae over til deres Boliger, hver for sig.

Athos boede i Rue Ferou, to Skridt fra Luxembourg; hans Bolig bestod af to smaa, meget reenligt udstyrede Værelser i et meubleret Huus, hvis unge og virkelig meget smukke Værtinde forgjæves koketterede med ham. En og anden Levning af stor fordums Herlighed glimrede hist og her fra Væggene i denne beskedne Bolig: f. Ex. en rigt damasceret Kaarde, som efter dens Form at dømme maatte være fra Frants den Førstes Tid, og hvis med kostbare Ædelstene indfattede Fæste vel var to hundrede Pistoler værd; dog havde Athos, selv i den yderste Nød, aldrig kunnet overtale sig til at sælge eller pantsætte den. Denne Kaarde havde i lang Tid været Gjenstand for Porthos's længselsfulde Tragten; han havde gjerne givet ti Aar af sit Liv for Besiddelsen af den. Da han en Dag havde Stævnemøde med en Hertuginde, forsøgte han paa at laane den af Athos. Uden at sige et Ord, tømte denne sine Lommer, søgte alle sine Juveler sammen, Punge, Guldnaalt og Kjæder, Alt tilbød han ham; men Kaarden, sagde han, var fastnaglet til sin Plads og skulde aldrig forlade samme, uden naar han selv kom til at forlade sin Bolig. Foruden Kaarden besad han ogsaa et Portrait, forestillende en fornem Mand fra Henrik den Tredies Tid, i

yderst elegant Dragt, og smykket med Helligaandsordenen Dette Portrait lignede Athos i visse Linier; der laae en Familielighed deri, hvoraf Man kunde see, at denne fornemme Mand, en Ridder af Kongens Orden, var hans Ahneherre. Endelig dannede et Skrin af kostbart Guldsmedarbeide og prydet med samme Vaaben, som Kaarden og Portraitet, en Kaminopsats, som stak overordentligt af imod den øvrige Udstyrelse. Athos bar Nøglen til dette Skrin stedse hos sig; men en Dag aabnede han det for Porthos, og Denne fik saaledes Leilighed til at see, at det Intet indeholdt, uden Breve og Papirer, — uden Tvivl Kjærlighedsbreve og Familiepapirer.

Porthos havde en rummelig Bolig, af yderst pragtfuldt Udseende i Rue du Vieux-Colombier. Saa ofte han med en af sine Venner gik forbi sine Vinduer, i et af hvilke Mousqueton stedse stod i Gallalivrée, hævede Porthos Hovedet og Haanden i Veiret, og sagde: — Her er min Bolig. — Men aldrig fandt Man ham hjemme, aldrig indbød han Nogen til at følge op med sig, og aldrig kunde Nogen gjøre sig Begreb om, hvilke Rigdomme denne pragtfulde Yderside indesluttede.

Aramis havde en lille Bolig, bestaaende af et Paaklædningsværelse, et Spise- og et Soveværelse. Det sidste laa, som hele den øvrige Bolig, i Stueetagen, og vendte ud imod en frisk, grøn, og for Naboskabets Øine uigjennemtrængelig lille Have.

Om d'Artagnan vide vi allerede, hvorledes han boede, og vi have jo allerede gjort Bekjendtskab med hans Lakai, Mester Planchet.

D'Artagnan var af Naturen meget nysgjerrig, som alle Folk, der besidde Intriguetalent, og gjorde sig al mulig Umage for at erfare, hvem Athos, Porthos og

Aramis egentlig taget vare; thi under dette nom de guerre skjulte enhver af de tre unge Mænd sit sande adelige Navn, i Særdeleshed Athos, i hvem Man øieblikkeligt kjendte en Mand af høi Fødsel. Han henvendte sig derfor til Porthos, for at erholde Oplysning angaaende Athos og Aramis, og til Aramis for at lære at kjende Porthos.

Desværre vidste Porthos selv ikke Mere om sin tause Kammerads Liv og Levnet, end hvad der tilfældigvis, gjennem vidtløftige Kanaler var kommet ham for Øre. Man sagde, han havde været høist ulykkelig i sine Kjærlighedsanliggender; et skjændigt Forræderi havde for stedse forgiftet denne fortræffelige unge Mands Liv. Hvori bestod dette Forræderi? — Ingen vidste det.

Hvad Porthos angaaer, saa kjendte Man snart hans Liv, kun ikke hans sande Navn, hvilket tilligemed hans Kammerader, kun Hr. de Treville vidste. Gjennem ham, den Forfængelige, den Indiskrete, saae Man, som gjennem et Krystal. Ved Undersøgelsen af hans Forhold vilde Man kun være bleven vildledt, hvis Man havde troet alt det Gode, han sagde om sig selv.

Aramis saae ud, som om han ingen Hemmelighed besad, medens han dog var propfuld af Mysterier. Han svarede kun Lidet paa de Spørgsmaal, Man gjorde ham om Andre, og forstod meget snildt at undvige dem, der angik hans egen Person. Da d'Artagnan engang længe havde udforsket ham med Hensyn til Porthos, og endelig ved ham erfarede Rygtet om Musketerens Lykke hos en Prindsesse, vilde han ogsaa vide Dens Kjærlighedshistorier, med hvem han underholdt sig.

— Og De, min kjære Kammerad, — begyndte

han, — De, som taler saa meget om Andres Baronesser, Grevinder og Prindsesser? —...

— Om Forladelse, — afbrød Aramis ham, — jeg har kun talt derom, fordi Porthos selv fortæller det, fordi han selv har udbasunet alle disse skjønne Ting for mig. Men troe mig min kjære Hr. d'Artagnan, dersom jeg havde det fra en anden Kilde, eller dersom han havde betroet mig det som en Hemmelighed, saa vilde der ikke gives nogen tausere Skriftefader for ham, end mig. —

— Jeg tvivler ikke derom, — svarede d'Artagnan, — men det synes mig, som om De selv har gjort Dem meget fortrolig med adelige Vaabener, hvilket et vist Lommetørklæde beviser, som jeg har at takke for Æren af Deres Bekjendtskab. —

Aramis ærgrede sig dennegang ikke, men han antog sin beskedneste Mine, og svarede i rørende Tone: — Forglem ikke, min Kjære, at jeg vil tilhøre Kirken, og flye alle verdslige Fristelser. Det Lommetørklæde, De har seet, er ikke bleven mig betroet, men en af mine Venner har glemt det hos mig. Jeg maatte tage det til mig, for ikke at kompromitere Dem, ham selv, og den Pige, han elsker. Jeg for min Deel har ingen Elskerinde, og vil heller ingen have; jeg følger heri Athos's meget fornuftige Exempel, som ligeledes ingen har. —

— Men, for Pokker! De er dog ikke Abbé, saalænge som De bærer Musketeer-Kasaken! —

— Musketeer ad interim, min Kjære, som Kardinalen siger, Musketeer imod min Villie; men troe mig, i Hjertet er jeg Geistlig. Athos og Porthos have, for at beskjæftige mig, skudt mig ind i Soldaterstanden; i det Øieblik jeg skulde ordineres, havde jeg en lille Uenig-

hed med... — Men det kan jo ikke interessere Dem, og jeg berøver Dem Deres kostbare Tid.

— Tværtimod; det interesserer mig meget, og jeg har just for Øieblikket Intet at gjøre. —

— Nu vel; men jeg maa nu bede mit Brevier, — svarede Aramis, — derpaa gjøre nogle Vers, som Madame d'Aiguillon har forlangt af mig. Fremdeles maa jeg begive mig til Rue Saint-Honoré, for at kjøbe Sminke til Fru de Chevreuse. De seer altsaa, min kjære Ven at om end De ikke har Hastværk, jeg for min Deel har desto mere.

Med disse Ord rakte Aramis sin unge Kammerad venligt Haanden.

D'Artagnan var ikke i Stand til at erfare Mere om sine tre ny Venner, hvor megen Umage han end gjorde sig. Han besluttede derfor indtil videre at troe Alt, hvad Man sagde om Deres foregaaende Liv, i det Haab, med Tiden at erholde sikkrere og fuldstændigere Efterretninger. Imidlertid betragtede han Athos som en Achilles, Porthos som en Ajax, og Aramis som en Joseph.

Iøvrigt førte de fire unge Mænd et lystigt Liv. Athos spillede, men stedse uheldigt. Han laante imidlertid aldrig en Sou af sine Venner, endskjøndt deres Punge stedse stode ham aabne, og naar han havde spillet paa sit Æresord, lod han den paafølgende Morgen sin Kreditor vække for at betale ham sin Gjæld fra foregaaende Aften. — Porthos lagde stærke Lidenskaber for Dagen. Paa de Dage, han vandt i Spil, var han overmodig og gavmild; men naar han tabte, forsvandt han aldeles i flere Dage, hvorefter han atter viste sig med bleg Mine og langt Ansigt, men med Penge i Lommerne. — Aramis spillede aldrig. Han var den dyg-

tigste Musketeer, men den utaaleligste Bordkammerad, Man kunde tænke sig. Han havde stedse Forretninger. Midt under et Maaltid, naar Enhver under Vinens muntrende Indvirkning og Samtalens Varme troede at Man endnu i det Mindste havde tre Timer at sidde ved Bordet, begyndte Aramis at see paa sit Uhr, reiste sig kort efter med et indtagende Smiil, og anbefalede sig Selskabet, for, som han sagde, at gaae til en Kasuist, med hvem han havde aftalt en Sammenkomst. En anden Gang skulde han hjem at skrive en Afhandling, og bad sine Venner om, ikke at forstyrre ham. Men Athos viste ved saadanne Leiligheder det tungsindige Smiil, der klædte ham saa godt, og Porthos drak, idet han svoer paa, at der aldrig vilde blive Andet af Aramis, end en Landsbypræst.

Planchet, d'Artagnans Tjener, bar sin Lykke paa en fortræffelig Maade; han erholdt tredive Sous om Dagen, og gik en heel Maaned glad som en Dompap, og med største Forekommenhed ud og ind hos sin Herre. Men da Huusholdningen i Rue des Fossoyeurs begyndte at faae et andet Udseende, det vil sige, da Kong Ludvig den Trettendes Pistoler vare ganske, eller i det Mindste næsten fortærede, istemmede han Klager, hvilke Athos fandt væmmelige, Porthos upassende, og Aramis latterlige. Athos raadede d'Artagnan, at give Knegten hans Afsked, Porthos vilde, at Man først skulde afprygle ham, og Aramis paastod, at en Herre burde alene høre paa de Komplimenter, Man sagde ham.

— Det er ingen Sag for Dem at yttre sig saaledes, — svarede d'Artagnan. — De, Athos, som lever stum med Grimaud, ja, endog forbyder ham at tale, og følgelig aldrig vexler onde Ord med ham. De Porthos,

som fører en prægtig Huusholdning, og som er en Gud for Deres Tjener Mousqueton, og endelig: De Aramis, som, stedse beskjæftiget med theologiske Studier, indgyder Deres Tjener Bazin, et fromt religiøst Menneske, den dybeste Ærefrygt. Men jeg, som er uden Midler og uden nogen bestemt Stand, jeg, som ikke er Musketeer, og ikke engang Gardist, Hvad skal jeg vel gjøre, for at indgyde Planchet Hengivenhed, Frygt, eller Agtelse? —

— Sagen har sine Vanskeligheder, — indrømmede de tre Venner. — Det er et huusligt Anliggende, og det gaaer med Tjenerne som med Konerne: Man maa fra først af sætte dem paa den Fod, de skulle forblive paa. —

D'Artagnan tænkte over, og besluttede provisorisk at prygle Planchet brun og blaa, hvilket blev udført med den samvittighedsfulde Forretningsiver, som d'Artagnan fremviste i alle sine Handlinger. Efterat have indsmurt ham tilbørligt, forbød han ham at forlade sin Tjeneste uden Tilladelse. Thi, — tilføiede han, — det vil ikke feile, at jeg jo kommer til at opleve bedre Tider; Din Lykke er altsaa gjort, naar Du bliver hos mig, og jeg er en altfor god Herre, til at jeg skulde staae Din Lykke i Veien ved at indrømme Dig den Afsked, som Du forlanger af mig. —

Denne Handlemaade indgjød Musketererne stor Agtelse for d'Artagnans Politik. Planchet blev ligeledes greben af Beundring, og talte ikke mere om at komme bort.

De fire unge Menneskers Liv var nu blevet et Samliv. d'Artagnan, som ingen Sædvaner havde, da han ankom fra Provindsen og ligesom var falden ned i en

ham ganske ny Verden, antog snart sine Venners Sædvaner.

Man stod op Klokken Otte om Vinteren og Klokken Sex om Sommeren, hentede Parolen hos Hr. de Treville, og erkyndigede sig tillige om, hvorledes Sagerne stode. Endskjøndt d'Artagnan ikke var Musketeer forrettede han dog Tjenesten med en rørende Punktlighed; han var stedse paa Vagt, fordi han stedse holdt Den af sine tre Venner med Selskab, som var trukken paa Vagt. Man kjendte ham i Musketerernes Hotel, og Enhver behandlede ham som en god Kammerad. Hr. de Treville, der havde forstaaet at vurdere ham ved første Diekast, og nærede en stor Godhed for ham, anbefalede ham bestandig til Kongen.

De tre Musketerer elskede deres unge Kammerad overordentlig meget. Det Venskab, der forbandt disse fire unge Mennesker, og deres Trang til at see Hverandre tre, fire Gange dagligt, det være sig paa Grund af en Duel, formedelst Forretninger, eller et Lystparti, gjorde, at de uafladeligt saaes sammen, ligesom Skygge og Legeme, og Man mødte paa ethvert Sted de Uadskillelige, i Begreb med at opsøge Hverandre, fra Luxembourg til Pladsen Saint Sulpice, eller fra Rue du Vieux-Colombier til Luxembourg.

Imidlertid gik Hr. de Treville's Løfter i Opfyldelse. Paa en skjøn Morgen befalede Kongen Hr. Chevalier des Essarts at optage d'Artagnan som Kadet i sit Gardekompagni. Sukkende iførte d'Artagnan sig Uniformen, han havde gjerne givet to Aar af sit Liv for at kunne ombytte den med Musketeer-Kjolen. Men Hr. de Treville forsikkrede ham denne Gunst efter et Noviciat af to Aar, hvilken Tid dog lod sig forkorte, naar der frem-

bød sig en Leilighed for d'Artagnan til at yde Kongen en Tjeneste, eller at udøve en glimrende Vaabendaad. D'Artagnan beroligede sig ved dette Løfte og tiltraadte allerede den følgende Dag sin Tjeneste.

Nu var Touren til Athos, Porthos og Aramis at trække paa Vagt med d'Artagnan. Hr. Chevalier des Esparts's Kompagni fik altsaa fire Mand i Stedet for en eneste paa de Dage d'Artagnan gjorde Tjeneste.

VIII.

En Hofintrigue.

Kong Ludvig den Trettendes Pistoler toge, som alle Ting i denne Verden, eftersom de havde havt en Begyndelse ogsaa en Ende, og fra den Tid af vare vore fire Kammerader geraadede i Klemme. I nogen Tid havde Athos understøttet Kammeradskabet med sine egne Penge. Ham fulgte Porthos, hvem det var lykkedes, ved en af sine sædvanlige Forspindelser, næsten i fjorten Dage at bestride Alles Fornødenheder. Endelig kom Touren til Aramis, som med den største Forekommenhed lod sig udpante og efter sit eget Sigende, ved Salget af nogle theologiske Bøger, havde vidst at forskaffe sig nogle Pistoler.

Man tog nu, som sædvanligt, Tilflugt til Hr. de Treville, som tilstod nogle Forskud paa Solden. Men disse kunde ikke strække langt for tre Musketerer, som vare i Baghaanden i mange Henseender, og for en Gar-

dist, som fulgte deres Exempel. Da Man endeligt saae at Alt var forbi, skrabede Man med den yderste Anstrengelse endnu otte til ti Pistoler sammen, med hvilke Porthos skulde spille.

Ulykkeligvis sad han den Dag i Uheld, tabte Alt, og oven i Kjøbet fem og tyve Pistoler paa Æresord. Nu blev Forlegenheden meget betænkelig. Man saae de Udhungrede løbe rundt paa Quaierne og i Vagtstuerne, hvor de hos deres Udenomsvenner indhøstede alle de Middagsmaaltider, de kunde overkomme. Efter Aramis's Mening maatte Man under lykkelige Omstændigheder udsaae Maaltider baade til Høire og Venstre, for atter i Ulykken at kunne høste nogle.

Athos blev fire Gange indbuden, og tog hver Gang sine Venner og deres Lakaier med sig. Porthos fandt sex Leiligheder, og lod ligeledes sine Kammerader tage Deel deri. Aramis havde otte. Han var af de Mennesker, der, som Man allerede vil have iagttaget, gjorde liden Larm, men udrettede Meget.

Men d'Artagnan, som endnu ikke kjendte Nogen i Hovedstaden, fandt kun en Chokoladefrokost at byde hos en Præst fra hans Hjem og et Middagsmaaltid hos en Kornet ved Garden. Han førte sin Hær til Præsten, hvis Mundforraad Man fortærede for to Maaneder, fra ham til Kornetten, som gjorde store Øine og korsede sig. Men eet Maaltid kan ikke strække ud til evig Tid, selv om Man spiser Meget, som Planchet sagde.

D'Artagnan følte sig meget bedrøvet over, at han kun var i Stand til at byde sine Venner halvandet Maaltid til Gjengjeld for de Smause, Athos, Porthos og Aramis havde opdrevet. Han troede sig Samfundet forpligtet; han forglemte i sin ungdommelige God-

modighed, at han fuldkomment havde ernæret Samme en heel Maaned, og hans virksomme Aand begyndte at arbeide. Han betænkte, at denne Forening af fire unge, modige, driftige og virksomme Mænd maatte kunne finde et andet Maal, end ledige Spadseregange, Fægtetimer og meer eller mindre aandrige Forlystelser. Virkeligen maatte fire unge Mennesker som disse, der vare beredte til at offre, ligefra Børsen til Livet for Hverandre, der bestandigt understøttede Hverandre indbyrdes; ikke vege tilbage for Noget; som udførte de i Fællesskab fattede Beslutninger enten i Forening, eller enkeltviis, som det kunde træffe sig; fire Arme, der bøde Alverden Trods, eller alle vendte sig mod et eneste Punkt: — disse maatte uundgaaeligt, det være sig hemmeligt og i Mørke, eller ved høi lys Dag, det være sig med List eller Vold, kunne bane sig en Vei til det Maal, de havde i Sigte, om det end var nok saa godt beskyttet, nok saa langt borte. Det Eneste, hvorover d'Artagnan forundrede sig, var, at hans Kammerader endnu ikke havde tænkt derpaa.

Han tænkte derpaa, og det meget alvorligt; han brød sit Hoved for at finde et Maal for denne eneste, samlede, men firdobbelte Kraft, et Maal, ved hvilket Man, hvorom han ikke tvivlede, ligesom med den Løftestang, Archimed søgte, og ikke fandt, maatte kunne løfte Verden af sine Hængsler, — han tænkte just herpaa, da det i det Samme bankede sagte paa Dørren. D'Artagnan vakte Planchet, og befalede ham at lukke op.

Af Ordene: — d'Artagnan vakte Planchet — maa Læseren ikke slutte sig til, at det var Nat, eller at det endnu ikke var bleven Dag. Nei, Klokken havde nylig slaaet Fire om Eftermiddagen. Planchet havde to Timer i Forveien forlangt Middagsmad af sin Herre, og

var bleven affærdiget med det Ordsprog: Den, som sover, spiser. — Og Planchet indtog sit Maaltid ad Søvnens Vei.

En Mand af temmelig enfoldig Mine og borgerligt Udseende blev ført ind. Planchet havde gjerne til Dessert hørt med paa Samtalen, men Borgeren erklærede d'Artagnan, at han i Fortrolighed havde noget Vigtigt at meddele ham, og ønskede at være under fire Øine med ham.

D'Artagnan lod Planchet gaae ud, og bød den Fremmede tage Plads.

Der herskede en kort Taushed, under hvilken de to Mænd saae paa Hinanden, ligesom for at gjøre et foreløbigt Bekjendskab, hvorpaa d'Artagnan bøiede sig, til Tegn paa, at han var beredt til at høre.

— Jeg har hørt tale om Hr. d'Artagnan som om en meget brav ung Mand, — sagde Borgeren, — og dette Rygte, hvori han velfortjent staaer, bestemmer mig til at betroe ham en Hemmelighed. —

— Tal, min Herre, tal! — svarede d'Artagnan, som instinktmæssigt anede noget Fordeelagtigt. Borgeren gjorde en ny Pause, og vedblev derpaa:

— Jeg har en Kone, som er Oldfrue hos Dronningen, min Herre, og hvem det hverken mangler paa Forstand eller Skjønhed. Mar har for omtrent tre Aar siden foranlediget mig til at ægte hende, skjøndt hun kun besidder en liden Formue, fordi Hr. de la Porte, Dronningens Overkammertjener, er hendes Gudfader og har megen Godhed for hende. —

— Nu, min Herre? — spurgte d'Artagnan.

— Nu! — vedblev Borgeren, — nu, min Herre!

Min Kone er igaar Morges, da hun gik ud af sit Arbeidsværelse bleven bortført. —

— Og af Hvem er Deres Kone bleven bortført? —

— Jeg veed det ikke med Vished, min Herre; men jeg har En mistænkt. —

— Og Hvo er den Person, De mistænker? —

— En Mand, som i lang Tid har forfulgt hende. —

— For Djævlen! —

— Men, min Herre, jeg maa sige Dem, — vedblev Borgeren, — at der i alt Dette er mindre Kjærlighed, end Politik at søge. —

— Mindre Kjærlighed, end Politik? — gjentog d'Artagnan med meget eftertænksom Mine. — Og Hvem har De mistænkt? —

— Jeg veed ikke, om jeg skal aabenbare Dem det... —

— Min Herre, jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at jeg aldeles Intet forlanger at vide af Dem. De er selv kommen til mig; De sagde, at De havde en Hemmelighed at betroe mig. Gjør, som Dem behager! De har endnu Tid at trække Dem tilbage. —

— Nei, nei, Herre, nei; De seer ud til at være en ærlig Mand, og jeg vil betroe mig til Dem. Jeg troer altsaa ikke, at min Kone er bleven arresteret paa Grund af sine egne, men paa Grund af en langt fornemmere Dames Kjærlighedshistorier. —

— Aha! Maaskee paa Grund af Fru de Bois-Tracy's Kjærlighedseventyr? — raabte d'Artagnan, der i Borgerens Øine vilde have Udseende af at være fuldkommen bekjendt med Hoffets Anliggender.

— Høiere op, min Herre, høiere op! —

— Madame d'Aiguillon's? —

— Endnu høiere op! —

— Fru de Chevreuses? —

— Endnu høiere, meget høiere. —

— Hendes Naade ..... d'Artagnan holdt inde.

— Ja, min Herre, — svarede den forskrækkede Borger saa sagte, at Man neppe kunde høre ham.

— Og med Hvem? —

— Med Hvem Anden, end Hertugen af... —

— Hertugen af...

— Ja, min Herre, — svarede Borgeren, og nedstemte sin Stemme saa meget, som han kunde.

— Men hvorfra veed De alt det? —

— Ah, hvorfra jeg veed det! —

— Ja, hvorfra De veed det! Ingen halve Aabenbarelser, eller ... De forstaaer mig? —

— Jeg veed det fra min Kone, min Herre, fra min Kone selv.

— Og fra Hvem har hun det. —

— Fra Hr. de la Porte. Har jeg ikke sagt Dem, at hun er en Guddatter af Hr. de la Porte, Dronningens Fortrolige? Nu, Hr. de la Porte havde bragt hende til Hds. Majestæt, paa det at vor stakkels Dronning, forladt af Kongen, bespeidet af Kardinalen, forraadt af Alle, dog i det Mindste kunde have een Sjæl, som hun kunde betroe sig til. —

— Aha! Det bliver stedse tydeligere, — bemærkede d'Artagnan.

— Min Kone kom for fire Dage siden til mig, det er nemlig een af de Betingelser, hun har gjort at maatte besøge mig to Gange om Ugen; thi, som jeg har havt den Ære at bemærke, min Kone elsker mig inderligt. — Min Kone er altsaa kommen til mig, og har

betroet mig, at Dronningen for Øieblikket svævede i stor Frygt. —

— Virkeligt? —

— Ja, Hr. Kardinalen forfølger hende, som det synes, mere end nogensinde. Han kan ikke tilgive hende Historien med ..... De kjender Historien med .....

— Ved Gud! Om jeg kjender den! — svarede d'Artagnan, som ikke kjendte det Ringeste til hele Sagen, men som dog vilde give sig Udseende af at være fuldkommen indviet deri.

— Saaledes, at det nu ikke længer er Had, men Hævn. —

— Er det muligt? —

— Og Dronningen troer... —

— Nu, Hvad troer Dronningen? —

— Hun troer, at Man i hendes Navn har skrevet til Hertugen af Buckingham. —

— I Dronningens Navn? —

— Ja, for at faae ham til Paris, og naar han engang er i Paris, at lokke ham i en Fælde. —

— For Pokker! Men, min kjære Herre, Hvad har Deres Kone med alt Dette at gjøre? —

— Man kjender hendes Hengivenhed for Dronningen; Man vil enten fjerne hende fra hendes Herskerinde, skræmme hende, for at erfare Hds. Majestæts Hemmeligheder, eller bestikke hende, for at benytte sig af hende som en Spion. —

— Det er sandsynligt, — sagde d'Artagnan. — Men kjender De den Mand, der har ladet hende arrestere? —

— Jeg har allerede sagt Dem, at jeg troer at kjende ham. —

— Hans Navn? —

— Jeg kjender det ikke; jeg veed kun, at det er et af Kardinalens Kreaturer, et Menneske, der er ham hengiven med Liv og Sjæl. —

— Men De har dog seet ham? —

— Ja, min Kone har engang viist mig ham. —

— Skulde Man ikke kunne kjende ham paa hans Signalement? —

— O visselig! Det er en Herre af et hovmodigt Udseende, med sorte Haar, mørk Ansigtsfarve, gjennemtrængende Øine, hvide Tænder, og et Ar i Tindingen. —

— Et Ar i Tindingen! — raabte d'Artagnan, — og dertil hvide Tænder, et gjennemtrængende Øie, mørk Ansigtsfarve, sorte Haar, og et hovmodigt Væsen! Det er min Mand fra Meung!

— Det er Deres Mand, siger De? —

— Ja, ja, men det gjør Intet til Sagen. Nei, jeg tager feil; det gjør tvertimod Sagen meget simplere. Naar Deres Mand ogsaa er min, saa vil jeg med eet Hug tage dobbelt Hævn. Det er det Hele. Men, hvor skulle vi finde dette Menneske? —

— Jeg veed ikke. —

— Har De slet ingen Kundskab om hans Bolig?

— Slet ingen; da jeg en Dag fulgte min Kone tilbage til Louvre, kom han just ud, da hun var i Begreb med at træde ind, og ved denne Leilighed har hun viist mig ham. —

— Det er dog forbandet! — mumlede d'Artagnan, — Altsammen er saa ubestemt. Af Hvem har De erfaret Deres Kones Bortførelse? —

— Af Hr. de la Porte. —

— Har han angivet de nærmere Omstændigheder? —

— Han vidste kun Dette. —

— Og De har ingen Underretninger fra nogen anden Kant? —

— Vist nok; jeg har hørt..... —

— Hvilket? —

— Men jeg veed ei om jeg ikke begaaer en stor Uklogskab.... —

— Kommer De nu atter paa dette Punkt? Men jeg maa dog lade Dem vide at det nu er for silde at vige tilbage. —

— Jeg viger heller ikke tilbage, — raabte Borgeren under forskjellige Eder, som for at sætte Mod i sig selv: —Desuden, saa sandt, som jeg hedder Bonacieux...—

— De hedder Bonacieux? — afbrød d'Artagnan ham? —

— Ja, det er mit Navn. —

— Saa sandt jeg hedder Bonacieux, sagde De! Undskyld, at jeg afbrød Dem; men det forekom mig som dette Navn ikke var mig ganske ubekjendt. —

— Det er vel muligt, min Herre; jeg er Deres Huuseier. —

— Aha! — raabte d'Artagnan, idet han reiste sig halvt for at hilse: — De er altsaa min Vert? —

— Ja, min Herre, ja, og eftersom De i de tre Maaneder, De har boet hos mig, uden Tvivl adspredt ved Deres Forretninger, har forglemt at betale mig min Huusleie, og jeg ikke en eneste Gang har krævet Dem derfor, saa tænkte jeg, De nok vilde tage Hensyn til min Delikatesse. —

— Naturligviis, min kjære Hr. Bonacieux. — svarede d'Artagnan. — Troe mig, jeg er ganske opfyldt af Taknemmelighed over en saadan Opførsel, og,

som sagt, naar jeg i Sen eller anden Henseende kan være Dem nyttig... —

— Jeg troer Dem, min Herre, jeg troer Dem, og nærer, saa sandt jeg hedder Bonacieux, Tillid til Dem. —

— Fuldend altsaa, hvad De har begyndt at meddele mig! —

Borgeren tog et Papir op af sin Lomme, og rakte d'Artagnan det.

— Et Brev! — spurgte den unge Mand. —

— Som jeg har modtaget imorges. —

D'Artagnan aabnede det, og da Dagen begyndte at tage af, traadte han nærmere til Vinduet. Borgeren fulgte ham.

— „Opsøg ikke Deres Kone, — læste d'Artagnan, — hun vil blive Dem tilbagegivet, naar Man ikke mere behøver hende. Gjør De et Skridt for at søge hende, er De forloren. —

— Det er meget bestemt, — vedblev d'Artagnan, — men i Grunden er det dog kun en Trudsel. —

— Ja, men denne Trudsel forskrækker mig, min Herre; jeg er aldeles ikke nogen Mand af Kaarden, og frygter for Bastillen. —

— Herre, — yttrede d'Artagnan, — jeg længes lige saa lidt efter Bastillen, som De. Naar Talen derimod blot var om et Kaardestik, det kunde endda passere.

— Jeg har alligevel gjort stor Regning paa Dem i denne Sag, min Herre. —

— Nu vel! —

— Da jeg bestandig saae Dem omgaaes Musketerer af godt Udseende, og vidste, at det var r. de Trevilles Musketerer, og følgelig Fjender af Kardinalen, saa

tænkte jeg, at De og Deres Venner vilde være henrykte over at kunne skaffe Dronningen Retfærdighed, og med det Samme spille Hs. Eminents et flemt Puds. —

— Vist nok! —

— Og saa tænkte jeg ogsaa, at for saa vidt, som De skylder mig Huusleie for tre Maaneder, hvorom jeg aldrig har mindet Dem... —

— Ja, ja, De har allerede før nævnet mig denne Grund, og jeg finder den fortræffelig. —

— Da jeg endvidere har til Hensigt, saalænge De vil vise mig den Ære at blive hos mig, for at tale om Deres tilkommende Huusleie.... —

— Meget vel. —

— Da jeg desuden i Nødens Stund, hvis De f. Ex. for Øieblikket imod al Sandsynlighed skulde være i Knibe, vil tilbyde Dem halvtredsindstyve Pistoler... —

— Fortræffeligt; De er altsaa rig, min kjære Hr. Bonacieux? —

— Jeg er velhavende; det er det rette Ord. Jeg har erhvervet mig henved tre Tusind Dalers Rentepenge ved min Krambod, og især derved, at jeg anbragte nogle Kapitaler ved den berømte Søfarer Jean Mochuet's sidste Reise, saa at De nok kan begribe, min Herre... Ah!... raabte Borgeren.

— Hvad er det? — spurgte d'Artagnan.

— Hvad seer jeg? —

— Hvor? —

— Paa Gaden, lige over for Deres Vinduer, i Fordybningen af hiin Dør, indhyllet i en Kappe! —

— Det er ham! — raabte paa engang d'Artagnan og Borgeren.

Uden at betænke sig, greb d'Artagnan strax efter sin Kaarde. — Denne Gang skal han ikke undgaae mig! —

Og trækkende fra Læderet styrtede han ud af Stuen.

Paa Trappen mødte han Athos og Porthos, som vilde besøge ham. De gjorde Plads, og d'Artagnan skjød som en Pil forbi dem.

— Heida, hvor løber Du hen? — raabte paa eengang begge Musketerer.

— Manden fra Meung! — svarede d'Artagnan og forsvandt.

D'Artagnan havde mere end eengang meddeelt sine Venner Eventyret med den Ubekjendte, saa vel som Synet af den skjønne Reisende, hvem, som det syntes, dette Menneske betroede en saa vigtig Sendelse.

Athos havde været af den Mening, at d'Artagnan havde mistet sit Brev ved Striden. En Adelsmand var efter hans Anskuelse — og efter det Portrait, d'Artagnan havde udkastet af den Ubekjendte, kunde det kun være en Saadan; — en Adelsmand havde ikke begaaet den Nedrighed at stjæle.

Porthos havde i alt Dette kun seet et forliebt Stævnemøde, som en Kavaleer havde med en Dame, og som blev forstyrret ved d'Artagnans og hans gule Hests Mellemkomst.

Aramis meente, at det i saadanne hemmelighedsfulde Ting var bedre slet ikke at tragte efter Oplysning.

De kunde altsaa af d'Artagnans faa Ord slutte, hvorom Talen var, og da de sluttede, at d'Artagnan, naar han havde fundet sin Mand, eller tabt ham af Syne, nok vilde komme tilbage, fortsatte de rolig deres Vei.

Da de traadte ind i d'Artagnans Værelse var det tomt; af Frygt for Følgerne af Sammenstødet, som uden

Tvivl vilde finde Sted imellem den unge Mand og den Ubekjendte, havde Huuseieren holdt det for klogest at begive sig ud af Stuen.

IX.

D'Artagnan udhæver sig.

Som Athos og Porthos havde forudseet det, vendte d'Artagnan tilbage efter en halv Times Forløb. Ogsaa denne Gang var han gaaet feil af sin Mand, der var forsvunden ligesom ved Hexeri. Han var med Kaarden i Haanden løbet alle de omliggende Gader igjennem, men uden at opdage Noget, som lignede den Person, han søgte. Til Slutning var han faldet paa, at gjøre, hvad han først skulde have gjort, at banke paa den Dør, op imod hvilken den Ubekjendte havde lænet sig; men det var uden Nytte, at han 10—12 Gange efter hverandre lod Hammeren falde: — Ingen svarede ham, og Naboerne, som ved Larmen vare blevne lokkede frem i deres Døre, eller af Nysgjerrighed havde stukket deres Næser ud af Vinduerne, forsikkrede ham, at dette Huus, hvis Vinduer og Døre forresten ogsaa vare fast tillukkede, i fulde sex Maaneder havde været ganske ubeboet.

Medens d'Artagnan løb om i Gaderne og bankede paa Portene, havde Aramis atter indfundet sig hos sine to Kammerader, saa at d'Artagnan, da han atter betraadte sit Logi, fandt Forsamlingen fuldtallig.

— Nu vel? — spurgte paa eengang de tre Musketerer, da de saae d'Artagnan træde ind, med Sved paa Panden, og Ansigtstrækkene ganske fordreiede af Vreden.

— Nu vel! — raabte Denne, idet han kastede sin Kaarde paa Sengen: — Dette Menneske maae være Djævelen i egen høie Person; han er forsvunden som en Aand, som en Skygge, som et Spøgelse! —

— Troer De paa Aabenbarelser? — spurgte Athos Porthos.

— Jeg troer alene paa Det, jeg har seet, og eftersom jeg aldrig har havt Aabenbarelser, troer jeg ikke heller derpaa. —

— Biblen — indvendte Aramis: — gjør os det til Pligt at troe derpaa: — Samuels Skygge viste sig for Saul, og Dette er en Troesartikel, Porthos, som jeg nødigt vilde see betvivlet. —

— I alle Tilfælde — afbrød ham d'Artagnan: — Menneske eller Djævel, Legeme eller Skygge, Syn eller Virkelighed, er denne Mand skabt til min Plage; thi hans Flugt har snappet os en herlig Affaire af Hænderne, mine Herrer, en Affaire paa hundrede Pistoler eller Mere. —

— Hvorledes det? — spurgte paa engang Porthos og Aramis. Hvad Athos angik, forblev han sit Taushedsprincip tro, og spurgte alene med Øinene.

— Planchet, — sagde d'Artagnan til sin Tjener, som i dette Øieblik stak sit Hoved ind ad den paa Klem aabnede Dør, for, om muligt, at opfange nogle Stumper af Konversationen: — gaa ned til min Vært, Hr. Bonacieux, og bed ham sende os et halvt Dusin Flasker Viin fra Beaugency; den holder jeg meest af. —

— Ah! — spurgte Porthos: — det lader til, at Du har uindskrænket Kredit hos din Vært? —

— Ja vist, — svarede d'Artagnan: — fra idag af at regne, og vær overbeviist om, at han, hvis Vinen ikke er god, skal faae Lov til at hente os en bedre. —

— Man maa bruge, men ikke misbruge, — yttrede Aramis sententiøst.

— Jeg har altid sagt, at d'Artagnan var det bedste Hoved blandt os Fire, — sagde Athos, som efter at have givet denne Mening tilbedste, atter hensank i sin sædvanlige Taushed.

D'Artagnan besvarede Komplimenten med et artigt Buk.

— Men lad os dog engang faae at høre, hvorledes Sagen forholder sig! — forlangte Porthos.

— Ja vist, — bad Aramis: — indvie os deri, med mindre at en Dame er indviklet i Hemmeligheden; i dette Tilfælde gjør De bedre i at beholde Alt for Dem selv. —

— Vær ubekymret; — svarede d'Artagnan: — Ingens Ære skal komme til at lide ved Det, jeg har at sige Eder. —

Derpaa fortalte han Ord efter andet sine Venner, Det som nyligt var foregaaet mellem ham og hans Vært, og at den Person, der havde bortført den værdige Huusbesidders Kone, netop var den samme, som han havde havt Strid med i Herberget i Meung.

— Tingen er ikke slet, — yttrede Athos, efter at have prøvet Vinen med Kjendermine, og med en Hovedbevægelse antydet, at han fandt den god: — og Man vil uden Vanskelighed kunne gjøre denne brave Mand halvtredsindstyve Pistoler lettere. Nu er alene Spørgsmaalet, om det kan betale sig, for 50—60 Pistoler at udsætte fire Hoveder for Fare. —

— Lægger vel Mærke! — raabte d'Artagnan: — at der er et Fruentimmer med i Spillet, en bortført Kone, en Kone, som Man uden Tvivl truer, ja maaskee piner, — Alt, fordi hun er sin Herskerinde tro. —

— Tag Dem iagt, d'Artagnan, tag Dem vel iagt! — afbrød ham Aramis: — De tager Dem efter min Mening Madame Bonacieux's Skjæbne altfor nær. Kvinden er skabt til vor Fordærvelse, og det er fra hende, at alle vore Ulykker have deres Udspring. —

Ved at høre denne Sætning fremstille, rynkede Athos Øienbrynene, og bed sig i Læberne.

— Det er ikke Madame Bonacieux, som vækker min Bekymring! — raabte d'Artagnan: — det er Dronningen, hvem Kongen priisgiver, Kardinalen forfølger, og som seer alle sine Venners Hoveder falde, det ene efter det andet. —

— Hvorfor elsker hun Det, som vi afsky meest af Alt, Spanierne og Englænderne? — Spanien er hendes Fødeland, — svarede d'Artagnan, og det er ganske naturligt, at hun elsker Spanierne, som ere Børn af samme Land, som hun. Hvad den anden Bebreidelse angaaer, som De gjør hende, har jeg aldrig hørt sige, at hun elsker Englænderne, men vel en Englænder. —

— Og ved min Tro, — sagde Athos: — man maa tilstaae, at denne Englænder fortjener at elskes; jeg har aldrig seet et saa ophøiet Ydre, som hans.

— Uden at tale om, at han forstaaer at klæde sig, som Ingen, — yttrede Porthos: — Jeg var i Louvre den Dag, da han udsaaede Perler, og fik fat i to, som jeg solgte for ti Pistoler Stykket. — Og De, Aramis, kjender De ham ikke? —

— Ligesaa godt, som De, mine Herrer, thi jeg var iblandt Dem, som holdt ham an i Haven ved Amiens, hvor Hr. de Putange, Dronningens Staldmester, havde ført mig ind. Jeg var i Seminariet paa denne Tid, og Historien forekom mig dengang grusom nok for Kongen.—

— Det skulde imidlertid ikke forhindre mig i, — sagde d'Artagnan: — dersom jeg blot vidste, hvor Hertugen af Buckingham er, at tage ham ved Haanden og føre ham i Dronningens Nærhed, om det saa end kun var for at gjøre Hr. Kardinalen rasende; thi vor sande, vor eneste dødelige Fjende, mine Herrer, er Kardinalen, og kunde vi finde Leilighed til at spille ham et rigtig drøit Puds, vilde jeg med største Fornøielse vove mit Hoved. —

— Og har, — spurgte Athos: — Kræmmeren da sagt Dem, at Dronningen frygtede for, at Man havde lokket Buckingham hid ved en falsk Efterretning? —

— Hun frygter derfor. —

— Vent et Øieblik! — bad Aramis.

— Hvorpaa? — spurgte Porthos.

— Det er lige meget; jeg søger blot at gjenkalde mig Omstændighederne. —

— Og nu er jeg overbeviist om, — vedblev d'Artagnan: — at dette Fruentimmers Bortførelse staaer i Forbindelse med de Begivenheder, hvorom vi tale, maaskee endog med Buckinghams Nærværelse i Paris. —

— Gaskogneren er fuld af Ideer! — yttrede Porthos med Beundring.

— Jeg holder meget af at høre ham tale, — sagde Athos: — hans Patois morer mig. —

— Mine Herrer, — yttrede Aramis: — behag engang at høre! —

— Lad os høre ham! — raabte de tre Venner.

— Igaar var jeg hos en lærd Doktor i Theologien, som jeg undertiden raadfører mig med i mine Studier. —

Athos smilede:

— Han boer i et ode Kvarteer; — vedblev Aramis: —

hans Smag, hans Beskjæftigelse gjøre det til en Nødvendighed. Nu, da jeg kom ud fra ham...

Her standsede Aramis.

— Nu vel? — spurgte de tre Tilhørere: — da de gik bort fra hende...

Aramis syntes at kæmpe for at overvinde sig selv, ligesom et Menneske, der, i fuld Gang med at lyve, pludseligt seer sig standset af en eller anden uforudseet Hindring. Men de tre Kammeraders Øine vare stift heftede paa ham; deres Ører vare vidt aabne for at opfange det mindste Ord. Han kunde ikke længer vige tilbage.

— Denne Doktor har en Niece, — vedblev Aramis.

— Ja saa, han har en Niece! — afbrød ham Porthos.

— En meget agtværdig Dame, — vedblev Aramis.

De tre Venner gave sig til at lee.

— O, dersom De leer, eller ikke vil troe mig, — afbrød Aramis sig selv: — faaer de slet intet at vide! —

— Vi ere troende som Muselmænd, og stumme som Katafalker, — yttrede Athos.

— Jeg bliver altsaa ved, — svarede Aramis: denne Niece kommer undertiden til sin Onkel. Nu, igaar traf det sig af en Hændelse, at hun var der paa samme Tid, som jeg, og jeg maatte da nødtvungent føre hende ned til hendes Vogn. —

— Ah, hun har en Vogn, Doktorens Niece? — raabte Porthos, iblandt hvis Feil et svagt Herredømme over Munden var en af de største: — Det er et smukt Bekjendtskab, min Ven! —

— Porthos, — svarede Aramis: — jeg har tidligere gjort Dem opmærksom paa, at De er temmelig aabenmundet, og at dette skader Dem hos Damerne. —

— Mine Herrer, mine Herrer! — raabte d'Artagnan, som alt havde opdaget, at Meddelelsen vilde føre til noget ikke Uvigtigt: — Tingen er alvorlig, lad os bestræbe os for at synge saa lidt, som muligt. Videre, Aramis, videre! —

— Pludseligt nærmede sig mig en høi, mørk Mand, med et adeligt Udvortes... holdt, omtrent i Maneer af Eders, d'Artagnan! —

— Den Samme maaskee! — svarede Denne.

— Det er muligt, — vedblev Aramis: — denne Mand nærmede sig mig, ledsaget af fem, sex Mennesker, som fulgte ham i en Afstand af ti Skridt omtrent, og tiltalte os i den artigste Tone:

— Min Hertug, og De, Madame.....

— Det var vel Doktorens Niece, han henvendte sig til, — som De førte ved Armen...? —

— Stille dog Porthos! — bad Athos: — De er utaalelig! —

— ....Jeg beder Dem være saa artige, at stige ind i denne Vogn, uden at prøve den mindste Modstand, uden at gjøre det mindste Støi. —

— Han ansaae Dem for Buckingham? — spurgte d'Artagnan.

— Jeg formoder det, — svarede Aramis.

— Og hende havde han taget for Dronningen? vedblev d'Artagnan.

— Ganske bestemt! — svarede Aramis.

— Goskogneren er en Satan! — raabte Athos: — Intet undgaaer ham! —

— Tingen er, — yttrede Porthos: — at Aramis er af samme Størrelse, og omtrent har samme Maade at bevæge sig og træde frem paa, som den smukke

Hertug; imidlertid synes det mig dog, at en Musketeers Uniform ....

— Jeg var indsvøbt i en stor Kappe, — bemærkede Aramis.

— I Juli Maaned? For Djævlen! — raabte Porthos: — Mon Doktoren frygter for, at Folk skulle kjende Dig, naar Du besøger ham? —

— Jeg begriber endda, at Spionen kunde lade sig skuffe af Holdningen; men, hvad Ansigtet angaaer....

— Jeg havde en dygtig stor Hat: — indvendte Aramis.

— Min Gud! — raabte Porthos: — Hvilken Mængde Forholdsregler, for at studere Theologi! —

— Mine Herrer, mine Herrer! — bad d'Artagnan Lad os ikke spilde vor Tid med Passiar. Lad os skilles ad og opsøge Kræmmerens Kone; hun er Nøglen til hele Intriguen. —

— Et Fruentimmer af saa underordnede Vilkaar! — Kan De troe det, d'Artagnan? — spurgte Porthos, idet han til Tegn paa sin Foragt gjorde en stor Mund.

— Det er en Guddatter af La Porte, Dronningens fortrolige Tjener. Har jeg ikke sagt Dem det, mine Herrer? Og desuden er det maaskee et beregnet Spil af Dronningen, denne Gang at have søgt sin Bistand saa lavt nede. De høie Hoveder seer langt fra, og Hr. Kardinalen har et godt Syn. —

— Nu vel! — sagde Porthos: — Slut først Akkord med Kræmmeren, og det en god Akkord! —

— Det behøves ikke, — svarede d'Artagnan: — thi jeg troer, at Man, hvis h a n ikke skulde betale os, nok vil gjøre os betalte andetsteds fra. —

I dette Øieblik gjenlød Larmen af ilsomme Trin ude

paa Trappen. Døren aabnedes med Voldsomhed, og den ulykkelige Kræmmer styrtede ind i Værelset, hvor Raadet holdtes.

— O, mine Herrer! — raabte han: — Frels mig, i Himlens Navn, frels mig, frels mig! — der ere fire Mænd, som komme for at arrestere mig, frels mig! —

Porthos og Aramis reiste sig.

— Tøver et Øieblik, mine Herrer — raabte d'Artagnan idet han gav dem Tegn til at støde deres halv dragne Kaarder tilbage i Skeden: — Et Øieblik! Her behøves ikke Mod, men Klogskab! —

— Men, — raabte Porthos: — vi tillade aldrig...

— Lad d'Artagnan raade, — sagde Athos: — han er, jeg gjentager det, Lyset blandt os Alle, og jeg, for min Deel, erklærer mig villig til at adlyde ham. Gjør, hvad Du vil, d'Artagnan! —

I dette Øieblik viste sig fire Gardister ved Døren til Forværelset; da de saae fire Musketerer med Kaarde ved Siden, standsede de, og betænkte sig paa at gaae videre.

— Træder ind, mine Herrer, træder ind! — raabte d'Artagnan: — De er her hjemme hos mig, og vi Alle ere tro Tjenere af Kongen og Kardinalen. —

— I dette Tilfælde, mine Herrer, vil De ikke modsætte Dem, at vi udføre de Ordrer, vi have modtaget? — spurgte Den, der syntes at være den lille Skares Anfører.

— Tværtimod, mine Herrer; vi ville række Dem villig Haand, hvis det skulde behøves! —

— Hvad er det, han siger? — mumlede Porthos.

— Du er en Tosse; — svarede Athos: — tie stille! —

— Men De havde lovet mig..., bad ganske sagte den arme Kræmmer.

— Vi kunne ikke frelse Dem, uden ved selv at holde os Ryggen fri; hvis vi gjorde Mine til at forsvare Dem, vilde vi selv blive arresterede tilligemed Dem. —

— Men det forekommer mig dog....

— Træder nærmere mine Herrer; — sagde d'Artagnan ganske høit: — jeg har ingen Grund til at beskytte denne Herre. Jeg har idag seet ham for første Gang, og i hvilken Foranledning? Det kan han selv sige Dem, — for at kræve mig for Huusleien. Er det ikke sandt, Hr. Bonacieux? Svar! —

— Jo vist er det sandt! — raabte Kræmmeren: — Den rene Sandhed! men Herren siger Dem ikke, at....

— Taushed med Hensyn til mig, til mine Venner, men især Taushed i Dronningens Anliggender, eller De ødelægger alle os Andre, uden at frelse Dem selv. Kommer hid, mine Herrer; tager kun Manden med Dem! —

Og d'Artagnan kastede den ganske bedøvede Kræmmer i Armene paa Gardisterne, idet han vedblev:

— De er en Halunk, min Kjære; De kommer og kræver mig for Penge, mig, en Musketeer! Marsch, i Fængsel! — Mine Herrer endnu engang, fører ham i Fængsel, og beholder ham under Laas og Lukke saa længe, som muligt, at jeg kan faae Henstand med Betalingen! —

— Politisoldaterne udtømte sig i forvirrede Taksigelser, og slæbte deres Bytte med sig.

Da de vare i Begreb med at stige ned ad Trappen, pikkede d'Artagnan Anføreren paa Skulderen:

— Skulde vi ikke drikke engang paa Hinandens Velgaaende? — spurgte han, medens han fyldte to Glas

af den Vin, som han havde Hr. Bonacieux's Gavmildhed at takke for.

— Det skal være mig en stor Ære, — svarede Anføreren for Politisoldaterne: — og jeg modtager Tilbudet med Fornøielse. —

— Altsaa, paa Eders.... min Herre, hvorledes hedder De? —

— Boirenard. —

— Hr. Boirenard, paa Eders Sundhed! —

— I lige Maade, min ædle Herre? Hvilket Navn fører De, med Tilladelse? —

— D'Artagnan. —

— Altsaa, Eders Velgaaende, Hr. d'Artagnan! —

— Og fremfor Alt, — raabte d'Artagnan, ligesom greben af Begeistring: — Kongens og Kardinalens! —

— Anføreren havde maaskee betvivlet d'Artagnans Oprigtighed, dersom Vinen havde været slet; men Vinen var god, og han følte sig overbeviist.

— Men, hvilket Skarnsstykke har De dog gjort der! — udbrød Porthos, saasnart Politiofficieren var fulgt efter, sine Kammerader, og de fire Venner atter befandt sig ene: — Fy dog! At fire Musketerer skulde lade Nogen arrestere midt iblandt sig, en Stakkel der kalder os til Hjælp! — At en Adelsmand kunde nedlade sig til at drikke og klinke med en Tyvetrækker — — ! —

— Porthos, — afbrød ham Aramis: — Athos har allerede betroet Dig, at Du er en Klokker, og jeg er ganske af hans Mening. D'Artagnan, Du er en stor Mand, og naar Du engang kommer til at indtage Hr. de Trevilles Plads, beder jeg Dig om, at hjælpe mig til et Abbedi. —

— Hvorledes! Jeg bliver ganske konfus! — raabte Porthos: — I bifalde Det, som d'Artagnan har gjort? —

— Det troer jeg; — svarede Athos: — ikke alene bifalder jeg det, men gratulerer ham oven i Kjøbet til det heldige Indfald. —

— Og nu, mine Herrer, — sagde d'Artagnan, uden at gjøre sig den Uleilighed at forklare Porthos sin Opførsel: — Alle for En, og En for Alle! det skal være vort Valgsprog, — ikke sandt? —

— Imidlertid.... indvendte Porthos.

— Næk, Haanden iveiret, og sværg! — raabte samtidigt Athos og Aramis.

Overvunden af Exemplet, dog ikke uden en Mængde sagte Eder, rakte Porthos sin Haand frem, og de fire Venner gjentoge med een Stemme den af d'Artagnan udtalte Formel:

— Alle for En, og En for Alle! —

— Det er godt, nu er det bedst, at Enhver gaaer til Sit, — yttrede d'Artagnan, som om han hele sit Liv ikke havde Andet at bestille, end at kommandere, og tilføiede derpaa med Betydning:

— Og nu Drerne stive! Fra dette Øieblik af ligge vi i Strid med Kardinalen! —

X.

En Musefælde i det 17de Aarhundrede.

Opfindelsen af Musefælder tilhører ikke vor Tid; saasnart som Samfundene, efter at have dannet sig, havde

opfundet et Slags Politi, lod Politiet paa sin Side være sig det magtpaaliggende, at konstruere en Musefælde.

Da sandsynligviis vore Læsere ikke endnu ere fortrolige med Kaudervælsket i rue de Jerusalem, og det desuden er første Gang i de femten Aar, vi skrive, at vi bruge Ordet i denne Betydning, ville vi gjøre os Umage for, at forklare, hvad en Musefælde er.

Naar Man i et eller andet Huus har arresteret en Person for en eller anden Forbrydelse, holder Man Arresteringen hemmelig; Man anbringer fire eller fem Mennesker i Baghold i det yderste Værelse, og aabner Døren for alle De, som banke paa. Men neppe ere de inde, førend de arresteres; paa denne Maade faaer Man i Løbet af fire, fem Dage hele den paagjeldende Families eller Persons Omgangskreds i sin Magt.

Og Dette er en Musefælde.

Man gjorde altsaa en Musefælde af Hr. Bonacieux's Leilighed, og alle De, som gik deri, bleve grebne og forhørte af Kardinalens Folk. Det er unødvendigt, at bemærke, at, eftersom en særegen Trappe førte op til Husets første Etage, hvor d'Artagnan boede, alle De, som besøgte ham, ganske vare fri for disse Undersøgelser.

Jøvrigt kom ingen Andre til ham, end de tre Musketerer; de havde, Enhver især, været ude at spionere, men havde Intet opdaget. Athos var endog gaaet saa vidt, at han havde udspurgt Hr. de Treville, en Begivenhed, som, i Lys af Musketerens sædvanlige Taushed, i høi Grad havde forbauset Kapitainen. Men Hr. de Treville vidste Intet, med Undtagelse af, at, da han sidste Gang havde seet Kongen, Kardinalen og Dronningen, Kongen havde været meget urolig, Kardinalen

havde havt en meget betænksom og bekymret Mine, og Dronningen meget røde Øine, som viste, at hun enten havde grædt eller vaaget. Men denne sidste Omstændighed havde ikke overrasket ham synderligt, eftersom Dronningen lige siden sit Ægteskabs Begyndelse, jevnligt havde søvnløse Nætter og overflødige Taarer.

Hr. de Treville anbefalede Athos i ethvert Tilfælde Kongens Tjeneste, og fremfor Alt Dronningens, idet han bad ham lægge sine Venner det Samme paa Hjertet.

Hvad d'Artagnan angik, rørte han sig ikke af Stedet, han havde gjort sit Logi til et Observatorium. Fra Vinduerne af saae han Dem, der indfandt sig for at lade sig gribe; da han endvidere havde taget Gulvfliserne op, gjennembrudt Bræddegulvet, og han saaledes alene ved et enkelt Loft var skilt fra det Værelse neden under, hvor Forhørene holdtes, opfangede han Alt, hvad der foregik mellem Inqvisitoren og de Anklagede.

Forhørene, som fandt Sted, efter at man først med yderste Nøiagtighed havde undersøgt den Arresteredes Person, vare næsten altid affattede saaledes:

— Har Madame Bonacieux givet Dem Noget til sin Mand, eller til nogen anden Person? —

— Har Hr. Bonacieux betroet Dem Noget til sin Kone eller til nogen Anden? —

— Har Nogen af Begge gjort Dem en eller anden fortrolig Meddelelse? —

— Dersom De vidste Noget, spurgte De ikke saaledes, — sagde d'Artagnan til sig selv: — Men hvad ville De have at vide? Om Hertugen af Buckingham ikke befinder sig i Paris, og om han ikke har havt eller skal have nogen Sammmenkomst med Dronningen. —

D'Artagnan dvælede ved denne Tanke, som efter Alt, hvad han havde hørt, ingenlunde manglede Sandsynlighed.

Imidlertid var Musefælden i fuld Virksomhed, og d'Artagnans Aarvaagenhed ogsaa.

Den følgende Dags Aften efter den stakkels Bonacieux's Arrestering, ligesom Athos havde forladt d'Artagnan, for at begive sig til Hr. de Treville, just som Klokken var slaaet Ni, og Planchet, som endnu ikke havde gjort sin Kammerpigetjeneste, var i Begreb med at rede Sengen, hørte Man banke paa Gadedøren; strax aabnede den sig, og lukkedes igjen: Man havde atter gjort en Fangst med Musefælden.

D'Artagnan skyndte sig hen til det Sted, hvor Flisserne vare revne op, lagde sig plat ned paa Gulvet, og lyttede.

Snart gjenlød høie Skrig, derpaa Suk, som Man søgte at kvæle. Om Forhør var der ikke Tale.

— For Djævlen! — sagde d'Artagnan til sig selv: — Det lader til, at det er et Fruentimmer! Man gjennemsøger hende; — hun modsætter sig, — Man bruger Vold! — De Skurke! —

Og d'Artagnan havde, uagtet sin Klogskab, Møie med at afholde sig at blande sig i Det, der foregik neden under ham.

— Men jeg siger Dem, at jeg er Konen i Huset, mine Herrer; jeg siger Dem, at jeg er Madame Bonacieux, jeg tilhører Dronningen! — raabte det ulykkelige Fruentimmer.

— Madame Bonacieux! — mumlede d'Artagnan: — Skulde jeg være lykkelig nok til at have fundet, hvad Alverden søger efter? —

— Det var netop Dem, vi søgte: — svarede Betjentene.

Stemmen kvaltes Lidt efter Lidt; en larmfuld Bevægelse bragte Paneelværket til at gjenlyde. Offeret modstod, saa godt som et Fruentimmer kan modstaae fire Mænd.

— Tilgivelse, mine Herrer, Til....! mumlede Stemmen, som fra nu af kun gav uartikulerede Toner fra sig.

— De kneble hende! De ere i Begreb med at slæbe hende bort! — raabte d'Artagnan, idet han sprang op fra Gulvet som en Staalfjeder: — Min Kaarde! Godt, jeg har den hos mig. — Planchet! —

— Min Herre! —

— Løb hen at opsøge Athos, Porthos og Aramis! I det Mindste En af dem maa være hjemme, maaskee ere de alle Tre komne hjem. Lad dem bevæbne sig og komme, ja løbe herhid! Ah, nu husker jeg, Athos er hos Hr. de Treville! —

— Men hvor vil De hen, Herre, hvorhen...? —

— Jeg gaaer ned igjennem Vinduet, — raabte d'Artagnan: — for at komme til Stedet desto hastigere! Men Du, læg Du Fliserne tilrette, fei Gulvet, gaa saa ud gjennem Døren, og løb hen, hvor jeg siger Dig! —

— O, naadige Herre, De slipper ikke derfra med Livet! — raabte Planchet.

Men d'Artagnan svarede alene med et: — Tie dog Dumrian! — og lod sig glide ned ad Muren, med Hænderne holdende sig fast i Vindueskarmen; uden Betænkning lod han sig falde ned paa Gaden fra første Etage, som lykkeligviis ikke var meget høi, og slap

derfra uden at støde sig i mindste Maade. Nask bankede han paa Døren, medens han mumlede:

— Jeg vil ogsaa lade mig fange i Musefælden; men vee den Kat, der faaer ilinde at lege med den Muus! —

Neppe havde Dørhammeren givet Lyd under den unge Mands Haand, førend den indvendige Larm ophørte, Skridt nærmede sig, Døren aabnedes, og d'Artagnan med Kaarden i Haanden styrtede ind i Hr. Bonacieux's Værelser, medens Døren, sandsynligviis ved Hjelp af en Fjeder, atter sprang i efter ham.

Da hørte De, der endnu beboede Bonacieux's ulykkelige Huus, og de nærmeste Naboer høie Raab, Stampen, Kaardeklirren og en vedvarende Bragen og Knagen af ituslagne Møbler. Et Øieblik efter kunde De, som, overraskede af Larmen, havde begivet sig til Vinduerne for at faae Aarsagen at vide, see Døren aabne sig, og fire Mennesker, klædte i Sort, ikke gaae ud, men flyve ud af den som sky Ravne, paa Gulvet og paa Bordhjørnerne efterladende Fjer af deres Vinger, det vil sige, Pjalter af deres Klæder og Stykker af deres Kapper.

D'Artagnan blev Seierherre uden stor Uleilighed; thi kun en eneste af Betjentene var bevæbnet, og denne forsvarede sig kun for et Syns Skyld. Saameget er imidlertid vist, at de tre Andre havde forsøgt at overvælde den unge Mand med Stole, Tabouretter og Potter; men to eller tre Rifter, som Gaskognerens Dyrendal bibragte dem, indjog dem tidligt en uovervindelig Skræk. Ti Minuter havde været tilstrækkelige til deres Nederlag, og d'Artagnan var Herre over Valpladsen.

Naboerne, som havde aabnet deres Vinduer med den

Nolighed som i besynderlig Grad var Paris's Indvaanere egen i disse Oprørets og de evige Stridigheders Tider, lukkede dem igjen, saasnart de havde seet de fire sorte Mænd paa Flugt; deres Instinkt sagde dem, at alt var forbi for Øieblikket.

Iøvrigt var det allerede silde, og dengang, som nu, gik Man i god Tid til Hvile i Luxemburgs Bygvarteer.

Da d'Artagnan var ene med Madame Bonacieux, vendte han sig hastig om til hende. Den arme Kone var halv besvimet falden tilbage i en Lænestol. D'Artagnan opfattede hendes Ydre i et herligt Overblik.

Det var en smuk Kone paa fem til sex og tyve Aar, brunet, med store blaa Øine, Stumpnæse, herlige Tænder, en Teint, der var marmoreret af Rosa og Opal. Men her hørte de Kjendetegn op, som kunde have ladet hende gjælde for en høi Dame; Hænderne vare hvide, men uden Fiinhed, Fødderne antydede ikke heller en Dame af Stand. Heldigviis havde d'Artagnan ikke Tid til at beskjæftige sig med alle Enkeltheder.

Da d'Artagnan i at betragte Madame Bonacieux alt var kommen til Fødderne, som vi have antydet, saae han paa Gulvet et fiint Batistes Lommetørklæde, som han af gammel Vane tog op, og i hvis ene Hjørne han fandt det samme Mærke, som han havde seet paa det Tørklæde, der nær havde foraarsaget en blodig Duel mellem ham og Aramis.

Fra denne Tid af havde d'Artagnan Mistro til alle Lommetørklæder med adelige Vaabner i Hjørnerne; han lagde altsaa det, han havde fundet, uden Omstændigheder i Madame Bonacieux's Lomme.

I dette Øieblik kom hun igjen til Bevidsthed. Hun

aabnede Øinene, saae med Nædsel omkring sig, opdagede, at Værelset var tomt, og at hun var ene med sin Frelser. Hun rakte ham strax smilende Hænderne. Madame Bonacieux havde det yndigste Smiil af Verden.

— Ak, min Herre, — sagde hun: — det er Dem, der har frelst mig! Tillad, at jeg takker Dem! —

— Madame, — svarede d'Artagnan: — jeg har kun gjort, hvad enhver Adelsmand vilde have gjort i mit Sted. De skylder mig slet ingen Tak. —

— Jo vist, min Herre, jo vist, og jeg haaber at kunne vise Dem, at De ikke har viist Godhed mod en Utaknemlig! Men hvad vilde disse Mennesker mig, som jeg først antog for Røvere, og — hvor er Hr. Bonacieux? —

— Madame, disse Mænd vare meget farligere, end Røvere vilde have været; thi de ere Hr. Kardinalens Agenter. Hvad deres Mand angaaer, saa er han her ikke, fordi han igaar blev sat fast og ført i Bastillen. —

— Min Mand i Bastillen! — raabte Madame Bonacieux: — O, min Gud! Hvad har han da gjort, den kjære stakkels Mand? Han, Uskyldigheden selv! —

Noget, der lignede et Smiil, brød frem paa den unge Kones endnu af Skrækken beherskede Ansigt.

— Hvad han har gjort, Madame? — svarede d'Artagnan: — Jeg troer, at hans eneste Forbrydelse er, at han baade har den Lykke og den Ulykke at være deres Mand. —

— Men, min Herre, De veed altsaa....? —

— Jeg veed, at De har været bortført, Madame. —

— Og af Hvem? Veed De det? — O, dersom De veed det, saa sig mig det! —

— Af en Mand, paa fyrretyve til fem og fyrretyve

Aar, med sorte Haar, mørk Ansigtsfarve og et Ar i den venstre Tinding. —

— Javist, netop! Men hans Navn? —

— Ah, hans Navn! det veed jeg ligesaa lidt, som De. —

— Og vidste min Mand, at jeg var bleven bortført? —

— Han var underrettet derom ved et Brev, som Bortføreren selv havde skrevet ham til. —

— Og nærer han nogen Mistanke om Aarsagen til denne Begivenhed? — spurgte Madame Bonacieux med Ængstelighed.

— Jeg troer, at han tillagde den en politisk Aarsag. —

— I Begyndelsen tvivlede jeg derom; nu troer jeg det selv. Altsaa har min kjære Bonacieux ikke mistænkt mig et eneste Øieblik?

— Ah, langt fra, Madame; han var altfor stolt af Deres Klogskab, og især af Deres Kjærlighed til ham. —

Et nyt Smiil, skjøndt næsten umærkeligt, gled over den smukke unge Kones Rosenlæber.

— Men, — spurgte d'Artagnan: — hvorledes er det lykkedes Dem at undvige? —

— Jeg benyttede et Øieblik, da Man havde ladt mig ene, og da jeg fra imorges af vidste, hvad jeg skulde tænke om min Bortførelse, undflyede jeg gjennem Vinduet ved Hjælp af mine Lagner; da jeg troede at finde min Mand her, søgte jeg hertil, ganske naturligt. —

— For at sætte Dem under hans Beskyttelse. —

— O nei, jeg vidste ret vel, at den stakkels Mand ikke var istand til at forsvare mig, men da han kunde gjøre Nytte i en anden Henseende, vilde jeg dog tale med ham. —

— Hvorom?

— O, det er ikke min Hemmelighed; jeg tør altsaa Intet sige derom! —

— Jøvrigt, — vedblev d'Artagnan: — (Tilgiv, Madame, at jeg, en raa Soldat, giver Dem Klogskabsregler!) — Jøvrigt troer jeg heller ikke, at vi ere paa rette Sted til at gjøre Hinanden fortrolige Meddelelser. De Mænd, som jeg jagede herfra, kunde komme tilbage med bevæbnet Mandskab, og da var det ude med os. Jeg har rigtignok havt Bud til tre af mine Venner; men Gud veed, om de træffes hjemme! —

— Javist, De har Ret! — raabte Madame Bonacieux forskrækket: — Lad os flye, vi maa søge Sikkerhed!

Med disse Ord lagde hun sin Arm i d'Artagnans og drog ham rask bort med sig.

— Men hvorhen? — spurgte d'Artagnan: — Har De noget Tilflugtssted? —

— Lad os først komme bort herfra; siden ville vi see til! —

Og det unge Par fjernede sig rask, uden at gjøre sig den Uleilighed at lukke Døren, gik hastig ned ad Gaden „des Fossoyeurs", dreiede ind i Gaden „des Fossés-Monsieur le Prince", og standsede først paa Pladsen Saint-Sulpice.

— Hvad skulle vi nu gjøre? — spurgte d'Artagnan: — Hvor ønsker De, at jeg skal føre Dem hen? —

— Jeg er i Forlegenhed med at svare Dem, tilstaaer jeg; — sagde Madame Bonacieux: — min Hensigt var, at bede min Mand underrette Hr. de la Porte om, at jeg var sluppen fri, for at Hr. de la Porte nøiagtigt kunde sige os, Hvad der var passeret i Louvre i

de tre sidste Dage, og om der var nogen Fare for mig i at vise mig der. —

— Men jeg kan jo gaae at underrette Hr. de la Porte derom?

— Uden Tvivl! der er kun een ulykkelig Omstændighed iveien, den, at Man vel kjender Hr. Bonacieux og lader ham slippe ind i Louvre, men at Man for Dem uden Omstændigheder vil lukke Porten.

— Ah bah! — svarede d'Artagnan: — De kjender vistnok ved en eller anden Sideindgang i Louvre en Dørvogter, som er Dem hengiven, og som imod et vist Løsen...? —

Madame betragtede den unge Mand skarpt.

— Og dersom jeg betroede Dem dette Løsen, vilde De da strax igjen glemme, at De havde brugt det? —

— Ved min Ære som Adelsmand! — svarede d'Artagnan i en Oprigtighedstone, som Man umuligt kunde tage feil af.

— Nu vel, De har Udseende af at være en brav ung Herre! Iøvrigt beroer Deres Lykke maaskee paa Deres Hengivenhed. —

— Jeg vil uden Haab om Belønning, blot af indre Tilskyndelse gjøre Alt for at tjene Kongen og være Dronningen til Nytte; — svarede d'Artagnan: — raad over mig, som over en Ven! —

— Men hvor vil De gjøre af mig imidlertid? —

— Kjender De ikke Nogen, hos hvem Hr. de la Porte kan komme at hente Dem? —

— Nei, jeg vil ikke betroe mig til Nogen! —

— Vent; — udbrød d'Artagnan: — vi ere netop ved Athos's Dør! Ja her er det! —

— Hvem er Athos? —

— En af mine Venner. —

— Men dersom han er hjemme, hvis han seer mig?—

— Han er ikke hjemme, og jeg skal tage Nøglen med mig, naar jeg har lukket Dem ind i hans Værelser.—

— Men dersom han kommer hjem? —

— Han kommer ikke, og desuden skal Man da sige ham, at jeg har bragt en Dame, og at hun befinder sig i hans Bopæl. —

— Men det vil udsætte mit Rygte temmelig stærkt, maa De indrømme! —

— Det kan jo være Dem ligegyldigt; Man kjender Dem ikke! Desuden er vor Stilling saadan, at vi vel bør hæve os over den formelle Anstand. —

— Saa lad os gaae hen til Deres Ven! hvor boer han? —

— I Gaden „Férou", to Skridt herfra. —

— Altsaa gaa vi! —

Og De fortsatte deres Gang. Som han havde tænkt, var Athos ikke hjemme; han tog Nøglen, hvilken Man var vant til at give ham som en Ven af Huset, gik op ad Trappen, og førte Madame Bonacieux ind i den lille Leilighed, som vi alt have beskrevet.

— De er ganske som hjemme her; — sagde han: — Smæk Døren i Laas indvendigt, og luk ikke op for Nogen, med mindre De hører banke tre Slag, vel at mærke, saaledes: — Og d'Artagnan bankede tre Slag, de to rask efter hinanden og temmelig stærke, det tredie efter et længere Mellemrum og virkeligt svagere.

— Meget vel; — svarede Madame Bonacieux: — nu er det til m i g at instruere D e m. —

— Jeg er lutter Øre. —

— Gaa til den Sideindgang i Louvre, der vender ud mod Gaden „de l'Echelle", og spørg efter Germain.—

— Meget vel, og dernæst? —

— Han vil spørge Dem, Hvad De vil, og da maa De svare — med disse to Ord: „Tours og Brüssel." Strax vil han da staae til Deres Tjeneste. —

— Og Hvad skal jeg forlange af ham? —

— At han skal hente Hr. de la Porte, Dronningens Kammertjener. —

— Og naar han har hentet ham, og Hr. de la Porte er tilstede, Hvad da? —

— Saa send ham til mig. —

— Meget vel! Men naar og hvorledes faaer jeg Dem at see igjen? —

— Er det Dem magtpaaliggende, atter at faae mig at see?

— I Sandhed ja! —

— Nu vel, saa overlad denne Omsorg til mig, og vær rolig! —

— Jeg stoler paa Deres Ord! —

— Det kan De.

— D'Artagnan hilste Madame Bonacieux, idet han tilkastede hende det frygste Blik, han var istand til at koncentrere paa hendes lille yndige Person; da han steg ned ad Trappen hørte han, hvorledes Døren blev lukket efter ham i dobbelt Laas. I to Spring var han i Louvre. Da han stod ved Indgangen for Gaden „l'Echelle" slog Klokken Ti. Alle de Begivenheder, som vi nylig have berettet, vare sammentrængte i en halv Time.

Alt gik, som Madame Bonacieux havde forudsagt det. Ved det givne Løsen bukkede Germain; ti Minu-

ter senere var Hr. de la Porte i hans Bolig. I to Ord forklarede d'Artagnan ham, hvad der var foregaaet, og hvor Madame Bonacieux befandt sig. Saasnart de la Porte nøie vidste Adressen, ilede han bort; men efter at være løbet ti Skridt, kom han tilbage.

— Unge Mand, — sagde han til d'Artagnan: — et Raad! —

— Hvilket? —

— De kunde komme i Uleilighed for det, der nu er passeret. —

— Troer De? —

— Ja! har De ingen Ven, hvis Uhr gaaer for langsomt? —

— Nu vel? —

— Gaa, hen til ham, for at han kan bevidne, at De var hos ham Kl. halv Ti. For Domstolene kalder Man Sligt et Alibi. —

D'Artagnan fandt Raadet fornuftigt. Han tog Benene med sig, og ankom til Hr. de Treville; men istedet for at gaae ind i Salen med andre Besøgende, forlangte han at indlades i hans Kabinet. Eftersom d'Artagnan var en af Husets fortrolige Gjæster, gjorde Man ingen Vanskelighed i at føie ham i hans Ønske, og Man underrettede Hr. de Treville om, at hans unge Landsmand havde noget Vigtigt at tale med ham om, og forlangte en privat Audients. Fem Minuter senere, spurgte Hr. de Treville d'Artagnan, Hvad han kunde tjene ham i, og Hvad der var Grunden til et saa sildigt Besøg.

— Jeg beder Dem om Tilgivelse, min Herre; — svarede d'Artagnan, som havde benyttet det Øieblik, han var ene, til at stille Uhret tre Kvarteer tilbage: — men

jeg troede, at, da Klokken først var fem og tyve Minuter over Ni, det endnu ikke var for silde at forlange Dem i Tale. —

— Fem og tyve Minuter over Ni! — raabte Hr. de Treville, seende paa Stueuhret: — Det er umuligt! —

— See selv, naadige Herre! — svarede d'Artagnan: — Der er Beviset! —

— Det er rigtigt; — sagde Hr. de Treville: — Jeg havde troet, at det var meget sildigere. Men lad mig vide, Hvad De vil mig! —

Nu fortalte d'Artagnan en lang Historie om Dronningen. Han forklarede de Grunde, han havde til at frygte paa Hds. Majestæts Vegne, fortalte, hvad han havde hørt sige om Kardinalens Planer med Hensyn til Buckingham, og alt Dette med en Ro og Sikkerhed, hvoraf Musketeerkapitainen saa meget snarere lod sig føre bag Lyset, som han selv, hvilket vi tidligere berørte, havde lagt Mærke til, at der foregik noget Usædvanligt mellem Kongen, Dronningen og Kardinalen.

Da Klokken slog Ti, forlod d'Artagnan Hr. de Treville, som takkede ham for de Oplysninger, han havde givet, anbefalede ham, stedse at være betænkt paa at yde Kongen og Dronningen tro Tjeneste, og derpaa atter begav sig ind i Selskabssalen.

Men nedenfor Trappen erindrede d'Artagnan, at han havde glemt sin Stok; han vendte altsaa hastig tilbage, traadte rask ind i Kabinettet, stillede med en Omdreining med Fingeren Viseren frem paa sit rette Klokkeslet, for at Man ikke den næste Dag skulde erfare, at fremmed Haand havde havt at bestille dermed, og gik derpaa atter ned ad Trappen ud paa Gaden,

i den trygge Sikkerhed, at der nu ikke vilde mangle ham et Vidne for, hvis det behøvedes, at bevise sit Alibi.

XI.

Knuden forvikler sig.

Da d'Artagnan havde været hos Hr. de Treville, valgte han, ganske tankefuld, den længste Vei for at naae sin Bolig.

Hvorpaa tænkte han da vel, at han gik saa meget af sin Vei, under Betragtning af Himlens Stjerner, snart sukkende, snart smilende?

Han tænkte paa Madame Bonacieux. For en Musketeerlærling var den unge Kone næsten et Kjærligheds-ideal. Hun var smuk, hemmelighedsfuld, indviet næsten i alle Hoffets Hemmeligheder, hvilken Omstændighed meddeelte hendes skjønne Træk et yndigt Anstrøg af Vigtighed og Alvor; desuden lod hun til, ikke at være ganske ufølsom, en for alle Novicer i Kjærlighedens Tjeneste uimodstaaelig Tillokkelse. Endvidere havde han jo udrevet hende af disse Dæmoners Vold, som vilde undersøge og mishandle hende; intet var rimeligere, end at denne vigtige Tjeneste havde ladet opstaae mellem ham og hende en af disse levende Taknemlighedsfølelser, der saa let antage en ømmere Charakteer.

D'Artagnan saae sig allerede, — saa hastig fremdrømmende deres Flugt paa Phantasiens Vinger! —

ligeover for et Sendebud fra den unge Kone, som bragte ham en Billet, der gjaldt et Stevnemøde, som overleverede ham en Guldkjæde eller en Diamant. Vi have allerede antydet, at unge Herrer uden Skam tage imod Gaver af deres Konge; her kunne vi tilføie, at de i disse en slap Morals Tider ikke vare mindre følelige med Hensyn til deres Elskerinder, og at Disse næsten altid forærede dem kostbare og varige Erindringer, ligesom om de ved Soliditeten af deres Gaver havde søgt at bevare og styrke Følelsernes Skrøbelighed.

Man søgte dengang sin Befordring gjennem Kvinderne, uden at rødme derved. De, der alene vare smukke, gave deres Skjønhed, og derfra stammer formodentlig det gjængse Ordsprog, „at den smukkeste Pige, dog ikke kan give Mere, end hun har! De, der vare rige, gave desuden en Deel af deres Penge, og Man kan nævne en stor Deel af denne galante Periodes Helte, som hverken havde vundet, først deres Sporer, og senere deres Slag, uden den mere eller mindre godt forsynede Børs, som deres Elskerinde havde hængt ved Sadelbuen.

D'Artagnan besad Intet. — Provindsbeboerens ubehjælpelige og keitede Undseelighed; denne svage Fernis, ephemere Blomst, dette Ferskenens lette Duun var veiret bort af den Vind, der reiste sig af de kun lidet orthodoxe Raad, som de tre Musketerer gave deres Ven. D'Artagnan betragtede sig, efter Tidens forunderlige Maneer, i Paris som i en Leir, hvor han levede paa Feltfod, og dette hverken mere eller mindre end som i Flandern: Ned med Spanieren; Kvinden her! — Der var overalt en født Fjende, der

skulde overvindes; overalt vare der Kontributioner at inddrive.

Men, lader os sige, hvad sandt er, d'Artagnan var i dette Øieblik opfyldt af en ædlere Følelse. Kræmmeren havde betroet ham, at han var rig; den unge Mand havde kunnet gjætte, at det, med en saadan Taabe, som Hr. Bonacieux, maatte være Konen, der havde Kassenøglen. Men alt dette havde slet ingen Indflydelse havt paa den Følelse, som Synet af Madame Bonacieux havde indskudt ham, og Interessen var næsten forbleven aldeles fremmed for den ømme Beundring, der var bleven Følgen af dette Skue. Vi sige, næsten ganske; thi den Tanke, at en ung, smuk, yndig, aandrig Kone paa samme Tid er rig, gjør ikke Beundringen mindre, tvertimod, forstærker den samme betydeligt. Rigdommen tilsteder en Mængde Luxusnødvendigheder og Luner, som klæde Skjønheden vel. En fiin og hvid Strømpe, en Silkekjole, en Kniplingsgarnering, en smuk og elegant Sko, et nyt og glindsende Baand paa Hovedet, alt Dette gjør rigtignok ikke et stygt Fruentimmer skjønt, men uden Modsigelse et blot kjønt Fruentimmer smukt, uden at tale om Hænderne, som under Velstand vinde i Skjønhed, fordi det da er dem tilladt, Intet at bestille, hvilken Indrømmelse her hos Fruentimmerne er ganske nødvendig, naar de skulle være smukke.

D'Artagnan var, som Læserne ret vel vide, da vi ikke have skjult hans Lykkesomstændigheder, just ikke nogen Millionær. Han haabede rigtignok at blive det engang; men den Tid, han havde fastsat hos sig selv for denne lykkelige Omvexling, var endnu meget langt borte. Imidlertid, hvilken fortvivlet Stilling

maatte det ikke være, at see en Kone, Man elsker, mangle alle de tusinde Intetheder, hvoraf en Kvindes Lykke er sammensat, uden at kunne give hende disse tusinde Intetheder! Naar Konen derimod er rig, kan hun, naar hendes Elsker ikke er det, dog i det Mindste selv skjænke sig disse kjære Fornødenheder, og, endskjøndt det almindeligviis er ved Mandens Penge, at hun forskaffer sig denne Nydelse, er det dog sjældent, at Takken derfor falder i Mandens Lod.

Jøvrigt forblev d'Artagnan, endskjøndt han var oplagt til at blive den ømmeste Elsker, dog ligefuldt den meest hengivne Ven. Midt i sine forelskede Planer med Hensyn til Kræmmerens Kone forglemte han ikke sine Hjertevenner. Den smukke Madame Bonacieux var ligesom skabt til at spadsere paa Sletten Saint-Denis eller paa Torvet St. Germain i Selskab med Athos, Porthos og Aramis, hvem d'Artagnan vilde være stolt af at vise en saadan Erobring. Naar Man nu har gaaet i lang Tid, indfinder Hungeren sig; — d'Artagnan havde i den senere Tid havt Leilighed til at gjøre denne Erfaring — saa vilde Man arrangere et af disse smaa, nydelige Middagsmaaltider, hvorved Man paa den ene Side berører en Vens Arm, paa den anden sin Elskerindes Fod. — Desuden, i trængende Forhold, i en snæver Haandevending, kunde d'Artagnan blive sine Venner en sand og Frelsens Engel. — — —

Og Hr. Bonacieux, som d'Artagnan havde kastet i Armene paa Politiet, i høirøstet Tale fornægtende ham, og sagte lovende ham sin Beskyttelse? Vi maa tilstaae vore Læsere, at d'Artagnan ikke i mindste Maade tænkte paa ham; hvis han gjorde det, skete

dette i alt Fald alene for at gjøre den Bemærkning, at han befandt sig meget vel, hvor han var. Kjærligheden er den største Egoist iblandt alle Lidenskaber.

Imidlertid kunne vore Læsere være ganske rolige. Om end d'Artagnan glemmer eller lader til at glemme sin Vært, under Paaskud af, at han ikke veed, hvor han er bleven ført hen, skulle vi dog ingenlunde forglemme ham; vi vide meget vel, hvor han er. Men for Øieblikket ville vi gjøre ligesom den forelskede Gaskogner. Hvad den værdige Kræmmer angaaer, ville vi senere komme tilbage til ham.

Medens d'Artagnan saaledes lagde Planer for sin tilkommende Kjærlighed, snart talende til Natten, snart smilende ad Stjernerne, gik han op gjennem Gaden „du Cherche Midi" eller „Chasse Midi," som man kaldte den paa hiin Tid. Da han just befandt sig i Aramis's Kvarteer, fik han iſinde at gaae op til sin Ven, for at give ham nogle Forklaringer over de Bevæggrunde, han havde havt til at sende ham Bud ved Planchet, at han strax skulde indfinde sig ved Musefælden. Var Aramis truffen hjemme af Planchet, havde han uden Tvivl hastig begivet sig paa Veien til Gaden „des Fossoyeurs," hvor d'Artagnan boede, og der formodentlig ikke truffet Andre end de to andre Venner, saa at hverken den Ene eller den Anden formaaede at gjøre sig noget Begreb om, Hvad det Hele skulde sige. Denne Forstyrrelse fortjente altsaa en Forklaring, som d'Artagnan ganske høit bemærkede.

Dernæst tænkte han ganske sagte, at dette tillige var en fortræffelig Leilighed til at tale om den lille

yndige Madame Bonacieux, af hvem hele hans Sjæl, om ikke hele hans Hjerte var fyldt. Ved den første Kjærlighed kan Man ingen Diskretion forlange; denne første Kjærlighed er ledsaget af en saa uendelig Glæde, at den nødvendigviis maa løbe over, hvis den ikke skal kvæle Ejermanden.

Alt i to Timer var Paris stille og mørk; Byen begyndte at blive øde. Klokken slog Elleve paa alle Uhre i Foubourg Saint-Germain. Veiret var mildt. D'Artagnan fulgte et Stræde, som var beliggende der, hvor nu Gaden „d'Arros" løber; han indaandede her de balsamiske Uddunstninger, som paa Vinden bleve baarne fra Gaden „de Vaugirard," og som udstrømmede fra Haverne, hvilke Aftenens Dug og Nattens svale Vind havde forfrisket. Langt fra lød Larmen fra nogle Værtshuse, som laa spredte hist og her paa Sletten, dog kun svagt, eftersom den blev dæmpet ved gode, forsvarlige Vinduesskodder. Da d'Artagnan havde naaet Gadens Ende, dreiede han til Venstre. Huset, hvori Aramis boede, var beliggende midt imellem de to Gader „Cassette" og „Servandoni."

D'Artagnan var allerede kommen igjennem Gaden „Cassette," og kunde alt see sin Vens Huusdør, halv begravet af Morhærfigentræer og Vintergrønt, som oven over samme dannede en uhyre Busk, da han bemærkede ligesom en Skygge, der kom ud fra Gaden „Servandoni". Dette ubestemmelige Væsen var tilhyllet af en Kappe, og d'Artagnan troede først, at det var en Mand; men paa den lille Figur, Gangens Usikkerhed og de frygtsomme Skridt kjendte han snart Kvinden. Ligesom om hun ikke

var ganske sikker med Hensyn til det Huus, hun søgte, stod hun stille, saae sig om, for at finde sig tilrette, vendte tilbage, og kom atter igjen. D'Artagnans Nysgjerrighed vaktes.

— Om jeg tilbød hende min Tjeneste! — tænkte han ved sig selv: — Paa hendes Bevægelser seer Man, at hun er ung; maaskee er hun ogsaa smuk, O, ja! — Men et Fruentimmer, som løber paa Gaden ved denne Tid, vover sig kun ud for at træffe sin Elsker! Hvis jeg forstyrrede et Stevnemøde, vilde dette være en slet Indledning til et nøiere Bekjendtskab. —

Imidlertid kom det unge Fruentimmer stedse nærmere, idet hun talte Husene og Vinduerne. Dette var iøvrigt hverken vanskeligt eller omstændligt. Der var i denne Ende af Gaden kun tre Hoteller, og kun to Vinduer, som gik ud til Gaden. Det ene tilhørte en Pavillon, der laa paralelt med det Huus, hvori Aramis boede; det andet tilhørte Aramis selv.

— Ved Gud! — tænkte d'Artagnan, hvem den theologiske Doktors Niece faldt ind: — Ved Gud! Det skulde more mig, om denne forsløine Due søgte Aramis's Rede! Ved min Sjæl, det lader rigtignok dertil! O, min kjære Aramis, denne Gang skulle vi fange Dig! —

Og d'Artagnan gjorde sig saa lille, som muligt, og trykkede sig ned i Skyggen paa den mørkeste Side af Gaden, tæt ved en Steenbænk, der stod i en Nische.

Det unge Fruentimmer vedblev at nærme sig, thi foruden Letheden i hendes Holdning, som havde røbet hende, kom hun til at hoste svagt, og denne

Hoste forraadte en frisk og klar Stemme. D'Artagnan forestillede sig, at denne Hoste var et Signal.

Imidlertid, enten nu et lignende Tegn havde besvaret den udfordrende Hoste, eller at den natlige Spadseregjængerinde uden fremmed Hjælp havde udfundet, at det rette Maal var naaet, nærmede hun sig rask Aramis's Vinduesskodde, og bankede tre Gange, i lige Mellemrum, med bøiet Finger.

— Javist er det til Aramis! — mumlede d'Artagnan: — O, min Hr. Hykler! Jeg overrasker Dem nok i deres theologiske Studier? —

De tre Slag havde neppe givet Gjenlyd, førend det indvendige Vindue aabnede sig, og et Lys kastede sit Skin ud igjennem Skodden.

— Ah, saa! — hvidskede Lureren, ikke ved Folks Døre, efter sædvanlig Lurerskik, men ved deres Vinduer: — Ah, saa! Visiten kommer ikke uventet! Nu skulle vi see! Vinduesskodden vil aabne sig, og Damen spadsere ind gjennem Vinduet. Meget vel! —

Men til d'Artagnans store Forundring forblev Skodden tillukket. Hvad Mere var, Lyset, som havde skinnet et Øieblik, forsvandt, og Alt sank igjen tilbage i Mørket.

D'Artagnan meente, at Dette mueligt kunde være Enden paa Eventyret; han blev ved at stirre og lytte efter bedste Mulighed.

Han havde Ret. Efter nogle Sekunders Forløb lode to dumpe Slag indenfra.

Det unge Fruentimmer svarede fra Gaden med eet Slag, og Vinduesskodden aabnedes paa Klem.

Man kan let tænke sig, at d'Artagnan hverken saae

eller lyttede med mindre Anstrængelse og Begjærlighed nu end hidtil.

Ulykkeligvis var Lyset bleven sat ind i et andet Værelse. Men den unge Mands Øine havde vænnet sig til Nattemørket. Desuden have Gaskognernes Øine efter Sigende samme Egenskab som Kattenes, at de kunne see i Mørke.

D'Artagnan saae da, at det unge Fruentimmer trak en hvid Gjenstand op af Lommen med Geskjæftighed og udfoldede den; Gjenstanden antog Skikkelse af et Lommetørklæde. Da samme var udbredt, gjorde hun en anden Person opmærksom paa et af Hjørnerne.

Dette bragte d'Artagnan det Tørklæde i Erindring, som han havde fundet ved Madame Bonacieux's Fødder, ligesom dette havde mindet ham om hiint, som han havde trukket frem under Aramis's Fod.

— Hvad Pokker kunde dog dette Tørklæde have at betyde? — Paa sit Standpunkt kunde d'Artagnan ikke see Aramis's Ansigt, vi sige, Aramis's, fordi den unge Mand slet ikke tvivlede paa, at det jo var hans Ven, som indenfra talte med Damen paa Gaden. Nysgjerrigheden fik Overhaand over Klogskaben, og benyttende sig af den dybe Opmærksomhed, hvormed Personerne fordybede sig i Betragtningen af Tørklædet, skreed han frem af sit Skjul, foer hastig som Lynet og med lydløse Trin hen i et Hjørne af Muren, hvor han trak sig sammen saa meget, som muligt; herfra kunde han bekvemt overse det Indre af Aramis's Værelse.

Men d'Artagnan var nær ved at udstøde et Overraskelsesskrig, da han saae, at det ikke var Aramis, der underholdt sig med det natlige Besøg, men en Dame. Han kunde endog see saa meget, at han formaaede at

skjælne hendes Omrids og Dragt, men ikke nok, for at iagttage hendes Træk.

I samme Øieblik drog Damen i Værelset et Lommetørklæde Nr. 2 frem af Lommen, og ombyttede samme med det, der nylig var bleven hende foreviist. Derpaa blev der vexlet nogle Ord mellem de to Fruentimmer. Skodden lukkedes atter; den Person, der befandt sig udenfor, vendte sig og gik d'Artagnan forbi i fire Skridts Afstand, idet hun slap sin Kaabehætte ned over Hovedet. Men denne Forholdsregel var bleven sat for silde iværk. D'Artagnan havde allerede gjenkjendt Madam Bonacieux.

Madame Bonacieux! Mistanken om, at det var hende, havde allerede da berørt hans Sjæl, da han saae hende tage Tørklæde op af Lommen; men hvilken Rimelighed var der for, at Madame Bonacieux, som havde sendt Bud efter Hr. de la Porte, for at blive ledsaget til Louvre, ene skulde gjennemstrøife Paris's Gader, Kl. halv Tolv om Natten, med Fare for at blive bortført nok en Gang?

Der maatte altsaa ligge en meget vigtig Sag til Grund; — og hvilken er vel den vigtigste af de vigtige Sager, som en Kone paa fem og tyve Aar kan have? — Kjærligheden!

Men var det for sin egen eller en anden Persons Skyld, at hun udsatte sig for saadanne Farer? Derom spurgte den unge Mand sig selv, allerede plaget ligesaa stærkt af Skinsygens Dæmon, som om han alt var hverken Mere eller Mindre end en virkelig installeret Elsker.

Forresten gaves der et meget sikkert Middel til at faae at vide, hvor Madame Bonacieux gik hen; det var,

at følge hende. Dette Middel var saa simpelt, at d'Artagnan benyttede det ganske instinktmæssigt.

Men ved Synet af en Mand, der traadte ud fra Muurhjørnet, ligesom en Statue af sin Nische, ved Larmen af hans Skridt, som lød bag hende, udstødte Madame Bonacieux et svagt Skrig og tog Flugten.

D'Artagnan løb efter hende. Det var en let Sag for ham, at indhente et Fruentimmer, som oven i Kjøbet var forhindret af en lang og tung Kaabe. Han naaede hende derfor, inden hun havde gjennemløbet den første Trediedeel af den Gade, hun var bøiet ind i. Den ulykkelige Kone var udtømt, ikke af Træthed, men af Skræk, og da d'Artagnan lagde sin Haand paa hendes Skulder, sank hun i Knæ og raabte med kvalt Stemme:

— Dræb mig, om De vil; men De faaer Intet at vide! —

D'Artagnan løftede hende op, idet han lagde Armen om hendes Liv; men da han af hendes Tyngde mærkede, at hun var nær ved at besvime, skyndte han sig med at berolige hende. Disse Forsikkringer havde intet Værd for Madame Bonacieux; thi lignende Ting lode sig sige med de sletteste Hensigter af Verden. Stemmen alene gjorde Alt. Den unge Kone troede at gjenkjende den; hun aabnede Øinene, kastede et Blik paa Manden, der havde indgydt hende saa stor Frygt, og da hun gjenkjendte d'Artagnan, udstødte hun et Glædesskrig.

— O, det er Dem, det er Dem! — raabte hun: — Gud være priset! —

— Ja, det er mig, — svarede d'Artagnan: — mig, som Gud har sendt for at vaage over Dem. —

— Var det i den Hensigt, at de fulgte efter mig?

spurgte med et yndigt koket Smiil den unge Kone, hvis livlige drilleſyge Charakteer i en Haſt fik Overhaanden, og hos hvem al Frygt var ophørt i ſamme Øieblik hun havde opdaget en Ven i ham, ſom hun havde antaget for en dødelig Fjende.

— Nei, — ſvarede d'Artagnan: — jeg tilſtaaer, at det alene er Tilfældet, der har ført mig paa Deres Spor. Jeg ſaae et Fruentimmer banke paa Vinduet hos en af mine Venner. — —

— Hos en af Deres Venner? — afbrød ham Madame Bonacieux.

— I Sandhed; Aramis er en af mine bedſte Venner! —

— Aramis? Hvem er det? —

— Lad os tie dermed! Vil De binde mig paa Ærmet, at De ikke kjender Aramis? —

— Det er første Gang, jeg hører hans Navn udtale! —

— Det er altſaa første Gang, at De kommer i dette Huus? —

— Ja viſt! —

— Og De vidſte ikke, at det beboes af en ung Mand? —

— Nei! —

— Af en Muſketeer? —

— Paa ingen Maade! —

— Det var altſaa ikke ham deres Ærinde gjaldt? —

— Nei, ingenlunde! Desuden har De vel ſelv ſeet det; den Perſon, jeg talte med, var et Fruentimmer. —

— Det er rigtigt. Men dette Fruentimmer maa være en Veninde af Aramis. —

— Det veed jeg ikke. —

— Eftersom han boer hos ham. —

— Det angaaer ikke mig. —

— Men Hvem er hun da? —

— O, det er ikke min Hemmelighed! —

— Min kjære Madame Bonacieux, De ere henrivende, men tillige den meest hemmelighedsfulde Kone — —

— Taber jeg maaskee derved? —

— Nei, tværtimod, Man kunde tilbede dem! —

— Nu vel, saa giv mig Deres Arm! —

— Hjertensgjerne! Og nu? —

— Nu maa De føre mig. —

— Hvorhen? —

— Hvor jeg agter mig. —

— Men hvor gaaer De hen? —

— De vil faae det at see, eftersom De vil faae Lov til at følge mig lige til Døren.

— Skal jeg vente paa Dem? —

— Det er unyttigt. —

— De gaaer alene tilbage? —

— Maaskee, maaskee ikke. —

— Men den Person, som maaskee kommer til at følge Dem, er det et Fruentimmer eller en Mand? —

— Det veed jeg ikke endnu. —

— Jeg for min Deel skal vel faae det at vide. —

— Hvorledes det? —

— Jeg vil vente, for at see Dem gaae. —

— I dette Tilfælde, — farvel! —

— Hvorledes? —

— Jeg behøver Dem ikke? —

— Men De har jo selv forlangt... —

— En Adelsmands Hjælp, men ikke en Spions besværlige Aarvaagenhed. —

— Det er Ord en Smule haarde! —

— Hvorledes kalder Man da Dem, der følge efter Folk imod deres Villie? —

— Ugalante. —

— Det Ord er altsaa mildt. —

— Nu vel, Madame! Jeg seer nok, at Man maa gjøre Alt, hvad De vil. —

— Men hvorfor berøver De Dem selv Æren af at gjøre det frivilligt? —

— Er der da slet ingen Fortjeneste i at — fortryde? —

— Og De fortryder oprigtigt? —

— Jeg veed det ikke. Men det veed jeg, at jeg lover Dem at gjøre Alt, hvad De vil, dersom De lader mig ledsage Dem, hvorhen De gaaer. —

— Og forlader De mig da? —

— Ja. —

— Uden at agere Spion, naar jeg gaaer bort igjen? —

— Ja. —

— Paa Deres Ære?

— Paa en Adelsmands Ord! —

— Tag saa min Arm, og lad os gaae! —

D'Artagnan bød Madame Bonacieux sin Arm; hun klyngede sig dertil, halv lattermild, halv skjælvende, og saaledes naaede de Gaden „La Harpe". Ankommen her syntes den unge Kone at betænke sig, ligesom i Gaden „Vaugirard"; imidlertid syntes hun paa visse Tegn snart at have opdaget den rette Dør, hvilken hun derpaa nærmede sig.

— Og nu, min Herre, — sagde hun: — det er

her, at jeg har Forretninger. Tusind Tak for Deres ærede Selskab, der har frelst mig fra alle de Farer, som jeg ene havde været udsat for. Men det er nu paatide for Dem at holde Deres Ord. Jeg er her ved mit Bestemmelsessted. —

— Og De har Intet at befrygte paa Tilbageveien?—

— Jeg har Ingen at frygte, uden maaskee Røvere.—

— Er det da Intet? —

— Hvad kunde De berøve mig? Jeg har ikke en Skilling hos mig. —

— De glemmer det smukke broderede Lommetørklæde, med Vaabnet. —

— Hvilket? —

— Det, som jeg fandt for Deres Fødder, og stak i Deres Lomme. —

— Ti dog, ti, Ulykkelige! raabte den unge Kone:— Vil De ødelægge mig? —

— De seer vel, at der endnu er Fare for Dem, eftersom et eneste Ord bringer Dem til at skjælve, og da De indrømmer, at De vare fortabt, hvis Man hørte dette eneste Ord. Ak, Madame, jeg beder, — vedblev d'Artagnan, idet han greb hendes Haand og tilkastede hende et brændende Blik: — jeg beder Dem, vær ædelmodigere, og sæt Liid til mig! Har De da ikke læst i mine Øine, at mit Hjerte er fyldt alene med Deeltagelse og Hengivenhed for Dem? —

— Jo vist! — svarede Madame Bonacieux: — Spørg mig om mine egne Hemmeligheder, og jeg skal gjøre Dem til min Fortrolige. Med Andres er det en heel anden Sag. —

— Nu vel, — svarede d'Artagnan: — saa maa jeg selv see til at opdage dem; eftersom disse Hemmelig-

heder kunde have Indflydelse paa Deres Liv, maa de ogsaa være mine. —

— Vogt Dem vel derfor! — raabte den unge Kone med et Alvor, som bragte d'Artagnan til at gyse vilkaarligt: — O, bland Dem i Intet, af hvad der angaaer mig; søg ikke at hjælpe mig i Det, jeg har at udrette, jeg besværger Dem ved den Deeltagelse, jeg har indskudt dem, ved den Tjeneste, De har viist mig, og som jeg aldrig i mit Liv skal glemme. Læg meget mere paa Hjertet, hvad jeg beder Dem om; beskjæftige Dem ikke mere med min Skjebne; lad det være, som om jeg slet ikke var til for Dem, som om De aldrig havde seet mig! —

— Mon Man forlanger det Samme af Aramis? — spurgte d'Artagnan stødt.

— De har allerede to, tre Gange udtalt dette Navn, min Herre, og dog har jeg sagt Dem, at jeg ingenlunde kjender dette Menneske. —

— De kjender ikke den Mand, paa hvis Vindesskodder De banker? — De anseer mig ogsaa for meget eenfoldig! —

— Tilstaae, at det er for at faae mig til at røbe Et og Andet, at De har opfundet denne Historie, skabt denne Personlighed. —

— Jeg gjør ingen Opfindelser, skaber Intet, Madame; mine Ord ere den rene Sandhed. —

— De siger, at en af Deres Venner boer i dette Huus? —

— Jeg siger og gjentager det for tredie Gang: Dette Huus beboer min Ven, og denne Ven er Aramis. —

— Det vil vel klare sig siden; — mumlede den

unge Kone: — nu, min Herre, maa vi ende vor Samtale. —

— Hvis De kunde see ind i mit Hjerte, — vedblev d'Artagnan: — vilde De der finde en saa levende Nysgjerrighed, at de maatte faae Medlidenhed med mig, og saa levende en Kjærlighed, at de vilde tilfredsstille min Nysgjerrighed strax. Man har Intet at frygte af Dem; som elske En. —

— De taler temmelig rask om Kjærlighed, — svarede den unge Kone, rystende paa Hovedet.

— Det kommer deraf, at min Kjærlighed rask har indfundet sig, og for første Gang; desuden er jeg kun tyve Aar. — — —

Den unge Kone kastede et stjaalent Blik paa ham.

— Hør engang, jeg er allerede paa Spor, — vedblev d'Artagnan: — Det er nu tre Maaneder siden, at jeg nær havde faaet en Duel for et Lommetørklædes Skyld, der ganske lignede det, De før viste Fruentimmeret i Vinduet; dette Tørklæde var mærket paa samme Maade, jeg er overbeviist derom. —

— Min Herre, — sagde Madame Bonacieux: — jeg tilsværger Dem, De trætter mig med disse Spørgsmaal. —

— Men De, Madame, der er saa klog, tænk De vel efter, om De ikke kom i Forlegenhed, hvis Man greb Dem med dette Tørklæde, og det blev fundet hos Dem? —

— Hvorfor det, ere ikke Begyndelsesbogstaverne mine: C. B.: Constance Bonacieux? —

— Eller Concille de Bois-Tracy. —

— Stille, min Herre, endnu engang stille! O, eftersom De Farer, jeg er udsat for, ikke røre Dem,

saa tænk dog i det Mindste paa dem, de selv udsætter Dem for! —

— Jeg? —

— Ja, der er Fængselsstraf, der er Livsfare forbunden med at kjende mig. —

— Saa forlader jeg Dem slet ikke mere. —

— Min Herre, — vedblev den unge Kone bedende og med foldede Hænder: — Min Herre, i Himlens Navn, jeg besværger Dem ved en Soldats Ære, ved en Adelsmands ridderlige Tænkemaade, fjern Dem nu! Hør, Klokken slaaer Tolv; Man venter mig ved Midnat! —

— Madame, — svarede d'Artagnan med et ærbødigt Buk: — jeg kan Intet afslaae Den, der beder paa saadan Viis. Vær kun rolig; jeg skal fjerne mig. —

— De vil ikke følge efter mig, ikke agere Speider?

— Jeg gaaer lige hjem. —

— O, jeg vidste det vel, at de var en brav ung Herre! — raabte Madame Bonacieux, idet hun rakte ham den ene Haand og med den anden greb Hammeren paa den lille Dør, som næsten var ganske skjult i Muren.

D'Artagnan greb den fremrakte Haand og kyssede den fyrigt.

— O, jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde seet Dem! — udraabte han med denne naive Naahed, som Kvinderne undertiden foretrække for fiin og sleben Artighed, fordi den giver dem et Indblik i Sjælens Dybder og er et Bevis paa, at Følelsen er stærk nok til at løbe af med Forstanden.

— Nu vel! — svarede Madame Bonacieux i en næsten smigrende Tone og trykkende d'Artagnans Haand,

som endnu ikke havde sluppet hendes: — Nu, jeg siger just ikke det Samme, som De; det, der er umuligt idag, kan blive muligt i Fremtiden: Hvo veed, om der ikke kan komme en Tid, da jeg, løst fra mit Løfte, kan tilfredsstille Deres Nysgjerrighed! —

— Og lover De mig det Samme med Hensyn til Kjærligheden? — raabte d'Artagnan glædedrukken.

— O, i denne Retning vil jeg ikke forbinde mig til Noget; det vil komme an paa de Følelser, De formaaer at indskyde mig. —

— Altsaa, nu for Tiden....?

— Nu for Tiden er jeg ikke kommen længer, end til Taknemligheden. —

— O, De er altfor henrivende; — raabte d'Artagnan: — og misbruger min Kjærlighed? —

— Nei, jeg benytter mig af Deres Ædelmodighed, det er det Hele. Men, troe mig, med visse Mennesker finder Man sig let tilrette! —

— O, jeg er den lykkeligste af alle Mænd! Forglem blot ikke denne Aften, dette Løfte! —

— Vær fuldkommen rolig; til rette Tid og Sted skal jeg erindre Alt! Men nu, gaa endelig, gaa i Himlens Navn! Man venter mig ved Midnat, og Midnat er forbi! —

— Fem Minuter. —

— Ja, men under visse Omstændigheder ere fem Minuter fem Aarhundreder. —

— Naar Man elsker. —

— Nu vel, Hvem siger Dem, at jeg ikke har Veninde til en Forelsket? —

— Det er en Mand, der venter Dem, en Mand! — raabte d'Artagnan.

— See, nu ere vi ved en ny Undersøgelse! — yttrede Madame Bonacieux med et let Smil, som ikke var blottet for et Gran af Utaalmodighed.

— Nei, nei, jeg gaaer; jeg stoler paa Dem! Jeg vil bevare hele Fortjenesten af min Hengivenhed, om den end skulde vise sig som en Dumhed. Farvel, Madame, farvel! —

Og da han ikke følte Styrke til at løsrive sig fra den Haand, han holdt inden i sin, uden en voldsom Anstrængelse, fjernede han sig i fulde Løb, medens Madame Bonacieux bankede paa Døren, ligesom tidligere paa Vinduesskodden, tre langsomme, regelmæssige Slag. Da d'Artagnan var kommen til Gadehjørnet, vendte han sig. Døren havde imidlertid aabnet og lukket sig; den smukke Kjøbmandskone var forsvunden.

D'Artagnan fortsatte sin Vei. Han havde givet sit Ord paa, at han ikke vilde udspionere Madame Bonacieux's Tilbagekomst, og, om endog hans Liv havde været afhængigt af det Sted, hvor hun havde begivet sig fra, eller af den Person, der skulde ledsage hende derfra, han vilde dog være gaaet hjem, eftersom han havde lovet det. Fem Minuter senere var han i Gaden „des Fossoyeurs."

— Stakkels Athos, — sagde han til sig selv: — han vil ikke forstaae, hvad alt dette skal sige: Han er enten falden i Søvn ved at vente paa mig, eller gaaet hjem igjen, hvor han da faaer at vide, at han har havt Damebesøg. Et Fruentimmer hos Athos! — Forresten, — vedblev han: — var der ogsaa en hos Aramis. Alt Dette er meget besynderligt, og jeg gad nok vide, hvorledes det vil ende.

— Slet, naadige Herre, meget slet! — svarede en

Stemme, som den unge Mand gjenkjendte som Planchets; thi under den foregaaende Monolog, hvilken han førte ganske høit, var han alt kommen ind i Gangen, hvor den Trappe var, der, førte op til hans Værelse.

— Hvorledes, slet! Hvad vil det sige, Du Tosse? Hvad er hændet? — spurgte d'Artagnan Tjeneren.

— Alle Slags Ulykker. —

— Hvilke? —

— For det Første er Hr. Athos fængslet. —

— Fængslet, Athos fængslet, og hvorfor? —

— Man har grebet ham i Deres Værelse; Man har troet, at det var Dem. —

— Og Hvem har fængslet ham? —

— Vagten, som blev hentet af de sorte Mænd, hvilke De kastede paa Døren. —

— Hvorfor har han da ikke sagt sit Navn, hvorfor ikke sagt, at han var ganske fremmed for denne Sag? —

— Det har han vel taget sig iagt for, kjære Herre; tværtimod nærmede han sig mig, og sagde til mig: — det er Din Herre, som i dette Øieblik behøver sin Frihed, og ikke mig, eftersom Din Herre veed Alt, og jeg Intet. Man vil troe, at han er fængslet, og dette vil give ham Tid; om tre Dage siger jeg, Hvem jeg er, og Man skal da nok blive nødt til at slippe mig fri. —

— Brave Athos, ædle Hjerte! — mumlede d'Artagnan: — Jeg gjenkjender Dig! — Og Hvad gjorde Politisoldaterne? —

— Fire af dem førte ham bort, etsteds hen, jeg veed ikke, om til Bastillen eller til Fort-l'Evêque; to bleve tilbage med de sorte Mænd, som have rodet op i Alt og taget alle Deres Papirer med sig. De to sidste

holdt Vagt ved Porten, medens Tingen gik for sig; da Alt var endt, gik de bort, ladende Huset tomt og aabent.—

— Men Porthos og Aramis? —

— Jeg traf Dem ikke; de have ikke været her. —

— Men de kunne komme hvert Øieblik; thi Du har vel sagt, at jeg ventede Dem? —

— Ja, Herre! —

— Nu vel, rør Dig ikke af Stedet. Dersom de komme, saa underret dem om, hvad der har tildraget sig, og bed dem træffe mig i Værtshuset „Grankoglen." Her vilde det være farligt; Huset bliver maaskee bevogtet. Jeg løber hen til Hr. de Treville, for at underrette ham om alt Dette, og skal møde dem, hvor jeg har sagt. —

— Meget vel, naadige Herre! —

— Men Du bliver her; Du frygter vel ikke? —

— Vær kun rolig, Herre, — svarede Planchet: — De kjender mig ikke ret endnu. Jeg er modig nok, naar jeg først har forberedt mig paa at være det; det er alene Forberedelsen, der koster Uleilighed. Desuden er jeg en Pikarde. —

— Altsaa er den Ting afgjort. Du lader Dig dræbe heller end at forlade Din Post? —

— Ja vist, naadige Herre; jeg vil gjøre Alt for at vise, at jeg er Dem hengiven. —

— Godt! — sagde d'Artagnan for sig selv: — Det lader til, at jeg netop har truffet den rette Maade at dressere denne Knægt paa; jeg skal benytte den ved Leilighed. —

Og saa hurtigt som hans Been kunde bære ham, endskjøndt han følte sig en Smule træt af Dagens megen Uro, tog d'Artagnan Veien til Gaden „du Colombier".

Hr. de Treville var ikke i sit Hotel at træffe. Hans

Kompagni havde Vagt i Louvre; han selv var i Slottet tilligemed Kompagniet.

Det var nødvendigt at faae Hr. de Treville i Tale; det var af yderste Vigtighed, at han fik at vide, hvad der gik for sig. D'Artagnan vilde forsøge paa at skaffe sig Adgang til Louvre; hans Gardeuniform, som viste, at han hørte til Hr. des Esparts Kompagni, vilde rimeligviis gjælde ham som Pas.

Han gik altsaa igjennem Gaden „des Petits-Augustins", og op ad Havnedæmningen for at støde til Pont-Neuf. Et Øieblik tænkte han paa at gaae med Færgen over Floden; men da han kom til Vandet, havde han maskinmæssigt stukket Haanden i Lommen, og gjort den Opdagelse, at han ikke havde Penge til at betale Færgemanden med.

Da han kom til Gaden „Gnénégaud", saae han komme frem af Gaden „Dauphine" en Gruppe af to Personer, hvis Ydre bragte ham til at studse.

Af de to Personer, som dannede Gruppen, var den ene en Mand og den anden et Fruentimmer.

Fruentimmeret lignede i Holdning, Skabning og Gang Madame Bonacieux; Manden lignede Aramis op ad Dage.

Desuden havde Fruentimmeret den samme sorte Hættekaabe, hvis Omrids d'Artagnan endnu troede at see paa Vinduesskodden i Gaden „Vaugerard" og paa Døren i Gaden „La Harpe".

Oven i Kjøbet bar Manden Musketeeruniform.

Fruentimmerets Hætte var slaaet ned; Manden holdt et Lommetørklæde for Ansigtet. Denne Forsigtighed fra begge Sider viste, at de begge ønskede at blive ukjendte.

De nærmede sig Broen, det var netop d'Artagnans Vei, eftersom han skulde til Louvre. Han fulgte efter dem.

D'Artagnan var ikke gaaet tyve Skridt, førend han var overbeviist om, at denne Dame var Madame Bonacieux, og Herren Aramis.

Paa samme Tid følte han at hele Jalousiens Mistænkelighed vaagnede i hans Hjerte.

Han var forraadt fra to Sider, først af sin Ven, og dernæst af hende, som han allerede havde en Elskers Hengivenhed for. Madame Bonacieux havde ved Alt, hvad der var helligt, sagt at hun ikke kjendte Aramis, og et Kvarteer efter, at hun havde tilsvoret ham Dette, traf han hende hængende ved Aramis's Arm.

D'Artagnan overveiede ikke, at han kun havde kjendt den smukke Kjøbmandskone i tre Timer, at hun Intet skyldte ham, uden en Smule Taknemlighed, fordi han havde udrevet hende af de sorte Mænds Hænder, som vilde bortføre hende, og at hun desuden Intet havde lovet ham. Men han betragtede sig ligefuldt som en fornærmet, forraadt, bespottet Elsker. Blodet steg ham til Hovedet, og med det Vreden; han besluttede at skaffe sig fuldstændig Oplysning.

Parret var bleven opmærksom paa, at Man forfulgte det og havde fordoblet sine Skridt. D'Artagnan tog Tilløb, kom Dem forbi, og traadte dem lige imøde i det Øieblik, de befandt sig lige ud for Samaritanerinden, der oplystes af en Lygte, der kastede sit stærke reflekterende Skin over hele denne Deel af Broen.

D'Artagnan standsede foran dem og tvang dem saaledes til ogsaa at staae stille.

— Hvad vil De, min Herre? — spurgte Muske-

teren, idet han veeg et Skridt tilbage, med en fremmed Akcent, der beviste d'Artagnan, at han havde skuffet sig i det Mindste i een Deel af sine Gisninger.

— Det er ikke Aramis! — raabte han.

— Nei, min Herre; det er ikke Aramis. Af deres Udraab seer jeg, at De tog mig for en Anden, og jeg tilgiver Dem. —

— De tilgiver mig! — raabte d'Artagnan.

— Ja; — svarede den Fremmede: — Lad mig da komme frem, efterdom det ikke er mig, De har at bestille med. —

— Det er sandt, min Herre; det er ikke med Dem, jeg har at bestille, men med denne Dame. —

— Med denne Dame! De kjender hende ikke, — svarede den Fremmede.

— De feiler, min Herre; jeg kjender hende. —

— Ak! — tog Madame Bonacieux nu Ordet i en bebreidende Tone: — Jeg havde dog Deres Ord og Ære som Soldat og Adelsmand i Pant; jeg troede at kunne stole derpaa! —

— Og jeg — svarede d'Artagnan forvirret: — De havde lovet mig... —

— Tag min Arm, Madame, — sagde den Fremmede: — og lad os fortsætte vor Vei. —

Imidlertid blev d'Artagnan, bedøvet, nedbøiet og tilintetgjort ved alt Det, der var mødt ham, staaende ubevægelig med korslagte Arme foran Musketeren og Madame Bonacieux.

Musketeren gjorde to Skridt fremad, og fjernede d'Artagnan med Haanden. D'Artagnan gjorde et Spring tilbage og trak Kaarden.

I samme Øieblik havde den Fremmede med Lynets Hastighed ogsaa trukket sin.

— For Himlens Skyld, Mylord!—raabte Madame Bonacieux, idet hun kastede sig imellem de Stridende og greb om Kaarderne med dristig Haand.

— Mylord! — raabte d'Artagnan, oplyst af en pludselig Idee: — Mylord! Jeg beder Dem tilgive! Men skulde De virkelig være...? —

— Mylord Hertug af Buckingham, — sagde Madame Bonacieux halv høit: — nu kan De styrte os Begge i Fordærvelse. —

— Mylord, Madame, Tilgivelse, tusinde Gange beder jeg om Tilgivelse! Men jeg elsker denne Dame, og var skinsyg; De veed sikkert selv Mylord, Hvad det er at elske. Tilgiv mig, og sig mig blot, hvorledes jeg kan lade mig dræbe for Deres Naade. —

— De er en brav ung Mand, — sagde Hertugen af Buckingham og rakte d'Artagnan sin Haand, hvilken denne trykkede med Ærbødighed: — De tilbyder mig Deres Tjeneste, og jeg modtager den; følg os i tyve Skridts Afstand til Louvre, og dersom Nogen efterspeider os, saa dræb ham. —

D'Artagnan tog den blottede Kaarde under Armen, lod Madame Bonacieux og Hertugen faae tre Skridts Forspring, og fulgte dem, beredt til bogstaveligt at udføre den Ordre, han havde modtaget af Karl den Førstes ædle og elegante Minister.

Ulykkeligviis fandt den unge, modige Klinge ingen Leilighed til at give Hertugen dette Beviis paa sin Hengivenhed; den unge Kone og den smukke Musketeer kom ind i Louvre, uden at blive foruroligede.

Men d'Artagnan begav sig strax hen i Værtshuset

„Grankoglen," hvor han traf Porthos og Aramis, som ventede paa ham.

Uden at give videre Forklaring over den Uleilighed, han havde foraarsaget dem, sagde han blot at han selv havde endt den Sag, for hvis Skyld han havde ladet dem kalde.

Og nu ville vi, dragne bort ved Gangen af vor Fortælling, lade vore tre Venner gaae hjem, Hver til Sit, og giennem Louvres forviklede Gange følge Hertugen af Buckingham og hans Ledsagerinde.

XII.

Georg Villiers, Hertug af Buckingham.

Madame Bonacieux og Hertugen kom ind i Louvre uden Vanskelighed. Madame Bonacieux var bekjendt som hørende til Dronningens Damer; Hertugen bar Musketeeruniform, og netop denne Nat, var, som vi have sagt, Hr. de Trevilles Musketeerkompagni paa Vagt. Desuden var Germain en Tjener i Dronningens Interesser, og hvis Noget kom paa, vilde Madame Bonacieux blive bestyldt for at have indsmuglet sin Elsker i Slottet; det vilde blive det Hele. Hun tog da hele Skylden paa sig. Hendes Rygte vilde derved blive ødelagt, det er sandt; men af hvad Vigtighed er i Verdens Øine en stakkels Kjøbmandskones gode Navn og Rygte!

Da Hertugen og den unge Kone var kommen ind i Gaarden, fulgte de omtrent fem og tyve Skridt Murens

Side, og Madame Bonacieux stødte derpaa en lille Gadedør op, der om Dagen stod aaben, men om Natten sædvanligviis var lukket. Døren gav efter, og de befandt sig begge i dybt Mørke; men Madame Bonacieux kjendte alle Krinkelkroge i denne Deel af Louvre, som tilhørte Tjenesteperſonalet og Dronningens nærmeſte Omgivelſe. Hun lukkede Døren efter ſig, tog Hertugen ved Haanden, famlede ſig nogle Skridt frem, fik fat i et Gelænder, fandt med Foden Trappetrinet, og gav ſig til at ſtige op. Hertugen talte to Stokværk. Derpaa gik hun tilhøire, fulgte en lang Korridor, ſteg atter een Etage nedad, gjorde endnu nogle Skridt, ſtak en Nøgle i en Laas, aabnede en Dør, og førte Hertugen ind i et Værelſe, der alene blev oplyſt af en Nattelampe. — Bliv her, Mylord, — ſagde hun endelig: — indtil Man kommer! — Derpaa gik hun ud af ſamme Dør, ſom de nylig vare komne ind af, og lukkede den i Laas efter ſig, ſaa at Hertugen bogſtaveligen var gjort til Fange.

Men desuagtet nødes vi til at indrømme, at Buckingham, ſaa forladt han end fandt ſig, intet Øieblik nærede nogen Frygt. Et af hans Væſens meeſt fremtrædende Træk var Higen efter det Eventyrlige og Tilbøielighed for det Romantiſke. Tapper, driſtig, forvoven, ſom han var, havde han meget ofte tidligere vovet ſit Liv ved lignende Foretagender. Han havde erfaret, at det Budſkab, der var ſendt ham fra Anna af Øſterrig, kun var en Snare; i Tillid til denne Indbydelſe var han kommen til Paris. Men iſtedet for at vende tilbage til England, ſaaſnart Sagernes virkelige Stilling var bleven ham bekjendt, benyttede han ſig af de i ſig ſelv fatale Omſtændigheder, Man havde bragt ham

i, for at tiltvinge sig Adgang hos Dronningen, idet han erklærede, at han ikke vilde reise, førend han havde seet hende. Dronningen havde først nægtet det paa det Bestemteste, men senere givet efter, da hun frygtede for, at Hertugen skulde begaae en fortvivlet Handling. Allerede havde hun indrømmet ham en Sammenkomst, i den Hensigt at besværge ham om, strax at reise tilbage, da Madame Bonacieux, som havde faaet det Hverv, at opsøge Hertugen og føre ham ind i Louvre, just blev bortført samme Aften, som Dronningen endelig var kommen til denne Beslutning. Hele to Dage vidste Man ikke, Hvad der var blevet af hende, og Sagen kom til at beroe. Men saasnart hun atter var bleven fri og havde sat sig i Forbindelse med la Porte, kom Sagerne i Gang igjen, og hun havde netop nu fuldført den farlige Forretning, som, uden hendes Fængsling, havde været endt tre Dage tidligere.

Da Buckingham var ene, traadte han hen for et Speil; Musketeeruniformen klædte ham fortræffeligt. I sit fem og tredivte Aar, saa gammel var han dengang, gjaldt han med Rette for den smukkeste Kavalleer baade i Frankrig og England. Sin Konges Yndling, Eier af Millioner, almægtig i et Rige, som han snart efter sit Lune forstod at bringe i stormende Oprør, snart igjen efter Godtbefindende havde i sin Magt at berolige, saa rigt begavet havde Georg Villiers, Hertug af Buckingham begyndt en af disse fabelagtige Existentser, som i Aarhundreders Løb sætte Efterverdenen i dyb Forbauselse. Sikker paa sig selv, overbeviist om sin Magt, vel vidende, at de Love, der vare givne til at regjere arrige Mennesker, umuligt kunde faae nogen Indflydelse paa ham, gik han lige løs paa sit Maal, og dette Maal var

saa høit og blændende, at det for Enhver anden vilde have været en Taabelighed blot at have stillet sig det for Øie. Paa denne Maade havde han fundet Leilighed til oftere at nærme sig den stolte og skjønne Anna af Østerrig, og til at gjøre sig elsket af hende ved den Forbindelse, som hans Væsen i saa rigt Maal var Herre over.

Georg Villiers stillede sig altsaa hen for et Speil, som vi have sagt, og lagde atter sit smukke blonde Haar i de Bølgelinier, som Hattens Vægt havde fortrykket, glattede sin Krave og strøg sin Knebelsbart iveiret; Hjertet udvidet af høi Glæde, lykkelig og stolt af endelig at have naaet det Øieblik, han saalænge havde efterstræbt, smilte han ad sig selv, opfyldt af Stolthed og Haab.

I dette Øieblik aabnedes en Dør, som var skjult af Tapetet, og et Fruentimmer viste sig. Buckingham saae denne Skikkelse i Speilet og udstødte et Skrig; det var Dronningen!

Anna af Østerrig var dengang sex til syv og tyve Aar, hvilket vil sige det Samme, som at hun befandt sig i sin Skjønheds høieste Glands. Hendes Gang var en Dronnings, ja næsten en Gudindes; hendes Øine, som lued i Smaragdens Straaler, vare fuldkommen skjønne, paa samme Tid fulde af blid Ynde og høi Majestæt. Hendes Mund var lille og frisk purpurrød, og uagtet Underlæben, ligesom de øvrige fyrstelige Personers af Huset Østerrig, traadte svagt frem foran Overlæben, var den dog uendelig yndig i sit Smil, men ligesaa fuldkomment skikket til at udtrykke den høieste Foragt som den naadigste Bevaagenhed. Hendes Hud har Man rost for dens Fiinhed og følelsagtige Blødhed; hendes Hænder og Arme vare af en overraskende Skjønhed, og alle hiin Tids Digtere besang dem som ufor-

lignelige. Sit Haar, som fra den blonde Farve, det havde havt i hendes tidligste Ungdom, var gaaet over til det Kastaniebrune, bar hun omhyggeligt friseret og stærkt pudret; paa en beundringsværdig Maade dannede det Rammen til et Ansigt, som den skarpeste Dommer alene kunde have ønsket en svagere Grad af Rødme, og den fordringsfuldeste Billedhugger alene en større Liniernes Fiinhed ved Næsen.

Buckingham blev et Øieblik blændet; aldrig havde han seet hende saa smuk, hverken paa Ballerne, ved Festerne eller Tourneringerne, som hun var i dette Øieblik, klædt i en simpel hvid Silkekjole og ledsaget af Donna Estephana, den eneste af hendes spanske Damer, som ikke havde ladet sig jage paa Flugt ved Kongens Skinsyge og Kardinalens Forfølgelser.

Anna af Østerrig gjorde to Skridt frem; Buckingham kastede sig for hendes Fødder, og havde kysset hendes Kjoleflig, førend hun var istand til at hindre det.

— Hertug, De veed det alt, at det ikke er mig, som har ladet Dem tilskrive. —

— Ja, Madame, ja, Deres Majestæt! — raabte Hertugen: — Jeg veed, at jeg har været en Taabe, en Rasende, at jeg kunde troe, at Sneen kunde faae Livsvarme, Marmoret Bevægelighed! Men De maa Intet bebreide mig; naar Man elsker, har Man let ved at troe paa Kjærlighed. Desuden er denne min Reise ikke ganske fortvivlet, eftersom jeg dog i det Mindste faaer Dem at see! —

— Ja, men De veed, hvorfor og hvorledes jeg har indrømmet Dem Adgang til mig. Jeg seer Dem af Medlidenhed; jeg seer Dem, fordi De, uden at tænke paa hvad jeg maatte lide derved, havde fast bestemt at

blive i Paris, hvor Deres Liv er i Fare, indtil De havde faaet Deres Ønske opfyldt; jeg seer Dem, for at sige Dem, at Alt adskiller os, Havets Dyb, Rigernes Fjendskab, Edernes Hellighed; det vilde være en Formastelse at kæmpe imod saa meget, Mylord. Jeg seer Dem endelig, for at sige Dem, at vi aldrig mere ville faae Hinanden at see. —

— Tal, Madame, tal, min Dronning; — bad Buckingham: — Deres Stemmes søde Klang skjuler Deres Ords Haardhed. De taler om Gudsbespottelse og Formastelighed! Det vilde være en Gudsbespottelse at skille to Hjerter ad, som Gud har skabt for hinanden. —

— Mylord, — raabte Dronningen: — De forglemmer, at jeg aldrig har sagt, at jeg elskede Dem! —

— Men De har heller aldrig sagt mig, at De ikke elskede mig, og i Sandhed, at sige mig Sligt, vilde have været en altfor stor Utaknemlighed af Deres Majestæt. Thi siig mig, hvor findes en Kjærlighed, lig min, en Kjærlighed, som hverken Tid, Fraværelse eller Haabløshed har kunnet udslukke, en Kjærlighed, som er tilfreds med et affaldet Baand, et tabt Blik, et henkastet Ord? Det er tre Aar siden, jeg saae Dem første Gang, og siden den Tid elsker jeg Dem paa denne Maade. Vil De, at jeg skal fortælle, hvorledes De var klædt denne første Gang, skal jeg gjennemgaae alle Eders Toiletprydelser? — Jeg seer Dem endnu for mig. De sad paa Polstre efter spansk Skik; De havde en Kjole af grøn Silke, broderet med Guld og Sølv, hængende, om Deres skjønne, Deres beundringsværdige Arme med store Diamanter befæstigede Ærmer; De havde en sluttende Halskrave, en lille Hue paa Deres Hoved af samme Farve som Deres Kjole, og paa denne Hue

en Heirefjer. O! Jeg behøver kun at lukke Øinene, og De staaer for mig saadan, som De saae ud dengang; jeg aabner dem, og seer Dem saadan, som De nu er, nemlig hundrede Gange skjønnere. —

— Hvilken Afsindighed! — hvidskede Anna af Østerrig, som ikke havde Mod til at vredes paa Hertugen, fordi han saa vel havde bevaret hende i sit Hjerte: — Hvilken Afsindighed, at nære en unyttig Lidenskab med slige Erindringer! —

— Og, hvoraf forlanger De da, at jeg skal leve? — Jeg har alene Erindringer, jeg Arme! Det er min Lykke, min Skat, mit Haab. Hver Gang jeg seer Dem, er det een Diamant mere, jeg nedlægger i mit Hjertes Skrin. Dette er den tredie Ædelsteen, som De har ladet falde, og som jeg optager; thi i de tre Aar har jeg alene seet Dem fire Gange, Madame. Den første Gang har jeg nylig omtalt; den anden Gang saae jeg Dem hos Madame de Chevreuse, den tredie i Haverne ved Amiens... —

— Min Hertug, — sagde Dronningen rødmende: tal ikke om denne Aften! —

— O, Madame, lad os tværtimod tale derom; det er mit Livs lykkeligste og lyseste Aften. De erindrer endnu, hvilken skjøn Nat. Hvor Veiret dog var blidt og Luften balsamisk; hvor Himlen dog var blaa og ganske fuld af Stjerner! Ak, denne Gang, Madame, havde jeg den Lykke at være et Øieblik ene med Dem; denne Gang var De beredt til at sige mig Alt, Deres Livs Forladthed, Deres Hjertes Sorger. De havde støttet Dem paa min Arm —; ja, det var denne her. — Jeg følte, naar jeg bøiede mit Hoved imod Dem, Deres skjønne Haar let berøre mit An-

sigt, og hver Gang De berørte det, gyste jeg fra Isse til Fod. O, min Dronning! De aner ikke al den Himlens Lykksalighed, den Paradisets Lyst, der er indsluttet i et saadant Øieblik! Tag Alt, min Rigdom, min glimrende Stilling, min Ære, alle mine øvrige Levedage for et saadant Øieblik, for en lignende Nat; thi denne Nat, Madame, denne Nat, jeg tilsværger Dem det, — elskede De mig! —

— Mylord, det er muligt, at Stedets Indflydelse, den smukke Aftens Ynde, endelig, Deres Øies Trylleri, at disse tusinde Omstændigheder, som bringe en Kvinde til at glemme sig selv, denne usalige Aften have omringet mig. Men De har seet det, Mylord; Dronningen er kommen Kvindens Svaghed til Hjælp. Ved det første Ord, De vovede at sige, ved den første Dumdristighed, jeg fik at besvare, kaldte jeg Folk hid.

— Ak, ja; — ja, det er sandt, og en anden Kjærlighed end min skulde have bukket under for denne Prøvelse; men min Kjærlighed er gaaet ud derfra endnu mere brændende og evig. De har troet at flye mig ved at vende tilbage til Paris; De har troet, at jeg ikke torde forlade den Skat, som min Herre har givet mig at bevogte! — O, hvad gjælde mig alle Verdens Skatte og alle Jordens Konger! Otte Dage efter var jeg vendt tilbage, Madame. Denne Gang havde De Intet at bebreide mig; jeg havde sat min Ydeste ivove, mit Liv, for at see Dem endnu en Gang; jeg berørte ikke engang Deres Haand, og De tilgav mig, da De saae mig saa ydmyg og angerfuld. —

— Ja, men Bagvadskelsen har bemægtiget sig alle

disse Daarskaber, hvori jeg, som De selv veed, Mylord, ikke har havt ringeste Deel. Kongen har efter Kardinalens Tilskyndelse, gjort en frygtelig Larm. Madame de Vernet er bleven jaget bort, Putange landsforviist; Madame de Chevreuse er falden i Unaade, og da De selv, Mylord, vilde vende tilbage til Frankrig som Gesandt, veed De, at Kongen ivrigt har modsat sig det. —

— Ja, og Frankrig vil ved en Krig komme til at undgjælde for Kongens Afslag. Jeg kan ikke mere see Dem, Madame; nu vel, saa skal De dog hver Dag faae at høre fra mig. Hvilken Hensigt troer De har vel Expeditionen til Rhé og denne Ligue mellem Protestanterne i Rochelle, som jeg har iværksat? Alene, at skaffe mig den Lykke, at faae Dem at see! Jeg har ikke Haab om, med væbnet Haand at kunne trænge lige til Paris, det veed jeg vel. Men denne Krig kan hidføre en Fred; denne Fred gjør en Mægler nødvendig, og denne Mægler kan alene jeg være. Man vil ikke vove, atter at afvise mig. Jeg kommer da tilbage til Paris; jeg skal gjensee Dem, og være lykkelig et Øieblik i det Mindste. Tusinder af Mennesker, det er vel sandt, have betalt min Lykke med deres Liv; men Hvad bekymrer det mig, forudsat, at jeg blot seer Dem igjen! Alt dette er maaskee taabeligt, maaskee vanvittigt; men sig mig: Hvilken Kvinde har havt en varmere Elsker, hvilken Dronning en mere nidkjær Tjener? —

— Mylord, Mylord, De anfører til Deres Forsvar Ting, som anklage Dem endnu stærkere. Mylord, alle de Beviser paa Kjærlighed, som De byder mig, ere næsten ligesaa mange Forbrydelser! —

— Fordi De ikke elsker mig, Madame; dersom De elskede mig, vilde De see alt Dette med ganske andre Øine. Dersom De elskede mig, o, hvis De elskede mig, det vilde være en altfor uhyre Lykke, og jeg maatte blive vanvittig af Glæde! Ak, Madame de Chevreuse, som De nylig omtalte, har været mindre grusom end De: Holland elskede hende, og hun besvarede hans Kjærlighed. —

— Madame de Chevreuse er ikke Dronning! — mumlede Anna af Østerrig, imod sin Villie beseiret af en saa inderlig Kjærligheds dybe Udtryk.

— De vilde altsaa elske mig, hvis de ikke var Dem selv, Madame? — O, sig det, De vilde da elske mig! Jeg maa altsaa troe, at det alene er Dronningens Værdighed, der gjør Dem grusom imod mig; jeg maa altsaa troe, at, dersom De havde været Madame Chevreuse, den stakkels Buckingham da havde havt Ret til at haabe! Tak for disse søde Ord, o, min skjønne Dronning, hundrede Gange Tak! —

— O, Mylord, De har forstaaet mig slet, fortolket mine Ord paa den urette Maade; jeg har ikke villet sige.... —

— O, tie! — bad Hertugen: — Dersom min Lykke kun bestaaer i en Skuffelse, saa vær dog ikke saa grusom, at berøve mig denne! De har selv sagt, at Man har forlokket mig i en Snare. Jeg vil maaskee komme til at lade mit Liv; thi, De maa vide, forunderligt nok, jeg har i den sidste Tid havt Anelser om en nær Død. —

Hertugens Ansigt viste et paa samme Tid sørgmodigt og indtagende Smiil.

— Ak, min Gud! — raabte Anna af Østerrig med

et Udtryk af Nædsel, som nokſom viſte, hvor ſtor en Deeltagelſe hun nærede for Hertugen.

— Jeg ſiger Dem Dette, ikke for at forſkrække Dem, Madame; nei, det er vel egentlig ſnarere latterligt, hvad jeg ſagde Dem der, og De maa ikke troe, at jeg lægger ſlige Drømmerier paa Hjertet! Jeg vilde dermed alene ſige, at det Ord, De nylig var ſaa god at ſige mig, dette Haab, ſom De næſten ſkjænkede mig, vil opveie Alt, ſelv Tabet af mit Liv. —

— Ogſaa jeg — ſagde Anna af Øſterrig: — ogſaa jeg, min Hertug, har havt Forudfølelſer og Anelſer; jeg har drømt, at jeg ſaae Dem ligge udſtrakt for mig, blodig og ſaaret. —

— I den venſtre Side, ikke ſandt, og med en Kniv? — ſpurgte Buckingham.

— Ja, netop ſaaledes, Mylord: I venſtre Side, og med en Kniv. Men Hvo har kunnet ſige Dem, at jeg har havt denne Drøm? Jeg har kun betroet Gud den i mine Bønner. —

— Jeg forlanger Intet mere. De elſker mig, Madame; jeg veed det! —

— Jeg elſker Dem, jeg? —

— Ja; vilde Gud ſende Dem de ſamme Drømme, ſom mig, derſom De ikke elſkede mig? Kunde vi have de ſamme Forudfølelſer, derſom vore Tilværelſer ikke berørte hinanden fra Hjertets Side? De elſker mig, Dronning, og De vil begræde mig! —

— O, min Gud, min Gud, — raabte Anna af Øſterrig: — Det er Mere, end jeg kan udholde! Hør, jeg beder Dem, i Himlens Navn, gaae, flye! — Jeg veed ikke, om jeg elſker Dem eller ikke elſker Dem; men Det, ſom jeg ſikkert veed, er, at jeg aldrig ſkal vorde en

Meenederske! Hav derfor Medlidenhed med mig, og flyv! O, dersom De bliver myrdet i Frankrig, dersom De døde her, og jeg maatte forestille mig, at Deres Kjærlighed til mig var Aarsagen til Deres Død, vilde jeg dog aldrig trøste mig derover; jeg vilde miste Forstanden! Reis derfor, reis! Jeg bønfalder Dem derom! —

— O, hvor De er skjøn saadan, o, hvor jeg elsker Dem! — udbrød Buckingham.

— Forlad mig, jeg bønfalder Dem derom, og kom igjen senere! Kom igjen som Gesandt, som Minister, omringet af en Livvagt, der kan forsvare Dem, af Tjenere, der kunne bevogte Dem, og da .... da vil jeg ikke længer frygte for Deres Liv, og jeg vil føle mig lykkelig ved at gjensee Dem! —

— O, er det blot sandt, hvad De siger mig? —

— Ja .... —

— Nu vel da, saa giv mig et Pant paa Deres Huldrighed, en Gjenstand, som kommer fra Dem, og som kan gjenkalde mig, at jeg ikke har drømt: Et eller Andet, som De har baaret, og som jeg kan bære i lykkelig Erindring om denne Time, et Halsbaand, en Ring, en Kjæde! —

— Forlader De mig, reiser De, saasnart jeg har givet Dem, hvad De forlanger? —

— Ja! —

— Paa Øieblikket? —

— Ja! —

— De forlader Frankrig, og vender tilbage til England? —

— Ja, jeg tilsværger Dem det! —

— Saa vent.... —

Anna af Østerrig gik ind i sine Værelser, og kom

øieblikkeligt igjen tilbage, i Haanden holdende en lille Rosentræes Æske med Dronningens Navnetræk paa Laaget, og overalt indlagt med Guld.

— Tag, Mylord Hertug, tag Dette, og bevar det til Erindring om mig! —

Buckingham tog imod Æsken, og faldt endnu engang paa Knæ.

— De lovede mig at fjerne Dem! — sagde Dronningen.

— Og jeg holder mit Løfte. Deres Haand, Deres Haand, Madame, og jeg fjerner mig! —

Anna af Østerrig rakte ham sin Haand, idet hun lukkede Øinene, og med den anden støttede sig paa Estephana; thi hun mærkede, at Kræfterne vare i Begreb med at forlade hende.

Buckingham trykkede med Lidenskab sine Læber paa denne smukke Haand; derpaa sagde han:

— Før sex Maaneder ere forløbne, Madame, skal jeg have gjenseet Dem, hvis jeg ikke er død, — om jeg end skulde vende op og ned paa Verden for at naae denne Lykke! —

Og tro sit Løfte styrtede han ud af Værelset.

I Korridoren traf han Madame Bonacieux, som ventede ham, og som med den samme Forsigtighed og det tidligere Held førte ham ud af Louvre.

XIII.

Hr. Bonacieux.

Der var i denne hele Historie en Person indviklet, en Person, som Man, hvad Læseren alt have havt Leilighed til at bemærke, uagtet hans prekvire Stilling, kun lidet havde bekymret sig om; denne Person var Hr. Bonacieux, en hæderlig Martyr for de politiske og forelskede Intriguer, som i denne paa eengang saa ridderlige og saa galante Tid saa vel forstode at blande sig med hinanden.

Heldigvis, enten nu Læseren har glemt eller endnu husker vort Løfte, heldigvis have vi lovet, ikke at tabe ham afsyne.

Betjentene, som havde fængslet ham, førte ham lige i Bastillen, hvor Man lod ham gaae forbi en Peloton Soldater, i største Dødsangst, eftersom de just ladede deres Geværer.

Derpaa blev han, efterat være ført ind i et halvt underjordisk Galleri, en Gjenstand for de plumpeste Fornærmelser og den grusomste Behandling af dem, der havde ført ham hid. Politisoldaterne saae, at de ikke havde med en Adelsmand at bestille, og behandlede ham som en sand Pjalt.

Efter henved en halv Times Forløb indfandt sig en Skriver, der gjorde en Ende paa disse Lidelser, men ikke paa hans Frygt, da han gav Ordre til at bringe ham ind i Forhørsalen. Almindeligvis forhørte Man Fangerne i deres Fængsler; men med Hr. Bonacieux gjorde Man ikke saa mange Omstændigheder.

To Vagtsoldater toge fat i ham, førte ham over en Gaard, lod ham træde ind i en Korridor, hvor der stode tre Skildvagter, aabnede en Dør, og stødte ham ind i et lavt Værelse, hvor der ikke fandtes andre Møbler end et Bord, en Stol og en Kommissær. Kommissæren sad paa Stolen og skrev ved Bordet.

Vagten førte Fangen hen for Bordet, og fjernede sig, paa et Vink af Kommissæren, ud af Hørevidde.

Kommissæren, som indtil da havde holdt sit Ansigt bøiet ned over Papirerne, løftede det nu, for at see, med Hvem han havde at gjøre. Det var en Mand af et hæsligt Udvortes, med spids Næse, gule, fremstaaende Kindbeen, smaa Øine, men levende og forskende, med et Physiognomi, der var sammensat af Maaren og Ræven. Hans Hoved, der bares af en lang og vaklende Hals, traadte frem af hans vide sorte Embedsdragt, vuggende sig frem og tilbage, omtrent med samme Bevægelse, som Skildpaddens, naar den stikker Hovedet frem af Skallen.

Han begyndte derpaa at udspørge Hr. Bonacieux om hans Navn og hans Fornavne, hans Alder, Stand og Bopæl.

Den Anklagede svarede, at han hed Jaques Michel Bonacieux, at han var 51 Aar gammel, forhenværende Kjøbmand, og at han boede i Gaden „des Fossoyers" Nr. 11.

Men istedet for at fortsætte Forhøret, begyndte Kommissæren nu en lang Tale om den Fare, der for en simpel Borgermand var forbunden med at blande sig i offentlige Sager.

Med denne Prædiken forbandt han med en Udvikling af Hr. Kardinalens Magt, denne uforligne-

lige Minister, denne Overvinder af tidligere Ministre, dette Mønster for tilkommende Ministre, om denne store Mands Magt og Beslutninger, som Ingen ustraffet satte sig op imod.

Efter denne anden Deel af sin Tale, heftede han sit Glenteblik paa den stakkels Bonacieux, og bad ham tænke alvorligt over sin Stilling.

Kræmmerens Betragtninger vare alt for længe siden gjorte; han ønskede det Øieblik Pokker i Vold, da Hr. de la Porte fik det Indfald at gifte ham med sin Guddatter, og endnu mere det Øieblik, da samme Guddatter var bleven antaget til Dronningens Oldfrue.

Grunden i Hr. Bonacieux's Charakteer dannedes af en dyb Selvkjærlighed, blandet med en smudsig Gjærrighed; denne Forening var krydret af et yderligt Kujoneri. Kjærligheden, som den unge, smukke Kone havde indskudt ham, var kun en underordnet Følelse, som ingenlunde kunde udholde en Kamp med hans Gemyts oprindelige Tilbøieligheder.

Bonacieux tænkte i Virkeligheden over Det, der var bleven sagt ham.

— De maa troe mig, Hr. Kommissær, — sagde han frygtsomt: — at jeg fuldelig kjender og vurderer, høiere end nogen Anden, de Fortjenester, som pryde hiin uforlignelige Eminents, af hvem vi have den Ære at regjeres. —

— Skulde det være sandt? — spurgte Kommissæren i en tvivlende Tone: — Var Dette sandt, indseer jeg ikke, hvorledes De kan befinde Dem her i Bastillen. —

— Hvorledes jeg er kommen der, eller rettere,

hvorfor jeg er der, — svarede Bonacieux: — er mig ganske umuligt at sige Dem, da jeg selv ingen Tanke har derom; men sikkert er jeg ikke kommen her, fordi jeg i nogen Henseende har viist mig Hr. Kardinalen ulydig. —

— De maa dog have begaaet Noget, eftersom De er anklaget for Høiforræderi. —

— For Høiforræderi! — raabte Bonacieux forfærdet: — For Høiforræderi. Og hvorledes er det muligt, at en stakkels Kræmmer, som hader Hugonotterne og afskyer Spanierne, kan blive anklaget for Høiforræderi? Tænk dog efter, min Herre! Tingen er total umuelig! —

— Hr. Bonacieux, — yttrede Kommissæren, idet han betragtede den Anklagede med en Skarphed, som om hans smaa Øine havde kunnet læse paa Bunden af Sjælen: — Hr. Bonacieux, De har en Kone? —

— Ja, min Herre, — svarede Kræmmeren ganske skjælvende, da han mærkede, at det var fra denne Kant, at Ulykken truede med at komme: — Det vil da sige, jeg havde en. —

— Hvorledes? — Hvad vil det sige, De havde en? Hvad har De gjort med hende, eftersom De ikke har hende længer? —

— Man har bortført hende. —

— Ah! Man har bortført hende? — spurgte Kommissæren. Bonacieux mærkede paa Tonen i dette — Ah! — at hans Sag bestandig kom til at staae slettere.

— Man har bortført hende? — gjentog Kom-

missæren: — Og veed De, Hvem det er, der har begaaet dette Rov? —

— Jeg troer at kjende ham. —

— Hvem er det? —

— Husk vel paa, at jeg Intet paastaaer, men alene yttrer en Formodning! —

— Hvem mistænker De da? Lad os høre; tal frit ud! —

Hr. Bonacieux var i en slem Forlegenhed. Skulde han sige Alt eller nægte Alt. Nægtede han, kunde Man troe, at han vidste altfor meget til at ville tilstaae; naar han derimod sagde Alt, viste han i det Mindste sin gode Villie. Han besluttede derfor, at sige, hvad han vidste.

— Jeg har Mistanke til en høi, mørk Mand, med stolt Mine, i Et og Alt havende Udseende af en fornem Herre. Han har fulgt efter os oftere, som det forekom mig, naar jeg ventede min Kone ved Indgangen til Louvre, for at ledsage hende hjem. —

Kommissæren syntes at forraade en Smule Uro.

— Og hans Navn? — spurgte han.

— Det kjender jeg ikke; men dersom jeg møder ham nogensinde, skal jeg øieblikkeligt gjenkjende ham, jeg indestaaer Dem derfor, var dette end mellem tusinde Mennesker. —

Kommissærens Pande mørknedes atter.

— De vilde gjenkjende ham mellem Tusinde, siger De? — vedblev han.

— Det vil sige, — svarede Bonacieux stammende, da han mærkede, at han var slaaet ind paa en gal Vei; — Det vil da sige.... —

— De har sagt, at De vilde gjenkjende ham,

— yttrede Kommissæren, — Det er Nok for idag. Førend vi gaa videre, maa en vis Person underrettes om, at De kjender Den, der har røvet Deres Kone. —

— Men jeg har just ikke sagt, at jeg kjendte ham; — raabte Bonacieux i Fortvivlelse: — jeg sagde tværtimod..... —

— Før Fangen bort! — befalede Kommissæren Vagten.

— Hvor skal han føres hen, — spurgte Skriveren.

— I et Fangehul. —

— I hvilket? —

— O, min Gud, i det første, det bedste, forudsat at det er forsvarlig tæt! — svarede Kommissæren med en Ligegyldighed, som gjennemisnede den arme Bonacieux.

— Ak! — sagde han til sig selv: — Ulykken er over mit Hoved; min Kone maa have begaaet en eller anden stor Forbrydelse. Man antager mig for hendes Medskyldige, og jeg vil blive straffet tillige med hende. Hun har maaskee sagt, at hun havde fortalt mig Alt; et Fruentimmer kan Man ikke stole paa! Et Fangehul, det første, det bedste! Saaledes gaaer det! En Nat er snart forbi, og imorgen, paa Steilen, i Galgen! O, min Gud, min Gud! Hav Barmhjertighed med mig! —

Uden i mindste Maade at agte paa Bonacieux's Klager, Ting, de forresten ogsaa maatte være vante nok til, toge de to Vagtsoldater ham ved Armene og førte ham bort, medens Kommissæren i en Hast skrev et Brev, som Skriveren maatte vente paa.

Bonacieux lukkede ikke et Øie, ikke fordi hans Fængsel just var saa utaaleligt, men fordi hans Uorlighed var saa overordentlig. Han blev hele Natten siddende paa sin Bænk, og foer iveiret ved den mindste Larm; da Morgenens første Straaler tittede ind i Kammeret, forekom det ham, som om Morgenrøden glimrede i blodige Farver.

Pludselig hørte han Slaaerne skydes fra, og sprang høit iveiret af Forfærdelse. Han troede, at Man kom at hente ham, for at føre ham paa Skafottet; men da han, istedet for Bøddelen, som han havde ventet at faae Øie paa, ikke saae Andre end Kommissæren fra igaar og hans Skriver, var han nær ved at kaste sig om deres Hals.

— Deres Sag har forviklet sig meget siden igaar, min gode Mand, — yttrede Kommissæren: — Jeg raader Dem til at sige hele Sandheden; alene en oprigtig Anger kan dæmpe Hr. Kardinalens heftige og billige Vrede. —

— Jeg er jo bestemt paa at sige Alt, i det Mindste Alt, hvad jeg veed. Forhør mig, jeg beder Dem! —

— Først, hvor er Deres Kone? —

— Men jeg har jo sagt Dem, at Man havde bortført hende! —

— Ja, men siden igaar Eftermiddag, Kl. 5, er hun ved Deres Hjælp igjen fri. —

— Min Kone er sluppen bort! — raabte Bonacieux: — O, den Ulykkelige! Min Herre! Dersom hun er sluppen bort, er det ikke min Skyld, sværger jeg Dem til. —

— Hvad havde De da at gjøre hos Hr. d'Artag-

nan, Deres Nabo, med hvem De i Dagens Løb havde en lang Samtale? —

— O, ja, Hr. Kommissær, ja, det er desværre sandt, og jeg tilstaaer, at jeg har Uret. Ja, jeg var rigtignok hos Hr. d'Artagnan. —

— Hvad var Hensigten med dette Besøg? —

— At bede ham om Hjælp for at gjenfinde min Kone. Jeg troede, jeg havde Ret til at fordre hende tilbage; jeg tog feil, som det lader til, og beder Dem mange Gange om Forladelse. —

— Og Hvad svarede Hr. d'Artagnan? —

— Hr. d'Artagnan lovede mig sin Hjælp; men jeg mærkede snart, at han var en Forræder. —

— De vil binde Øvrigheden Noget paa Ærmet! Hr. d'Artagnan har indgaaet en Akkord med Dem, og det er ifølge denne Akkord, at han har jaget Politibetjentene paa Flugt, da de vilde arrestere Deres Kone, ei alene Dette, men ogsaa unddraget hende alle Efterforskninger. —

— Hr. d'Artagnan bortført min Kone! See, see, Hvad siger De mig der! —

— Lykkeligvis er Hr. d'Artagnan i vore Hænder, og Man kan konfrontere Dem med Hinanden. —

— Ah, min Tro, det er netop mit Ønske! — raabte Bonacieux: — Jeg skal slet ikke have Noget imod at see et bekjendt Ansigt. —

— Lad Hr. d'Artagnan træde ind! — befalede Kommissæren de to Vagtsoldater.

Vagten førte Fangen ind; det var — Athos.

— Hr. d'Artagnan, — sagde Kommissæren, henvendende sig til Athos: — hav den Godhed, at forklare,

hvad der er forefaldet mellem Dem og Hr. Bonacieux. —

— Men, det er ikke Hr. d'Artagnan, De viser mig der! — raabte Bonacieux.

— Hvorledes? Det er ikke Hr. d'Artagnan? — spurgte Kommissæren.

— Ikke i mindste Maade! — svarede Bonacieux.

— Hvad hedder da denne Herre? — spurgte Kommissæren.

— Det kan jeg ikke sige; jeg kjender ham ikke. —

— Hvorledes; De kjender ham ikke? —

— Nei. —

— De har aldrig seet ham? —

— Jo vist; men jeg veed ikke, Hvad han hedder. —

— Deres Navn? — spurgte Kommissæren.

— Athos, — svarede Musketeren.

— Men det er jo ikke en Mands Navn; det er et Bjergs Navn! — skreg den stakkels Inquisitor, som var nær ved at miste Forstanden.

— Det er netop mit Navn, — svarede Athos roligt.

— Men De har sagt, at De hed d'Artagnan. —

— Jeg? —

— Ja De. —

— Det vil da sige saa meget, som at Man har sagt mig: De er Hr. d'Artagnan. — Jeg har herpaa svaret: Troer De? — Mine Bevogtere have derpaa raabt, at de vare sikkre derpaa. Jeg har ikke villet ærgre dem; desuden kunde jeg jo skuffe mig. —

— Min Herre, De tilsidesætter den skyldige Ærefrygt for Retten! —

— Paa ingen Maade, — svarede Athos ligegyldigt.

— De er altsaa Hr. d'Artagnan? —

— Nu seer De jo selv, at ogsaa De vil paadutte mig dette Navn! —

— Men — raabte nu paa sin Side Bonacieux: — Men jeg siger Dem, Hr. Kommissær, at der intet Øieblik kan være nogen Tvivl; Hr. d'Artagnan boer tilleie hos mig, og følgelig, endskjøndt han ikke betaler mig min Leie, nei — just af denne Grund maa jeg kjende ham tilstrækkeligt. Hr. d'Artagnan er en ung Mand paa nitten, høist tyve Aar, og Herren der er i det Mindste tredive. Hr. d'Artagnan hører til Hr. des Essarts Gardekompagni, og Herren der hører til Hr. de Trevilles Musketerer. Betragt blot Uniformen, Hr. Kommissær; læg blot Mærke til Uniformen! —

— Det er sandt nok! — mumlede Kommissæren! — det er paa min Sjæl sandt! —

I samme Øieblik aabnede sig Døren rask, og et Bud førtes ind ved en af Bastillens Sluttere. Han overleverede Kommissæren et Brev.

— O, den ulykkelige Kone! — raabte Kommissæren.

— Hvorledes? Hvad siger De, Hvem taler De om? — Det er dog ikke min Kone, haaber jeg? —

— Tvertimod, det er just hende! Deres Sag staaer godt, troe De mig! —

— Ei, ei, — raabte Kræmmeren fortvivlet: — sig mig dog, min Herre, hvorledes min Sag kan komme til at staae slettere paa Grund af Det, som min Kone gjør imedens jeg er i Fængsel? —

— Fordi Det, hun gjør sig skyldig i, er Følgen af en forud mellem Dem indbyrdes aftalt Plan, en Helvedes Plan! —

— Jeg tilsværger Dem, Hr. Kommissær, De svæver i den allerstørste Vildfarelse. Jeg kjender ikke det Ringeste til Det, min Kone tager sig for, og er tildeels fremmed for Det, hun tidligere har gjort; hvis hun har begaaet Dumheder, fornægter, forskyder, forbander jeg hende! —

— Hvis De ikke længer skulde have Brug for mig her, min Herre, — sagde Athos nu til Kommissæren, — saa send mig et eller andetsteds hen! han er meget kjedsommelig, Deres Hr. Bonacieux. —

— Bring Fangerne tilbage i deres Fængsler, — befalede Kommissæren, idet han med een Haandbevægelse betegnede paa eengang begge Fangerne: — De skulle bevogtes endnu strængere end hidtil! —

— Imidlertid, — yttrede Athos med sin sædvanlige Rolighed: — dersom det er Hr. d'Artagnan, som De har med at bestille, indseer jeg ikke saa ganske, hvorfor jeg skal være hans Stedfortræder. —

— Gjør, hvad jeg har sagt! — skreg Kommissæren: — og iagttag den dybeste Taushed! I forstaae mig? —

Athos fulgte Vagten med et Skuldertræk, og Bonacieux med Jammertoner, der kunde have kløvet en Tigers Hjerte.

Man bragte Kræmmeren tilbage i det samme Fængsel, hvor han havde tilbragt Natten, og lod ham blive der hele Dagen. Hele denne lange Dag brugte Hr. Bonacieux til at græde som en ægte Kræmmersjæl, eftersom han, efter sin egen Tilstaaelse, ikke i mindste Maade var nogen Helt.

Om Aftenen, omtrent Kl. 9, da han var bleven enig med sig selv om, at det var bedst at gaae tilsengs, hørte

han Trin i den Korridor, hvortil hans Afslukke vendte ud. Skridtene nærmede sig hans Fængselsdør, Døren aabnede sig og Vagten viste sig atter.

— Følg med! — befalede Politisergeanten for Vagten.

— Følge med Dem! — raabte Bonacieux: — følge med Dem paa denne Tid! Hvorhen? — O, min Gud! —

— Derhen, hvor vor Ordre lyder. —

— Men det Svar er mig ikke Nok. —

— Da maae De dog være tilfreds dermed. —

— Ak, min Gud, min Gud! — mumlede den stakkels Kræmmer: — denne Gang er det ganske vist ude med mig! —

Og han fulgte uden Modstand, ganske maskinmæssigt, Vagten, som var kommen for at hente ham.

Han gik igjennem den samme Korridor, som han havde fulgt engang tidligere, skred over en Gaard, igjennem en anden Deel af Hovedbygningen, og fandt endelig, foran Porten til den egentlige, større Gaard, en Vogn, som var omgiven af fire beredne Vagtsoldater. Man lod ham stige ind i dette Kjøretøi; Politisergeanten satte sig ind hos ham; Man lukkede Døren i Laas efter dem, og de befandt sig nu Begge i et rullende Fængsel.

Vognen satte sig i Bevægelse, i Sneglegang, som en Liigvogn. Gjennem det tillukkede Gitter iagttog Fangen Husene og Steenbroen, og Intet videre; men som en ægte Pariser kjendte Bonacieux hver Gade paa Hjørnestenene, Skildterne og Lygterne. Da de havde naaet St. Paul, det Sted, hvor Man henrettede Bastillefangerne, var han nær ved at besvime, og korsede sig gjentagne Gange. Han havde tænkt, at Vognen skulde standse

her. Længer hen greb ham en anden stor Skræk, nemlig da han kjørte forbi Kirkegaarden Saint-Jean, hvor Statsfangerne begravedes. Een eneste Omstændighed satte dog lidt Mod i ham; nemlig den, at Man sædvanligviis slog Hovedet af Fangerne, førend Man begravede dem, og at han endnu havde sit mellem Skuldrene. Men da han saae, at Vognen styrede sin Vei hen imod „la Grève", da han bemærkede Raadhusets spidse Tage, og da Vognen kjørte ind under Arkaden, troede han, at Alt var ude. Han vilde skrifte for Sergeanten; men da denne nægtede at modtage hans Skriftemaal, udstødte han saa jammerlige Skrig, at hans Ledsager kom frem med den Erklæring, at han maatte kneble ham, hvis han ikke taug stille. Denne Trudsel beroligede Bonacieux dog nogenlunde. Hvis Man var i Begreb med at lade ham henrette paa Grève-Pladsen, vilde Man ikke anse det for Umagen værdt, at kneble ham, eftersom Man strax var paa Stedet. I Virkeligheden kjørte i samme Øieblik Vognen over Pladsen, uden at standse. Nu havde han ene og alene at frygte for „Croix du Trasoir"; Vognen kjørte just i denne Retning.

Denne Gang kunde han ikke længer nære nogen Tvivl. Det var paa „Croix du Trasoir", at Man henrettede simple Forbrydere; Bonacieux havde gjort sig selv en Kompliment, idet han havde anseet sig for værdig til „Saint-Paul" og „la Grève". Det var paa „Croix du Trasoir", at hans Reise og med den hans Bestemmelse skulde finde sit Maal! Endnu kunde han ikke see dette ulykkelige Kors; men han følte, hvorledes det paa en vis Maade kom ham imøde. Da han kun var tyve Skridt fjernet derfra, hørte han en Larm af Mennesker, og Vognen standsede. Det var Mere end

den stakkels Bonacieux kunde udholde, saa angreben han var af alle de Rystelser, han efterhaanden havde gjennemgaaet; han udstødte et svagt Skrig, som Man kunde have taget for en Døendes sidste Suk, og besvimede.

XIV.

Manden fra Meung.

Men denne Forsamling af Mennesker var ikke dannet ved Forventningen om En, der skulde hænges, men ved Skuet af En, der var hængt. Vognen standsede et Øieblik, satte sig derpaa i Bevægelse, gjennemskar Menneskemassen, fortsatte sin Vei, kjørte igjennem Gaden „Saint-Honoré" dreiede om i Gaden „des Bons-Enfants", og standsede foran en lav Port.

Denne aabnede sig. To Vagtsoldater modtoge i deres Arme Bonacieux, som Politisergeanten holdt opret, og Man stødte ham ind i en Gang; her lod Man ham stige op ad en Trappe og satte ham endelig af i et Forværelse. Alle disse Bevægelser havde han foretaget ganske maskinmæssigt. Han havde gaaet ligesom Man gaaer i Drømme; han havde seet Gjenstandene som gjennem en Taage; hans Øren opfattede Lyden, uden at forstaae den. I denne Tilstand kunde Man have henrettet ham, uden at han havde gjort Mine til at forsvare sig, selv uden at han havde udstødt det mindste Skrig for at bønfalde om Medlidenhed.

Han blev altsaa siddende paa Bænken; Ryggen støttet imod Væggen og Armene nedhængende, saaledes som Soldaterne havde anbragt ham.

Da han imidlertid ved at see sig rundt omkring ikke opdagede nogen frygtelig Gjenstand, da Intet antydede, at han var stedt i nogen overhængende Fare, da Bænken var udstoppet og betrukken, Muren beklædt med smukt Karduan, da lange Gardiner af rødt Damask hang ned for Vinduerne, opheftede med gyldne Bøiler, — saa begreb han Lidt efter Lidt, at hans Skræk havde været overdreven, og begyndte at bevæge Hovedet fra Side til Side op og ned. Ved denne Bevægelse, som Ingen havde noget imod, fik han igjen lidt Mod, og vovede sig til at flytte det ene Been, — derpaa det andet; endelig hævede han sig fra Bænken, ved Hjælp af begge Hænder, og stod opreist.

I samme Øieblik aabnede en Officeer af godt Udseende et Dørforhæng, vexlede endnu i Døren nogle Ord med en Person, som befandt sig inde i Værelset, og henvendte sig derpaa til Fangen.

— De hedder Bonacieux? —

— Ja min Herre, til Deres Tjeneste: — stammede Bonacieux, mere død end levende.

— Træd ind! — befalede Officeren.

Og han gik af Veien, for at Kræmmeren kunde komme forbi ham. Denne adlød uden at sige Noget, og traadte ind i et Værelse, hvor han syntes at være ventet.

Det var et stort Kabinet, Væggene behængte med Forsvars- og Angrebsvaaben, tætsluttet og kvalmt, hvor der allerede var Kaminvarme, endskjøndt Man neppe var ved Enden af September.

Et firkantet Bord, bedækket med Bøger og Papirer,

over hvilke der var udbredt en uhyre stor Plan over Fæstningen og Byen La Rochelle, indtog Midten af Værelset. Foran Kaminen stod i opreist Stilling en Mand af Middelstørrelse, med hovmodig og stolt Mine, gjennemborende Øine, bred Pande, et magert Ansigt, som blev gjort endnu længer ved et langt og spidst Fipskjeg, over hvilket et Par tilsvarende Knebelsbarter ragede frem. Omendskjøndt denne Mand endnu neppe var sex til syv og tredive Aar gammel, begyndte dog allerede baade Haar, Knebelsbart og Fipskjeg at spille i det Graa. Denne Mand havde, paa Kaarden nær, ganske Udseendet af en Soldat, og hans Bøffellæders Støvler, der endnu vare bedækkede af et svagt Støv, viste, at han endnu samme Dag havde været tilhest.

Denne Mand var Armand Jean Duplessis, Kardinal af Richelieu, ikke saadan som Man almindeligviis forestiller sig ham, som en affældig Olding, lidende som en Martyr, med et nedbrudt Legeme, udslukt Stemme, begravet i en Lænestol ligesom i en før Tiden tilberedt Grav, opretholdende Livet alene ved sit Genies Styrke, og udholdende Kampen med Europa alene ved uafladelig Tænkning, — ikke saadan, men under den Skikkelse, som han virkelig var i Besiddelse af paa den Tid, vi tale om, nemlig som en rask og galant ridderlig Herre, der rigtignok allerede dengang led under et svagt Legeme, men som vidste at understøtte det ved denne moralske Styrke, der af ham har gjort en af de mærkværdigste Mænd, der have levet. Vi fremstille ham, som han forbereder sig til at udjage Englænderne fra Øen Rhé, til at begynde Beleiringen af La Rochelle, kort efter at han med Held har befæstiget Hertugen af Nevers i hans

Hertugdømme Mantua, indtaget Byerne Nimes, Castres og Uzès.

Ved det første Blikkast fandt Man altsaa Intet, som røbede Kardinalen, og for dem, der ikke kjendte hans Ansigtstræk, var det umuligt at gjætte, for Hvem de stode.

Den stakkels Kræmmer blev staaende ved Døren, medens den Persons Øine, som vi have søgt at beskrive, heftede sig paa ham med et Udtryk, som om de vilde læse paa Bunden af hans Sjæl.

— Er det, Bonacieux? — spurgte han efter et Øieblik's Taushed.

— Ja, Monseigneur! — svarede Officeren.

— Det er godt! Giv mig disse Papirer, og fjern Dem! —

Officeren tog paa Bordet de betegnede Papirer, gav dem til Den, der havde forlangt dem, bøiede sig næsten til Jorden, og gik ud.

Bonacieux gjenkjendte i disse Papirer, Forhørsprotokollen fra Bastillen. Tid efter anden lod Manden ved Kaminen Øinene glide ud over Papirerne, og sænkede dem ligesom to Dolke lige ned i den arme Stympers inderste Hjerte.

Efter ti Minuters Læsning og ti Sekunders Prøvelse var Kardinalen paa det Rene med sig selv.

— Dette Hoved der har ikke konspireret, — mumlede han: — men ikke desto mindre, vi ville see til. — De er anklaget for Høiforræderi, — sagde Kardinalen derpaa langsomt.

— Det har man sagt mig, Monseigneur: — raabte Bonacieux, idet han gav Spørgeren den Titel, som han

havde hørt Officeren give ham; — men jeg sværger Dem til, jeg veed ikke det Mindste deraf selv. —

Kardinalen betvang et Smiil.

— De har konspireret med Deres Kone, med Madame de Chevreuse og Mylord — Hertugen af Buckingham. —

— I Sandhed, høivelbaarne Herre, — svarede Kræmmeren: — jeg har rigtignok hørt alle disse Navne omtale af hende. —

— Ved hvilken Leilighed? —

— Hun sagde, at Kardinalen af Richelieu havde narret Hertugen af Buckingham til Paris, for at føre ham og Dronningen i Fordærvelse. —

— Har hun sagt det? — raabte Kardinalen heftigt.

— Ja, høiædle Herre, men jeg sagde, at hun gjorde Uret i at troe paa Sligt, og at hans Eminents ikke var istand . . . —

— Tie dog stille! De er en Tosse! — afbrød ham Kardinalen.

— Det var netop Det, som ogsaa min Kone svarede mig! —

— Veed De, Hvem der har bortført Deres Kone? —

— Nei, Monseigneur! —

— Men. De har dog Mistanke? —

— Ja, høivelbaarne Herre! Men denne Mistanke syntes at fortrædige Hr. Kommissæren, og jeg har derfor lagt den tilside. —

— Deres Kone er undveget. Vidste De det? —

— Nei, Monseigneur, jeg fik det at vide efter at jeg var bleven fængslet, og det ene og alene ved Hr. Kommissærens Mellemkomst, en meget elskværdig Mand. —

Kardinalen undertrykte atter et Smiil.

— Altsaa veed De ikke, hvor Deres Kone er bleven af efter sin Flugt! —

— Jo vist, hun maa nødvendigviis være kommen tilbage til Louvre. —

— Kl. Eet imorges var hun endnu ikke kommen tilbage. —

— O, min Gud! Hvad er der da bleven af hende? —

— Man vil nok see til at faae det at vide. Vær De kun rolig! Man skjuler Intet for Kardinalen; han veed Alt. —

— I dette Tilfælde, Monseigneur, gad jeg vide, om Hr. Kardinalen vil være saa god at betroe mig, hvor min Kone er at finde? —

— Maaskee vil han det; men De maa først tilstaae Alt, hvad De veed med Hensyn til Deres Kones Forbindelser med Madame de Chevreuse. —

— Men, min naadige Herre, jeg veed Intet; jeg har aldrig seet hende. —

— Naar De hentede Deres Kone i Louvre, gik hun da altid den lige Vei hjem med Dem? —

— Næsten aldrig; hun havde at bestille hos Lærredshandlere, til hvilke jeg førte hende hen. —

— Med hvor mange Lærredshandlere? —

— Med to.

— Hvor bo de? —

— Den ene i Gaden „de Vaugirard", den anden i Gaden „La Harpe". —

— Fulgte De ind med hende? —

— Aldrig, høiædle Herre; jeg ventede paa hende uden for Døren. —

— Og hvilket Paaskud gav hun, for saaledes at komme til at gaae ind alene? —

— Hun gav intet Paaskud. Hun sagde, at jeg skulde vente, og jeg — ventede. —

— De er en særdeles føielig Mand, min kjære Hr. Bonacieux, — yttrede Kardinalen.

— Han har kaldet mig — kjære Herre —! sagde Kræmmeren til sig selv. — For Pokker! Mine Sager begynde at gaae godt! —

— Kunde De gjenkjende disse Døre? —

— Ja. —

— Veed De Numerne? —

— Ja. —

— Hvilke ere de? —

— No. 25 i Gaden „de Vaugirard"; No. 75 i Gaden „La Harpe".

— Det er godt! — yttrede Kardinalen.

Med disse Ord tog han en Sølvklokke og ringede. Officeren traadte ind.

— Gaa — sagde han halv høit: — Gaa og hent Rochefort! Lad ham komme strax, hvis han er kommen hjem! —

— Greven er her, — svarede Officeren: — og beder indstændigt om at faae Deres Eminents i Tale. —

— Eders Eminents! — mumlede Bonacieux, som vidste, at Dette var den almindelige Titel, Man gav Kardinalen: — Eders Eminents! —

— Lad ham da komme, og det strax! — befalede Richelieu med Interesse.

Officeren ilede ud af Gemakket med den Hurtighed, som almindeligviis alle Kardinalens Tjenere viste i at lyde ham.

— Eders Eminents! — mumlede Bonacieux endnu med forvildede Blikke.

Fem Sekunder vare ikke forløbne siden Officerens Forsvinden, da Døren aabnedes, og en ny Person traadte ind.

— Det er ham! — raabte Bonacieux.

— Hvem? — spurgte Kardinalen.

— Ham, der har bortført min Kone! —

Kardinalen ringede atter, Officeren traadte igjen ind.

— Lad Vagten tage denne Mand i Forvaring, indtil jeg atter kalder ham for mig! —

— Nei, Monseigneur, nei, det er ikke ham! — raabte Bonacieux: — nei, jeg har taget Feil; det er en Anden, som aldeles ikke ligner denne Person. Denne Herre er ganske bestemt en skikkelig Mand! —

— Bring denne Tosse bort! — befalede Kardinalen.

Officeren tog Bonacieux under Armene og førte ham ud i Forgemakket, hvor han gjenfandt sine Bevogtere.

Den ny Person, som var indtraadt, lod sine Øine med en betydelig Utaalmodighed følge Bonacieux, indtil Denne var ført bort; saasnart som Døren var lukket efter ham, begyndte han at tale, idet han med en levende Bevægelse nærmede sig Kardinalen:

— De have seet Hinanden. —

— Hvem? — spurgte Hs. Eminents.

— Hun og han! —

— Dronningen og Hertugen! — raabte Richelieu.

— Ja! —

— Og hvor det? —

— I Louvre. —

— Er De sikker derpaa? —

— Fuldkommen sikker. —

— Hvem har sagt Dem det? —

— Madame de Lannoy, der ganske og aldeles er Deres Eminents hengiven, som De veed. —

— Hvorfor har hun ikke sagt det tidligere? —

— Enten det nu er skeet ved et Tilfælde, eller Mistillid er Aarsagen dertil, har Dronningen ladet Madame de Surgis ligge i hendes eget Værelse, og har passet paa hende hele Dagen. —

— Det er godt, vi ere slagne. Vi have intet Andet tilbage end at stræbe efter at gjøre Gjengjeld.—

— Jeg skal hjelpe Dem af al min Evne, Monseigneur. Vær overbeviist derom! —

— Hvorledes er det gaaet til med dette Stevnemøde? —

— Kl. halv Eet var Dronningen sammen med sine Damer. —

— Hvor? —

— I sit Soveværelse. —

— Vel. —

— Da man bragte hende et Lommetørklæde fra hendes Oldfrue.

— Videre!

— Strax viste Dronningen en stor indre Bevægelse, og uagtet Sminken kunde Man dog see, hvorledes hendes Ansigt blev blegt. —

— Videre, videre! —

— Tilsidst reiste hun sig og yttrede for sine Damer med usikker Stemme, at De skulde blive samlede blot ti Minuter; hun vilde strax igjen komme tilbage. Derpaa aabnede hun Døren til sin Alkove og gik ud.—

— Hvorfor kom Madame de Lannoy ikke og underrettede os strax? —

— Hun vidste Intet for Sikkert endnu. Des-

uden havde Dronningen befalet Damerne at vente, og hun vovede ikke at overhøre Befalingen.

— Og hvor længe var Dronningen borte? —

— Tre Kvarteer. —

— Ledsagede slet ingen af hendes Damer hende? —

— Blot Donna Estephana. —

— Endelig kom hun da tilbage? —

— Ja, men for at hente et lille Etui af Rosentræ med hendes Navnetræk, og derpaa gaae igjen. —

— Og da hun senere kom tilbage, bragte hun da Etuiet atter med sig? —

— Nei! —

— Veed Madame de Lannoy, hvad Etuiet indeholdt? —

— Ja, nogle Diamantsnaale, som Hs. Majestæt har givet Dronningen. —

— Og hun kom tilbage uden Etui? —

— Ja. —

— Madame de Lannoy's Mening er, at hun har givet Buckingham det? —

— Hun er vis derpaa. —

— Hvorledes det? —

— Op ad Dagen søgte Madame de Lannoy, i Egenskab af Dronningens Kammerfrue, efter dette lille Etui; hun lod, som om hun var meget ængstlig, da hun ikke fandt det, og henvendte sig endelig til Dronningen selv, for at høre, om hun vidste nogen Besked derom. —

— Og Dronningen? —

— Dronningen blev meget rød og svarede, at hun havde sendt Naalene til Guldsmeden, da hun den foregaaende Aften havde brækket en af dem. —

— Man maa gaae derhen og forhøre, om Sagen virkelig forholder sig saaledes, eller ikke. —

— Jeg har været der. —

— Nu, og Guldsmeden....? —

— Har ingen Naale seet. —

— Vel, meget vel! Rochefort, ikke Alt er tabt endnu, og maaskee,.... maaskee er det bedst netop saaledes. —

— Jeg tvivler rigtignok ikke paa, at Deres Eminentses Geni.... —

— Er istand til at gjøre min Agents Dumheder gode igjen, ikke sandt? —

— Det vilde jeg netop selv have sagt, hvis Deres Eminents ikke havde afbrudt min Tale. —

— Men veed De nu, hvor Hertuginden af Chevreuse og Buckingham skjulte sig? —

— Nei, Monseigneur, mine Folk have intet Bestemt kunnet erfare derom. —

— Men jeg veed det. —

— De, Monseigneur? —

— Ja, eller i det Mindste har jeg Mistanke. De opholdt sig, den Ene i Gaden „de Vaugirard" Nr. 25, den Anden i Gaden „La Harpe" Nr. 75. —

— Skal jeg lade dem Begge arrestere? —

— Det vilde være for silde; de ere vel alt borte! —

— Lige meget! Man maa være vis i sin Sag. —

— Tag ti Mand af min Garde, og gjennemseg disse Huse! — —

Kardinalen var ene. Efter at have grundet et Øieblik, ringede han tredie Gang.

Den samme Officeer viste sig atter.

— Lad Fangen træde ind. —

Mester Bonacieux blev atter ført ind, og paa et Vink af Kardinalen fjernede Officeren sig.

— De har skuffet mig, — begyndte Kardinalen med Strenghed.

— Jeg! — skreg Bonacieux: — jeg, skuffe Deres Eminents? —

— Deres Kone besøgte ikke Kjøbmænd, naar hun var i Gaden „de Vaugirard" og „la Harpe!" —

— Hvem besøgte hun da? — Retfærdige Gud! —

— Hun besøgte Hertuginden af Chevreuse og Hertugen af Buckingham. —

— Ja, — svarede Bonacieux, gjenkaldende sig alle sine Erindringer: — ja, det forholder sig vel saaledes; Deres Eminents har Ret. Jeg har oftere sagt til min Kone, at det dog var forunderligt, at Kjøbmænd, der handlede med Linnedvarer, boede i saadanne Huse, der ei engang havde noget Skilt, og hver Gang gav hun sig til at lee. O, Monseigneur, — vedblev Bonacieux, idet han kastede sig for Hs. Eminentses Fødder: — o, De er isandhed Kardinalen, den store Kardinal, dette ophøiede Geni, som Alverden beundrer! —

Endskjøndt denne Triumph, der ydedes ham af et saa betydningsløst Væsen, som Bonacieux, i sig selv kun var meget ringe, nød Kardinalen den dog alligevel et kort Øieblik. Men næsten i samme Nu gled et let Smil hen over hans Læber, som om en ny Tanke var traadt frem for hans Sjæl, og han rakte Kræmmeren sin Haand med de Ord:

— Reis Dem, min Ven; De er en brav Mand! —

— Kardinalen har berørt min Haand! Jeg har berørt den store Mands Haand! — raabte Bonacieux: — Den store Mand har kaldet mig sin Ven! —

— Ja, min Ven, ja; — vedblev Kardinalen med dette faderlige Udtryk, som han undertiden vidste at antage, men som alene skuffede Dem, der ikke kjendte ham: — og eftersom Man har havt Dem uretfærdigen mistænkt, er det billigt, at Man holder Dem skadesløs. Der, tag denne Pung med hundrede Pistoler, og tilgiv mig! —

— Jeg tilgive Dem, Monseigneur! — raabte Bonacieux, tøvende med at tilegne sig Pungen, uden Tvivl i Frygt for, at det alene var en Spøg med denne himmelfaldne Foræring: — De har jo Lov til at lade mig arrestere, ja til at lade mig pine, til at lade mig hænge, om De vil! De er jo Herren, og jeg har ikke det mindste Ord at snakke i med! Tilgive Dem! — Lad os ikke tale derom, Monsigneur! —

— O, min kjære Bonacieux, De er ædelmodig; jeg seer det, og takker Dem derfor. Tag De imidlertid kun Pungen, og gaa ikke altfor misfornøiet herfra! —

— Jeg er ganske ude af mig selv, Monseigneur! —

— Farvel da, eller rettere, paa et glædeligt Gjensyn; thi jeg haaber, at vi vel igjen faae Hinanden at see. —

— Saa ofte Hr. Kardinalen vil; jeg er ganske til Deres Eminentses Tjeneste! —

— Det vil nok skee nu og da, vær rolig derfor; jeg har funden et ualmindeligt Behag i Deres Underholdning. —

— O, Monseigneur! —

— Paa et snarligt Gjensyn, Hr. Bonacieux, farvel! —

Kardinalen gjorde et Tegn med Haanden, hvilket Bonacieux besvarede ved at bukke sig lige ned til Jor-

den; derpaa gik Kræmmeren baglænds gjennem Døren, og da han var kommen ud i Forgemakket, hørte Kardinalen ham endnu skrige af fuld Hals: Leve Monseigneur, leve Hans Eminents, leve den store Kardinal!

Kardinalen hørte med et Smiil denne larmende Tilkjendegivelse af Mester Bonacieux's Enthousiasme for hans Person; da Skrigene havde tabt sig i det Fjerne, yttrede han:

— Vel, det er et Menneske mere, som vil lade sig dræbe for mig! — Og han satte sig derpaa til at studere Planen over la Rochelle med den største Nøiagtighed. Kaartet laa, som vi have sagt, udbredt paa hans Arbeidsbord; med et Blyant drog han derover en lang Linie, der skulde betegne den berømte Dige, der atten Maaneder senere spærrede den beleirede Byes Havn.

Da han var dybest inde i sine Beleiringsplaner, aabnede Døren sig atter, og Rochefort traadte ind.

— Nu? — sagde Kardinalen med spændt Interesse, idet han reiste sig med en Hastighed, som viste, hvor høi en Grad af Vigtighed han tillagde den Sendelse, han havde betroet Greven.

— Nu, — svarede Denne: — en ung Kone paa sex til otte og tyve Aar og en Mand paa fem og tredive til fyrgetyve have virkelig boet der, den Ene fire Dage, den Anden fem. Deres Eminents havde betegnet De rette Huse; men begge Personer vare reiste, hun inat og han imorges.

— Det var altsaa dem! — raabte Kardinal-Hertugen, idet han kastede Blikket paa Stueuhret: — Men nu er det altfor silde at lade sætte efter dem. Hertuginden er allerede i Tours og Hertugen i Boulogne. I London maa vi nu see til at træffe dem. —

— Hvad er videre Deres Eminentses Befaling? —

— Intet Ord om hvad der er foregaaet! Dronningen maa blive i en fuldkommen Sikkerhed; hun maa ikke ane, at vi ere inde i hendes Hemmelighed. Hun maa troe, at vi ere paa Spor efter en eller anden Sammensværgelse. Send mig Seglbevareren Séguier! —

— Og dette Menneske? Hvad har Deres Eminents gjort af ham? —

— Hvilket Menneske? — spurgte Kardinalen.

— Denne Bonacieux? —

— Jeg har gjort af ham Alt, hvad der lod sig gjøre; jeg har skaffet hans Kone en Spion paa Halsen.—

Greven af Rochefort bukkede sig, som om han erkjendte sin Mesters store Overlegenhed, og trak sig tilbage. —

Da Kardinalen var ene, satte han sig atter, skrev et Brev, som han forseglede med sit Privatsegl, derpaa ringede han. Officeren traadte ind for fjerde Gang.

— Lad Vitray komme, — befalede han: — og lad ham forberede sig til en Reise! —

Et Øieblik senere stod det Menneske, han havde sendt Bud efter, for ham i Ridestøvler og sporebevæbnet.

— Vitray, — sagde Kardinalen: — De gaaer i største Jil til London. De maa, uden at opholde Dem noget Øieblik paa Veien, overbringe Milady dette Brev. Her er en Anviisning paa to hundrede Pistoler; gaa til min Skatmester og lad ham udbetale den. De kan hæve ligesaa meget til, dersom De vender tilbage inden sex Dage og har udrettet Deres Ærinde godt. —

Koureren bukkede, uden at svare et eneste Ord, tog Brevet, Anviisningen paa de to hundrede Pistoler, og fjernede sig.

Brevets Indhold var følgende:

— Milady!

Indfind Dem paa det første Bal, hvor Hertugen af Buckingham kommer. Han vil paa sin Vams bære tolv Diamantsnaale; nærm Dem ham og klip to af dem bort.

Saasnart Naalene ere i Deres Værge, maa De lade mig det vide. —

XV.

Civilstand og Militærstand.

Da Athos Dagen efter, at disse Begivenheder vare forefaldne, ikke igjen viste sig, blev Hr. de Treville af d'Artagnan og Porthos underrettet om hans Forsvinden.

Aramis havde forlangt Permission for fem Dage, og var i Rouen, som det hed sig, i Familieanliggender.

Hr. de Treville var en Fader for sine Soldater. Den Ringeste iblandt dem var, saasnart han blot bar Kompagniets Uniform, ligesaa vis paa hans Hjælp og Understøttelse, som om det havde været hans egen Broder.

Han begav sig altsaa strax til Kriminal-Underdommeren. Man lod den Officeer komme, som var Befalingsmand over Posten ved „La Croix-Rouge", og de efterhaanden indløbende Oplysninger bragte det snart udenfor al Tvivl, at Athos for Øieblikket var indlogeret i „Fort l'Evêque".

Athos havde gjennemgaaet alle de Prøvelser, som vi have seet Bonacieux underkaste sig.

Vi have været tilstede ved de to Fangers Konfrontation. Athos havde indtil da Intet sagt af Frygt for, at d'Artagnan, ligeledes efterstræbt, ikke skulde faae den tilstrækkelige Tid til at sikkre sig. Men fra nu af erklærede han, at han ikke hed d'Artagnan, men Athos.

Han tilføiede, at han hverken kjendte Hr. eller Madame Bonacieux, at han aldrig havde talt med nogen af dem, at han samme Aften henimod Klokken Ti var kommen for at aflægge Besøg hos sin Ven d'Artagnan, og at han indtil denne Stund havde opholdt sig hos Hr. de Treville, hvor han havde spiist: tyve Vidner, tilføiede han, kunde bevidne denne sidste Kjendsgjerning, og han nævnede imellem flere udmærkede Adelsmænd ogsaa Hertug de la Tremouille.

Den anden Kommissær blev ikke mindre forvirret end den første ved denne Musketerens simple og ufravigelige Erklæring. Han havde netop tænkt paa at slaae sig til Ridder paa Fangen, en Triumph, som de civile Embedsmænd saa gjerne søge at tilkjæmpe sig over Militærstanden; men Hr. de Treville's og Hertug de la Tremouille's Navne fortjente i alt Fald at paaagtes meget nøie.

Athos blev sendt til Kardinalen; men ulykkeligviis var Denne i Louvre hos Kongen. Men dette var netop i samme Øieblik, som Hr. de Treville, efter at have forladt Kriminal-Underdommeren og Kommandanten i „Fort l'Evêque", hvor han forgjæves havde søgt Athos, ankom i hans Majestæts Forgemak.

Som Kapitain for Musketererne havde Hr. de Treville stedse Adgang til Kongen.

Man veed, hvilke Fordomme Ludvig den 13de nærede imod Dronningen, Fordomme, der med Flid og underfundig Kløgt stedse blive underholdte af Kardinalen, der, hvad Intriguer angik, langt mere frygtede Kvinderne end Mændene. En af de meest afgjørende Grunde til dette Had var Dronningens Venskab for Madame de Chevreuse; disse to Fruentimmer forurolige-de ham mere end Krigen med Spanien, Uenighederne med England og de finantsielle Forlegenheder. Efter hans Overbevisning tjente Madame de Chevreuse Anna af Østerrig ikke alene i politiske men ogsaa i forelskede Intriguer.

Ved det første Ord, som Kardinalen havde yttret om, at Madame de Chevreuse, som var forviist til Tours og som Man troede, opholdt sig i denne By, var kommen til Paris, og at hun de fem Dage, hun var der, havde vidst ganske at gaae Politiet under Øine, geraadede Kongen i en frygtelig Vrede. Endskjøndt lunefuld og utro, vilde han alligevel have Navn af „Ludvig den Kydske, og den Retfærdige." Efterverdenen vil kun med Vanskelighed kunne begribe denne Charakteer, som Historien alene giver Forklaring over ved Kjendsgjerninger, ikke ved Raisonnementer.

Men da Kardinalen tilføiede, at ei alene Madame de Chevreuse var kommen til Paris; men at ogsaa Dronningen atter var traadt i Forbindelse med hende, ved Hjælp af disse hemmelighedsfulde Korrespondentser, som Man i hiin Tid kaldte „Kabaler", — da han forsikkrede Kongen, at han, nemlig Kardinalen, havde været paa Veie til at finde de skjulteste Traade i denne Intrigue, da, i det samme Øieblik, som Man var i Begreb med at bemægtige sig Dronningens Mellemhand-

lerske' hos den forviste Hertuginde, paa ferst Gjerning, i Besiddelse af alle anklagende Beviser, en Musketeer havde vovet med Vold at hindre Retfærdighedens Gang, idet han med Kaarden i Haanden var faldet over Lovens ærlige Fuldbyrdere, der vare beordrede til med Upartiskhed at undersøge hele Sagen, for at kunne lægge Kongen den under Øine, — da kunde Ludvig den 13de ikke styre sig længer; han gjorde et Skridt hen imod Dronningens Værelser, i denne blege og stumme Vrede, som, naar den brød frem, forledte denne Fyrste til den koldeste Grusomhed.

Og dog havde Kardinalen endnu ikke talt et eneste Ord om Hertugen af Buckingham.

Netop i dette Øieblik traadte Hr. de Treville ind, rolig, høflig og med daddelfri Holdning.

I en Hast underrettet om Sagernes Stilling ved Kardinalens Nærværelse og ved det Oprør, der afmalede sig paa Kongens Ansigt, følte Hr. de Treville sig stærk som Samson lige over for Philisterne.

Ludvig den 13de lagde allerede Haanden paa Dørgrebet; ved Larmen af Hr. de Treville's Indtrædelse vendte han sig.

— De kommer netop i rette Tid, min Herre, — sagde Kongen, som, naar hans Lidenskaber vare stegne til en vis Høide, ikke formaaede at dække dem: — jeg hører smukke Ting om Deres Musketerer.

— Og jeg — svarede Hr. de Treville: — har smukke Ting at fortælle Deres Majestæt om den civile Øvrighed. —

— Hvad behager? — spurgte Kongen med Høihed.

— Jeg har den Ære at underrette Deres Majestæt om, — vedblev Treville i den samme Tone: — at en

Skare af Prokuratorer, Kommissærer, og Politibetjente, meget agtværdige Folk udentvivl, men, som det lader, temmelig ilde stemte mod Uniformen, har tilladt sig, i et privat Huus at arrestere, paa aaben Gade at bortslæbe og at kaste i „Fort l'Evêque", en af mine Musketerer, alt Dette, uden at Man paa min Opfordring har været istand til at fremvise nogen Ordre til denne Voldsomhed, — jeg siger, en af mine Musketerer, men jeg mener en af Deres Majestæts, Sire, en Mand af daddelfri Opførsel, af et næsten berømt Navn, og hvad der har stor Betydning, som dertil er fordeelagtig bekjendt for Kongen selv; Musketeren er Hr. Athos. —

— Athos, — sagde Kongen uvilkaarligt: — ja, i Sandhed, jeg kjender dette Navn! —

— Deres Majestæt vil sikkert erindre sig det. Athos er den Musketeer, der i den uheldige Duel, som De veed, har havt den Ulykke, haardt at saare Hr. de Cahusac. Medens jeg erindrer det, Monseigneur Kardinal, — vedblev Hr. de Treville, henvendende sig til Richelieu: — Hr. de Cahusac er vel nu ganske helbredet, ikke sandt? —

— Jo, jeg takker for Deres Opmærksomhed! — svarede Kardinalen, bidende sig i Læberne af Harme.

— Hr. Athos — vedblev Treville: — var gaaet hen at besøge en af sine Venner, nemlig en ung Bearner, Kadet ved Deres Majestæts Garde, Hr. des Essarts Kompagni. Denne var netop fraværende, men neppe var Hr. Athos kommen til Ro i sin Vens Værelser, og havde taget en Bog for at forkorte sig Tiden, indtil han kom hjem, førend en Skare af Politibetjente og Soldater omringede Huset, gjennembrød flere Døre.....

Kardinalen gjorde et Tegn til Kongen, der skulde sige saa meget, som:

— Det var netop i det bevidste Anliggende, som jeg nylig omtalte. —

— Det vide vi Altsammen; — svarede Kongen: — det er skeet i vor egen Tjeneste og paa vor Befaling. —

— Er det da ogsaa i Deres Majestæts Tjeneste, at Man har grebet en af mine Musketerer, som er aldeles uskyldig, at Man har slæbt denne ædelbaarne og agtværdige Mand, der to Gange har udgydt sit Blod for Deres Majestæt, og som fremdeles vil udgyde det indtil sidste Draabe, midt igjennem en raa og uforskammet Folkehob, for at kaste ham i et Forbryderfængsel? —

— Ah! — spurgte Kongen, allerede vaklende: — Er Sagen gaaet saaledes for sig? —

— Hr. de Treville siger ikke, — yttrede Kardinalen med den størst mulige Rolighed: — at denne uskyldige Musketeer, at denne ædle, agtværdige Herre en Time iforveien med Kaarden i Haanden havde forjaget fire Inquisitions-Kommissærer, som af mig vare beordrede til at undersøge en Sag af den største Vigtighed. —

— Jeg overlader det til Deres Eminence at bevise, hvad De siger! — raabte Hr. de Treville med hele en Gaskogners frie Aabenhed og en Soldats Ligefremhed: — thi en Time iforveien gjorde Hr. Athos, som, jeg kan betroe Deres Majestæt det, er en Mand af høi Rang, mig den Fornøielse, efter at have spiist til Middag hos mig, at passiare i min Selskabssal med Hertugen af la Tremouille og Greven af Chalus, som befandt sig hos mig. —

Kongen betragtede Kardinalen.

— En Forhørsprotokol fortjener vel Tiltro; — yttrede Denne, idet han med lydelige Ord besvarede Hs. Majestæts stumme Spørgsmaal: — de mishandlede Folk have affattet denne Indberetning, som jeg herved har den Ære at overrække Deres Majestæt. —

— Er en Protokol, holdt af Civilembedsmænd, ligesaa meget værd som en Krigers Æresord? — spurgte Treville med Stolthed.

— Stille, stille, Treville, — befalede Kongen: — tie stille! —

— Dersom Hs. Eminents har nogen af mine Musketerer mistænkt, — sagde Treville: — er Hr. Kardinalens Retfærdighed bekjendt nok, til at bortrydde enhver Frygt for, at han skulde nægte mig en Undersøgelse. —

— I det samme Huus, hvor Man har foretaget denne retslige Besigtigelse, — vedblev Kardinalen med samme Rolighed: — boer, troer jeg, en Bearner, en Ven af Musketeren. —

— Deres Eminents taler om Hr. d'Artagnan. —

— Jeg taler om en ung Mand, som De beskytter, Hr. de Treville. —

— Ja, Deres Eminents; saaledes er det. —

— Troer De ikke, at dette unge Menneske har givet slette Raad... —

— De mener, givet Hr. Athos slette Raad, en Mand, der er dobbelt saa gammel som han selv? — afbrød ham Treville: — Nei, Monseigneur; iøvrigt har d'Artagnan tilbragt Aftenen hos mig. —

— Ah, saaledes! — svarede Kardinalen: — Jeg troer, Alverden har tilbragt Aftenen hos Dem. —

— Skulde Deres Eminents tvivle paa mit Ord? — spurgte Treville, med Vredens Rødme paa Panden.

— Nei, Gud bevare mig! — svarede Kardinalen: — Men sig mig blot, paa hvilken Tid han var hos Dem? —

— O, det kan jeg sige ganske nøiagtigt; thi da han traadte ind, bemærkede jeg, at mit Stueuhr netop var halv Ti, endskjøndt jeg havde troet, at det var sildigere —

— Og naar gik han fra Dem? —

— Klokken halv Elleve, netop en Time efter at den berørte Begivenhed forefaldt. —

— Men, — svarede Kardinalen, som intet Øieblik nærede Mistanke til Trevilles Redelighed, og som saae, at Seiren var i Begreb med at slippe ham ud af Hænderne: — men Hr. Athos er dog bleven truffen i det mistænkte Huus i Gaden „des Fossoyeurs"? —

— Er det da forbudt, at een Ven besøger en anden, at en Musketeer af mit Kompagni holder fortrolig Omgang med en Gardist af Hr. des Essarts Kompagni? —

— Ja, naar det Huus, hvor han søger denne Omgang, er mistænkt. —

— Dette Huus er nemlig mistænkt, Treville; — indblandede Kongen: — maaskee vidste De det ikke? —

— I Sandhed, Sire, jeg var uvidende derom. I ethvert Tilfælde kan det for mig gjerne være mistænkt fra Øverst til Nederst; men jeg benægter at det er det med Hensyn til den Deel deraf, som Hr. d'Artagnan beboer. D'Artagnan er, hvis jeg kan stole paa hans eget Udsagn, og jeg troer at kunne det, De-

res Majestæts meest hengivne Tjener og nærer en dyb Beundring for Hr. Kardinalen. —

— Er det ikke den samme d'Artagnan, som saarede Jussac i denne ulykkelige Strid, der fandt Sted ved Barfods-Karmeliternes Kloster? — spurgte Kongen, idet han heftede sit Blik paa Kardinalen, der blev ganske rød af Ærgrelse.

— Og Dagen efter Bernajoux. Jo, Sire, jo, det er netop ham; Deres Majestæt har en fortræffelig Hukommelse. —

— Nu vel! Hvad skulle vi bestemme os til? — spurgte Kongen.

— Det angaaer Deres Majestæt nærmere end mig; — svarede Kardinalen: — jeg for min Deel vilde erklære Vedkommende for skyldige. —

— Og jeg erklærer dem for uskyldige! — sagde Treville. — Men Hs. Majestæt har Dommere, og Disse skulle afgjøre.

— Det er det Bedste, — meente Kongen: — Lad os overgive Sagen til Domstolene; det er deres Sag at dømme, og de ville nok finde det Rette.

— Men — vedblev Treville: — det er rigtignok meget sørgeligt, at i den ulykkelige Tid, som vi leve i, ikke det reneste Liv, den meest uomtvistelige Dyd, kunne fritage en Mand for Vanære og Forfølgelse. Armeen vil heller ikke vise sig meget tilfreds, jeg tør svare derfor, ved at see sig udsat for den haardeste Behandling paa Grund af Politianliggender. —

Denne Yttring var uklog; men Treville havde henkastet det med fuldkommen Sagkundskab. Han ønskede at hidføre en Explosion, fordi en Mine, naar den springer, giver Ild, og Ilden oplyser Gjenstandene.

— Politianliggender! — raabte Kongen, optagende Trevilles Ord: — Politianliggender! Hvad har De med Dem at bestille Hr. de Treville? — Bryd De Dem alene om Deres Musketerer, og gjør mig ikke ør i Hovedet. Det lader virkelig til, naar Man hører Dem tale, som om hele Frankrig er i Fare, naar Man uheldigviis kommer til at fængsle en af Deres Musketerer. Ei, hvilken Larm for en Musketeer! Jeg forbinder mig til at arrestere ti, ja Pinedød, hele hundrede, — ja, hvis det skulde være, hele Kompagniet, uden at en Hund skulde vove at bjæffe deraf. —

— Fra det Øieblik af, at De ere mistænkte for Deres Majestæt, — sagde Treville, — ere de skyldige. De finder mig ogsaa villig til, Sire, at overgive Dem min Kaarde, thi da Hr. Kardinalen har begyndt med at anklage mine Musketerer, vil han sandsynligviis ende med at anklage mig selv. Det er vel saaledes bedre, at jeg ligesaa godt først som sidst giver mig i Forvaring tillige med Hr. Athos, som allerede sidder fast, og med Hr. d'Artagnan, som Man udentvivl er i Begreb med at fængsle i dette Øieblik. —

— Gaskogner-Bruushoved, er Du snart færdig? — spurgte Kongen.

— Sire, — svarede Treville, uden at nedstemme Tonen det mindste, — giv Befaling til, at Man udleverer mig min Musketeer, eller at han bliver dømt. —

— Han skal nok blive dømt, — svarede Kardinalen.

— Nu vel, desto bedre, thi i dette Tilfælde vil jeg bede Deres Majestæt om Tilladelse til at føre hans Sag. —

Kongen frygtede for, at Tingen skulde gjøre Opsigt.

— Dersom Hs. Eminents — yttrede han: — ikke havde særegne Motiver .... —

Kardinalen saae, hvor Kongen vilde hen og kom ham strax imøde.

— Om Forladelse! — Hvis Deres Majestæt paa nogen Maade i mig seer en fordomsfuld Dommer, trækker jeg mig gjerne tilbage. —

— Hør, — vedblev Kongen: — sværger De mig til, ved min Faders Minde, at Hr. Athos var hos Dem paa samme Tid, som Attentatet gik for sig, og at han ingen Deel har deri? —

— Jeg besværger det ved Deres glorværdige Fader, og ved Dem selv, Sire, som er den, jeg meest elsker og høiagter i hele Verden! —

— De behage dog at overveie, Sire; — yttrede Kardinalen: — hvis vi saaledes gave Slip paa Fangen, faae vi ikke Sandheden at vide. —

— Hr. Athos skal stedse være beredt til at svare, naar det behager Rettens Tjenere at spørge ham, — indvendte Treville: — Han vil ikke desertere, vær ganske rolig, Hr. Kardinal; jeg svarer derfor. —

— I Sandhed, han vil ikke gjøre sig usynlig. Man vil stedse kunne finde ham, som Hr. de Treville siger, — istemmede Kongen: — desuden — tilføiede han med lavere Stemme og med et bedende Blik paa hans Eminents: — desuden er det bedst at gjøre dem sikkre; det er Politik. —

Ludvig den 13des Politik fremkaldte et Smiil paa Richelieus Læber.

— Giv Befaling, Sire; De har jo Benaadningsret! —

— Benaadningsretten kan alene anvendes paa Skyldige, — svarede Treville, som vilde have det sidste Ord: — og min Musketeer er uskyldig. Det er altsaa ingen

Naadesakt, De er i Begreb med at udøve, Sire, men en Retfærdighedsakt. —

— Er han i „Fort l'Evêque“? — spurgte Kongen.

— Ja, Sire, i strængt Fængsel, i et Fangehul, som det passer sig for den usleste Forbryder! —

— For Satan! — mumlede Kongen: — Hvad er derved at gjøre? —

— Undertegn en Frigivelsesordre, og Alt er i Orden, — tog Kardinalen Ordet: — jeg antager med Deres Majestæt, at Hr. de Trevilles Borgen er mere end fyldestgjørende. —

Treville bukkede sig ærbødigt, med en Glæde, der ikke var ganske ublandet; han havde foretrukket en haardnakket Modstand i Stedet for denne pludselige Føielighed.

Kongen underskrev Frigivelsesordren; Treville tog imod samme og gjemte den.

I det Øieblik, han var i Begreb med at gaae, skjænkede Kardinalen ham et forbindtligt Smiil, og sagde til Kongen:

— Det er en herlig Harmoni, der finder Sted mellem Officererne og Soldaterne i deres Musketeerkompagni, Sire; det er høist fordeelagtigt for Tjenesten og lige hæderligt for Alle. —

— Han vil ufortøvet spille mig et slemt Puds; — sagde Treville til sig selv: — Man faaer aldrig det sidste Ord hos en saadan Mand. Men vi ville skynde os; thi Kongen kan i en Haandevending betænke sig. I alt Fald er det da vanskeligere, at faae en Mand, der er sluppen ud af „Bastillen“ eller af „Fort l'Evêque“, ind deri igjen, end at passe paa en Fange, som Man alt holder indesluttet der bag Laas og Lukke. —

Hr. de Treville holdt thriumpherende sit Indtog i „Fort l'Evêque", hvor han befriede Musketeren, der imidlertid ikke havde tabt et eneste Gran af sin rolige Ligegyldighed.

Den første Gang, han saae d'Artagnan, yttrede han:

— De slap godt derfra; nu er Kaardestikket, som Jussac fik, ærligt betalt. Der er altsaa kun det tilbage, som Bernajoux fik; men De skal dog ikke stole for meget paa Deres Tilgodehavende! —

Jøvrigt havde Treville Ret i at nære Mistillid til Kardinalens Venskabelighed, og i at tænke, at Alt ikke var endt hermed; thi neppe havde Musketeerkapitainen lukket Døren efter sig, førend Hs. Eminents sagde til Kongen:

— Nu, da vi ere ene, ville vi tale alvorligt, dersom det behager Deres Majestæt. Sire, Hertugen af Buckingham har været fem Dage i Paris, og er først reist imorges.

XVI.

Hvori Seglbevareren Seguier mere end een Gang søgte Klokken, for at ringe, som han ogsaa havde gjort til andre Tider.

Det er ganske umuligt at gjøre sig noget Begreb om det Indtryk, som disse faa Ord frembragte paa Ludvig den 13de; han blev afvexlende rød og bleg, og Kardinalen saae øieblikkeligt, at han med et eneste Slag havde

gjenerobret hele det Terrain, han kort iforveien havde mistet.

— Hertugen af Buckingham i Paris! — raabte han: — Hvad har han her at bestille? —

— Uden Tvivl at konspirere med Deres Majestæts Fjender, Huguenotterne og Spanierne. —

— Nei, ved Gud, nei! Snarere at konspirere mig min Ære med Madame de Chevreuse, Madame de Longueville og Condé! —

— O, Sire, hvilken Tanke! Dronningen er altfor klog, og elsker jo dertil Deres Majestæt! —

— Kvinden er svag, Hr. Kardinal; — svarede Kongen: — og hvad Kjærligheden til mig angaaer, saa veed jeg allerede for længe siden, hvad jeg skal tænke om denne Kjærlighed. —

— Jeg paastaaer ikke desto mindre, at Hertugen af Buckingham ene og alene er kommen til Paris i politiske Diemeed.

— Og jeg er vis paa, at han er kommen med ganske andre Tanker, Hr. Kardinal; men, hvis Dronningen er skyldig, skal hun komme til at skjælve! —

— I Virkeligheden — yttrede nu Kardinalen: — uagtet al den Ulyst, hvormed min Sjæl dvæler ved sligt et Forræderi, bringe dog deres Majestæts Ord mig uvilkaarlig til at tænke derpaa. Madame de Lannoy, som jeg paa Deres Majestæts Ordre har udspurgt flere Gange, har imorges fortalt mig, at Hds. Majestæt havde været meget længe oppe den foregaaende Nat, at hun imorges havde grædt meget, og anvendt hele Dagen til at skrive.

— Det er sikkert nok! — raabte Kongen: — De

har været til ham, Kardinal! jeg maa have Dronningens Papirer! —

— Men hvorledes skulle vi faae dem, Sire? Det forekommer mig, som om hverken Deres Majestæt eller jeg kan paatage sig slig en Sendelse hos Dronningen! —

— Hvorledes bar Man sig ad med Marschalinden af Ancre? — raabte Kongen, i den høieste Vrede: — Man har undersøgt, først hendes Skabe og derpaa hende selv! —

— Marschalinden af Ancre var kun Marschalinden af Ancre, en florentinsk Lykkeridderske, Sire, og slet ikke Mere, medens Deres Majestæts ophøiede Gemalinde er Anna af Østerrig, Dronning af Frankrig, det vil sige saa meget som en af Verdens største Fyrstinder! —

— Hun er da kun desto strafværdigere, min Hr. Hertug! Jo mere hun har forglemt den høie Plads, hun indtager, desto dybere har hun nedladt sig. Jeg har desuden alt i lang Tid været bestemt paa at ende alle disse Smaaintriguer baade i Kjærlighed og Politik. Hun har jo hos sig en vis la Porte.....? —

— Hvem jeg anseer for den Hængsel i Maskineriet, hvorpaa det Hele dreier sig; jeg nødsages til at bekjende det. —

— De tænker altsaa som jeg, at hun bedrager mig? —

— Jeg troer, jeg gjentager det for Deres Majestæt, at Dronningen konspirerer mod Deres Majestæts Magt, men ikke har jeg sagt, imod Deres Ære. —

— Og jeg siger Dem, at hun konspirerer mod dem begge; jeg siger Dem, at Dronningen ikke elsker mig; jeg siger Dem, at hun elsker en Anden; jeg siger Dem

at hun elsker denne skjændige Buckingham! Hvorfor har De ikke ladet ham fængsle, medens han var her? —

— Fængsle Hertugen! Fængsle Kong Karl den 1stes almægtige Minister! — Hvad tænker De paa, Sire? Hvilken Opsigt! Og dersom oven i Kjøbet Deres Majestæts Mistanke havde nogen Grund, hvorpaa jeg fremdeles tillader mig at tvivle, hvilken frygtelig Allarm vilde det da ikke blive, hvilken fortvivlet Skandale! —

— Men eftersom han giver sig selv til Priis som en Vagabond, som en Tyv, kunde Man... —

Ludvig den 13de standsede, forskrækket over Det, han var i Begreb med at sige, medens Richelieu gjorde lang Hals og forgjæves ventede paa det Ord, der svævede paa Kongens Læber.

— Man kunde...? —

— Intet! — svarede Kongen: — Men De har vel ikke tabt ham aflyne hele den Tid, han opholdt sig i Paris? —

— Nei, Sire. —

— Hvor boede han? —

— I Gaden „La Harpe", Nr. 75.

— Hvor er det? —

— I Nærheden af Luxembourg. —

— Og De er sikker paa, at Dronningen og han ikke have seet Hinanden? —

— Jeg troer, at Dronningen altfor stærkt hænger fast ved sine Pligter, Sire. —

— Men de have vexlet Breve; det er til ham, at Dronningen har skrevet hele Dagen. I Sandhed, Hertug, vi maa have Brevene! —

— Men, Sire,..... —

— Min Hr. Kardinal, for hvilkensomhelst Priis! —

— Jeg maa dog gjøre Deres Majestæt opmærksom paa.... —

— Forraader De mig ogsaa, Hr. Kardinal, at De saaledes modsætter Dem min bestemte Villie? Er ogsaa De en Forbundsfælle af Spanien og England, af Madame de Chevreuse og Dronningen? —

— Sire, — svarede Richelieu: — jeg troede at være sikkret mod slig Bebreidelse! —

— Hr. Kardinal, De har hørt det; jeg vil have Brevene! —

— Der er kun eet Middel! —

— Hvilket? —

— Det at overdrage Seglbevareren, Hr. Seguier denne Forretning. Sagen falder fuldkommen ind i hans Embedsfunktion. —

— Man maa strax sende Bud efter ham! —

— Han er vist hjemme hos mig, Sire! Jeg havde bedet ham møde hos mig, og da jeg begav mig til Louvre, efterlod jeg Befaling til at lade ham vente paa mig, hvis han kom, medens jeg var borte. —

— Man maa strax hente ham! —

— Deres Majestæts Ordrer skulle blive efterlevede; men.... —

— Hvad men...? —

— Men Dronningen vil maaskee vægre sig ved at adlyde. —

— Mine Befalinger? —

— Ja, dersom hun ikke veed, at Ordren er udgaaet fra Kongen. —

— Nu, for at hun sikkert kan vide det, vil jeg strax underrette hende derom. —

— Deres Majestæt maa ikke glemme, at jeg har gjort Alt, for at forebygge et Brud. —

— Nei, Hertug, nei, jeg veed, at De er meget overbærende med Dronningen, altfor overbærende maaskee, og vi skulle, jeg siger Dem det forud, nærmere tale med Hinanden herom. —

— Naar det behager Deres Majestæt; men jeg vil stedse, Sire, føle mig lykkelig ved, ja stolt over, at have offret mig selv for at bevare en skjøn Samdrægtighed mellem Kongen og Dronningen af Frankrig. —

— Vel, Kardinal! Men send imidlertid Bud efter Seglbevareren; jeg vil strax gaae ind til Dronningen. —

Og Ludvig den 15de aabnede Døren, som førte fra hans Værelser til Dronningens, og betraadte den Korridor, som adskilte disse modsatte Fløie af Louvre.

Anna af Østerrig befandt sig midt iblandt sine Damer, Madame Guitaut, Madame de Sablé, Madame de Montbazon og Madame de Guéméné. I en Krog sad den spanske Kammerfrue, Donna Estephana, som var fulgt med fra Madrid. Madame Guéméné læste for, og Alle hørte med største Opmærksomhed paa Forelæserinden, Alle med Undtagelse af Dronningen, som tværtimod havde fremkaldt denne Forelæsning netop i den Hensigt, at hun selv, medens hun lod som om hun hørt til, uforstyrret kunde overgive sig til sine Tanker.

Disse Tanker, endskjøndt de vare forgyldte af Kjærlighedens sidste svage Gjenskin, vare ikke desto mindre meget mørke. Anna af Østerrig, berøvet sin Ægtefælles Tillid, forfulgt med et bittert Had af Kardinalen, som ikke kunde tilgive hende, at hun tidligere havde tilbageviist en ømmere Følelse, havde for Die sin Mo-

ders Exempel, hvem dette Had havde plaget hele hendes Liv, endskjøndt Maria af Medici, dersom Man kan troe hiin Tids Memoirer, i Begyndelsen billigede en lignende Følelse, som Anna af Østerrig bestandig tilbageviste. Anna af Østerrig havde seet sine troeste Tjenere falde, hendes inderligste Fortrolige, hendes kjæreste Yndlinge. Selv ulykkelig ligesom disse Arme, hvem en uheldbringende Gave lod gaae tilgrunde, bragte hun Enhver Ulykke, som hun indgjød nogen Deeltagelse. Hendes Venskab var et skjæbnesvangert Signal til Forfølgelse. Madame de Chevreuse og Madame de Vernel vare blevne landsforviste; la Porte skjulte ikke for sin Herskerinde, at han hvert Øieblik ventede at blive fængslet.

Just som hun havde nedsænket sig allerdybest i disse sørgelige Betragtninger aabnedes Døren, og Kongen traadte ind.

Forelæserinden taug i samme Øieblik; alle Damerne reiste sig, og der opstod en fuldkommen Stilhed.

Kongen selv stillede sig hen for Dronningen, uden at iagttage endog blot den simpleste Høflighedsformer, og tiltalte hende med barsk Stemme:

— Madame, De vil om Lidt faae Besøg af Kantsleren, som vil underrette Dem om visse Ting, som jeg har befalet ham at besørge. —

Den ulykkelige Dronning, hvem Man idelig truede med Skilsmisse, med Landflygtighed, ja selv med Domstolene, blev liigbleg under den røde Sminke, og kunde ikke tilbageholde det Spørgsmaal:

— Men hvortil dette Besøg, Sire? Hvad kan Hr. Kantsleren sige mig, som Deres Majestæt ikke kan sige mig selv? —

Kongen vendte sig om paa Hælen, uden at svare, og

næsten i samme Øieblik meldte Gardekapitainen, Hr. de Guitart, Kantslerens Besøg.

Da Denne traadte ind, var Kongen allerede forsvunden gjennem en modsat Dør.

Kantsleren traadte ind, halvt smilende, halvt rødmende. Da vi sandsynligviis gjenfinde ham paa et andet Sted i Løbet af denne Fortælling, er det ingen Skade til, at Læserne stifte Bekjendtskab med ham.

Kantsleren var en morsom Mand. Des Roches le Masle, Kanonikus ved Nôtre-Dame, som tidligere havde været Kardinalens Kammertjener, præsenterede ham for Kardinalen, som en aldeles paalidelig Mand. Kardinalen viste Anbefalingen Tillid, og befandt sig vel derved.

Man fortalte om ham visse Historier, blandt andre denne: Efter en stormfuld Ungdom havde han trukket sig tilbage i et Kloster, i den Hensigt, i det Mindste for en Tid at udsone sine yngre Aars Galskaber. Men i det den stakkels Bodfærdige traadte ind i disse hellige Omgivelser, havde han ikke kunnet lukke Døren saa hastig efter sig, at de Lidenskaber, som han flyede, bleve udenfor samme. Han var besat af disse Dæmoner tidligt og sildigt, og Superioren, som, saavidt det stod til ham, ønskede at forsvare ham mod saadanne Anfægtelser, havde raadet ham, for at besværge Fristeren, at tage sin Tilflugt til Klokkestrengen og kime af alle Kræfter. Ved denne Larm vilde Munkene blive underrettede om, at en af Brødrene leed under Djævelens Indflydelse, og hele Broderskabet skulde da give sig til at bede for ham.

Dette Raad forekom den vordende Kantsler at være godt. Han besvor den onde Aand ved den stærke Un-

derstøttelse, han fandt i Munkenes Bønner. Men Djævelen forlader ikke let en Plads, hvor han alt har indlagt Garnison. I samme Forhold som Besværgelserne fordobledes, fordobledes ogsaa Anfægtelserne, saaledes at Klokken snart lød baade Dag og Nat, antydende den dybe Længsel, som den Vodfærdige nærede efter at døde Kjødet.

Munkene havde fra nu af ikke noget Øieblik Ro mere. Om Dagen gjorde de intet Andet end at stige op og ned af Trappen, der førte til Kapellet, om Natten nødtes de, uden at tale om Kompleterne og Fromesserne vel tyve Gange til at springe ud af Sengen og nedkaste sig paa Gulvet i deres Celler.

Man veed ikke, om det var Munkene eller Djævelen, der først blev kjed af denne Leg. Efter tre Maaneders Forløb viste den Vodfærdige sig atter i Verden med den Berømmelse, at han havde været besat langt frygteligere end nogensomhelst Anden før ham.

Da han forlod Klosteret, traadte han ind i Magistraturen, blev Parlamentspræsident i Stedet for sin Onkel, tog Kardinalens Parti, hvilket ikke forraadte liden Klogt, blev Kantsler, tjente med Iver Hs. Eminents i hans Had til Dronningens Moder, Maria af Mediei, og til Dronningen selv, Anna af Østerrig, bearbeidede Dronningen i Anliggendet med Chalais, og opmuntrede de Forsøg, som udgik fra Laffemas, Overjægermester af Frankrig, sluttelig, efter at være bleven beklædt med Kardinalens hele Tillid, en Tillid, som han fortjente saa vel, nød han den Udmærkelse at blive betroet den særegne Forretning, til hvis Udførelse han fremstillede sig for Dronningen.

Dronningen stod endnu opreist, da han traadte ind;

men neppe havde hun bemærket ham, førend hun igjen satte sig i sin Læneſtol og gav ſine Damer Tegn til at nedlade ſig paa deres Puder og Tabouretter. Derpaa ſpurgte hun Kantsleren med en ubeſkrivelig Høihed i Blik og Stemme:

— Hvad vil De, min Herre, og i hvilket Ærinde fremſtaaer De for Dronningen? —

— For i Kongens Navn, uden at tabe den dybe Agtelſe affyne, ſom jeg er Deres Majeſtæt ſkyldig, at foretage en nøiagtig Underſøgelſe af alle Deres Papirer. —

— Hvorledes, min Herre? — En Underſøgelſe af mine Papirer! — Mine — hvilken Skjændſel! —

— De maa tilgive mig Madame; thi i dette Tilfælde er jeg alene det uſkyldige Værktøi, ſom Kongen betjener ſig af. Er Hs. Majeſtæt ikke nyligt gaaet herfra, og har han ikke ſelv bedet Dem være forberedt paa dette Beſøg? —

— Søg De, min Herre; jeg er, ſom det ſynes, en Forbryderinde. Eſtephana kom med Nøglerne til mine Borde og Sekretærer! —

Kantsleren underſøgte for et Syns Skyld diſſe Møbler; men han vidſte ret godt, at det ikke var i noget af diſſe, at Dronningen have kunnet eller villet gjemme det vigtige Brev, hun havde ſkrevet ſamme Dag.

Da Kantsleren havde aabnet og lukket igjen vel tyve Gange Skufferne i Sekretæren, maatte han dog endelig, uagtet al ſin Tøven, komme til den ſidſte og vigtigſte Deel af Forretningen, nemlig, at underſøge Dronningen ſelv. Kantsleren gik altſaa hen imod hende, og ſtammede i en forlegen Tone og med en meget forvirret Mine:

— Og nu er alene tilbage at foretage Hovedundersøgelsen. —

— Hvilken? — spurgte Dronning Anna, som ikke begreb eller ikke vilde begribe ham.

— Hs. Majestæt veed, at De idag har skrevet et Brev; han veed, at det endnu ikke kan være besørget efter sin Adresse. Dette Brev findes hverken i Deres Sekretær eller i Deres Bord, og det maa dog være etsteds. —

— Skulde De vove at lægge Haand paa Deres Dronning? — spurgte Anna af Østerrig, idet hun reiste sig stolt ivveiret, og paa Kantsleren kastede et Blik, der næsten var truende.

— Jeg er en tro Undersaat af Hs. Majestæt, og Alt, hvad han befaler, er jeg bestemt paa at udføre. —

— Nu vel! Det forholder sig rigtigt med Brevet; Kardinalens Spioner have gjort god Tjeneste. Jeg har idag skrevet et Brev; det er endnu ikke bortsendt. Brevet er der! —

Og Dronningen lagde den smukke Haand paa sit Liv.

— Saa giv mig da dette Brev, Madame, — bad Kantsleren.

— Jeg giver det alene til Kongen, min Herre! — svarede Dronningen.

— Dersom Kongen havde villet, at dette Brev skulde overgives ham selv, havde han ogsaa forlangt det selv. Men, jeg gjentager det, det er mig, der har i Ærinde at forlange det, og dersom De ikke overgiver mig samme.... —

— Nu? —

— Nu, saa er det min Forretning at tage det. —

— Hvorledes, Hvad vil De sige? —

— At mine Ordrer gaa meget vidt, Madame, og at jeg er bemyndiget til at søge det mistænkte Papiir selv paa Deres Majestæt. —

— Hvilken Skamløshed! — raabte Dronningen.

— De vil derfor sikkert ikke lade det komme saa vidt? —

— Denne Opførsel er en skjændig Voldsgjerning, veed De vel det, min Herre? —

— Kongen befaler, Madame. Undskyld mig, at jeg adlyder! —

— Jeg taaler det ikke, nei, heller døe! — raabte Dronningen, hos hvem det stolte spanske og østerrigske Blod var sat i Bevægelse.

Kantsleren gjorde en dyb Bøining; derpaa nærmede han sig Anna af Østerrig med den tilstrækkeligt aabenbare Hensigt, ikke at give et Haarsbred efter i at udrette det Ærinde, der var bleven ham betroet. Ligesom en Bøddelknægt vilde have gjort i Torturkammeret, nærmede han sig Dronningen, i hvis Øie Man saae et næsten vanvittig Naseries Taarer perle.

Dronning Anna besad, som vi have sagt, en høi Skjønhed. Forretningen var altsaa af en meget ømfindlig Natur; men Kongen var ved sin Skinsyge imod Buckingham kommen til det Punkt, at han ikke var skinsyg paa nogensomhelst Anden.

Uden Tvivl søgte Kantsleren Seguier i dette Øieblik med Øinene Strikken til den berygtede Klokke; men da han ikke fandt den, hjalp han sig som han kunde, og rakte Haanden hen imod det Sted, hvor Dronningen havde tilstaaet, at Brevet laa.

Anna gjorde et Skridt tilbage, saa bleg, at Man skulde have troet hende Døden nær. Hun støttede

sig med venstre Haand paa Bordet, for ikke at falde om, medens hun med den høiere drog Papiret frem fra Brystet, og rakte Seglbevareren det.

— Der, min Herre, der har De dette Brev! — raabte hun med afbrudt og skjælvende Stemme: — Tag det og befri mig fra Deres forhadte Nærværelse! —

Kantsleren, der paa sin Side skjalv af en let fattelig Bevægelse, tog Brevet, bukkede sig næsten til Gulvet, og gik.

Neppe havde Døren lukket sig efter ham, førend Dronningen faldt halv besvimet om i sine Damers Arme.

Kantsleren bragte Brevet til Kongen, uden at have læst et eneste Ord deraf. Kongen tog imod det med skjælvende Haand, søgte Adressen, som manglede, blev meget bleg, aabnede det langsomt; da han derpaa af de første Ord saae, at Brevet var stilet til Kongen af Spanien, læste han det meget hastigt.

Det var en fuldkommen Angrebsplan imod Kardinalen. Dronningen opfordrede sin Broder og Keiseren af Østerrig til at lade som om de, fornærmede over Richelieus Politik, hvis bestandige Formaal det var, at ydmyge Huset Østerrig, vilde erklære Frankrig Krig, og til dernæst at opstille, som den eneste Betingelse for Fredens Bevarelse, Kardinalens Afsked. Men om Kjærlighed var der i hele Brevet ikke et eneste Ord.

Kongen blev ganske oprømt, og forespurgte sig, om Kardinalen endnu var i Louvre. Man sagde ham, at Hs. Eminents i Arbeidsværelset ventede paa Hs. Majestæts nærmere Ordrer.

Kongen gik strax til ham.

— I Sandhed, Hertug, — sagde han: — De

havde Ret, og jeg Uret; hele Intriguen er politisk, og der er ikke et eneste Ord om Kjærlighed i hele Brevet, som De selv kan læse. Derimod er der Tale om Dem. —

Kardinalen tog Brevet og læste det med den største Opmærksomhed. Da han havde gjennemlæst det, begyndte han forfra igjen.

— Nu seer Deres Majestæt selv, — sagde han endelig: — hvorvidt mine Fjender gaa. Man skal true Dem med to Krige, dersom De ikke giver mig Afsked. I Deres Sted, Sire, vilde jeg sandelig give efter for en saa mægtig Indflydelse, og hvad mig angaaer, vilde jeg betragte det som en stor Lykke at kunne unddrage mig en Ministers besværlige Ansvar. —

— Hvad er det, De der siger, Hertug? —

— Jeg siger, Sire, at mit Helbred gaaer tilgrunde i disse evige Kampe paa Liv og Død og dette evige Arbeid. Jeg siger, at jeg efter al Sandsynlighed ikke vil kunne udholde La Rochelle's Beleiring, og at De gjorde bedre i at udnævne enten Condé eller Hr. de Bassompierre eller en anden tapper Mand, hvis egentlige Haandtering det er at føre Krig, og lade mig være fri, da jeg jo er en Kirkens Mand, som Man imod hans Villie, uden Ophør drager bort fra hans egentlige Kald, for at bruge ham i Anliggender, hvilke han slet ingen Dygtighed har til at paatage sig. De vilde føre et lykkeligere Regimente over Deres Land, og faae Navn af en større Konge i Udlandets Øine.

— Min Hertug, — sagde Kongen: — jeg forstaaer Dem. Men vær De kun rolig; alle De, som ere nævnte i dette Brev, skulle faae deres Straf efter Fortjeneste, ja endog Dronningen selv. —

— Hvad siger De, Sire! Gud bevare mig fra, at Dronningen for min Skyld skulde have mindste Fortred; hun har rigtignok altid været min Fjende, endskjøndt Deres Majestæt selv kan bevidne, at jeg har taget hendes Parti med al mulig Varme, selv imod Dem, Sire. Ja, dersom hun forraadte Deres Majestæts Ære, da vilde det være en anden Sag; da vilde jeg være den Første til at sige: Ingen Naade, Sire, ingen Naade for den Skyldige! Lykkeligviis forholder det sig ikke saaledes, og Deres Majestæt har faaet et nyt Beviis derpaa. —

— Det er sandt, Kardinal, — sagde Kongen: — og De havde Ret, som altid; men Dronningen fortjener ikke desto mindre al min Vrede. —

— Det er Dem, Sire, som har udsat Dem for hendes, og i Sandhed, hvis hun faldt paa at vise Deres Majestæt sure Miner, vilde jeg ikke undre mig derover. Deres Majestæt har behandlet hende med en Strenghed....! —

— Saaledes vil jeg stedse behandle mine Fjender, mine og Deres, hvor høit paa Straa de end ere, og hvor stor Fare jeg end udsætter mig for, ved at vise Haardhed mod dem. —

— Dronningen er m i n Fjende, men ikke Deres, Sire; tværtimod hun er en hengiven Ægtefælle, lydig og daddelfri. Lad mig derfor gaae i Forbøn for hende hos Deres Majestæt! —

— Da maa hun først ydmyge sig, og af sig selv komme mig imøde. —

— Tværtimod, Sire; De selv maa give Exemplet. De har havt den største Uret, eftersom De har havt Dronningen mistænkt. —

— Jeg skulde gjøre det første Skridt! — raabte Kongen: — Aldrig! —

— Sire, jeg beder Dem derom! —

— Hvorledes staaer det desuden i min Magt at gjøre det? —

— Ved at byde hende Et eller Andet, som maa være hende behageligt. —

— Hvad, f. Ex.? —

— Foranstalt et Bal; De veed, hvor høit Dronningen elsker Dandsen. Jeg svarer Dem for, at hendes Nag ikke skal kunne imodstaae slig en Opmærksomhed. —

— Hr. Kardinal, De veed vel, at jeg ingen Elsker er af disse verdslige Forlystelser. —

— Dronningen vil være desto erkjendtligere, eftersom hun kjender Deres Ulyst til saadanne Ting. Desuden vil det være en god Anledning for hende til at bære disse smukke Diamantsnaale, som De for nogle Dage siden gav hende til hendes Navnedag, og hvormed hun endnu ikke har havt Leilighed til at smykke sig. —

— Vi ville see til, Hr. Kardinal, vi ville see til; — svarede Kongen, som, i sin Glæde over at finde Dronningen skyldig i en Forbrydelse, der kun bekymrede ham lidt, og uskyldig i en Brøde, hvilken han i høieste Grad frygtede, var villig nok til at forsone sig med hende: — Vi ville see til; men, paa min Ære, De er altfor skaansom! —

— Sire! — svarede Kardinalen: — Overlad Strengheden til Deres Ministre! Skaansomhed er en Kongedyd; hold De Dem til den, Sire, og De skal see, at De vil befinde Dem vel derved! —

Da Kardinalen i dette Øieblik hørte Uhret slaae

Elleve, bukkede han dybt og bad Kongen om Tilladelse til at drage sig tilbage, idet han endnu engang erindrede ham om, at forsone sig og ham, Kardinalen, med Dronningen.

Anna af Østerrig, som ifølge Brevets Opsnappelse ventede haarde Bebreidelser, blev meget forbauset, da hun den følgende Dag saae Kongen gjøre Forsøg paa at nærme sig hende venskabeligt. Hendes første Ytring var modstræbende; Kvindens Stolthed og Dronningens Værdighed vare begge blevne saarede saa grusomt, at hun umuligt kunde lade sig overvinde af den første Bestræbelse. Men senere lod hun sig overtale af sine Damer, og lod tilsidst til at have forglemt det Passerede. Kongen drog Nytte af dette Forsoningens første Øieblik til strax at sige hende, at han havde ifinde at give et festligt Bal.

En Fest var for den arme Anna af Østerrig en saa sjælden Begivenhed, at, som Kardinalen havde tænkt, ved denne Efterretning det sidste Spor af Uvillie forsvandt, om ikke i hendes Hjerte, saa dog i hendes Miner. Hun spurgte, naar denne Fest skulde finde Sted; men Kongen svarede, at han i denne Henseende først maatte gjøre Aftale med Kardinalen.

I Virkeligheden spurgte Kongen Richelieu hver Dag, naar Festen skulde holdes; men hver Gang vidste Denne under et eller andet Paaskud at undgaae den nærmere Fastsættelse af Tiden. Saaledes forløb ti Dage.

Den ottende Dag modtog Kardinalen et Brev med Stempel fra London, som alene indeholdt disse Linier:

— Jeg har dem; men jeg kan ikke forlade London, eftersom jeg mangler Penge. Send mig fem hundrede

Pistoler, og fire, fem Dage efter Modtagelsen skal jeg være i Paris. —

Den samme Dag, som Kardinalen havde modtaget dette Brev, gjentog Kongen sit sædvanlige Spørgsmaal.

Richelieu talte efter paa Fingrene og gjorde sin Beregning sagte:

— Hun kommer fire eller fem Dage efter at have modtaget Pengene; der behøves atter fire til fem Dage, for at Pengene kunne naae hende: Det bliver i Alt ti Dage. Lad os nu ansætte to Dage for uheldig Vind, tilfældige Forsinkelser og Kvindesvaghed, saa bliver det Hele tolv Dage. —

— Nu, min Hertug, har De gjort Deres Beregninger? —

— Ja, Sire. Vi skrive idag den tyvende September; den tredie Oktober giver Byens Magistrat en Fest. Det træffer herligt sammen; thi saaledes vil det ikke faae Udseende af, at De gjør Dem Umag for at tilveiebringe en Forsoning med Dronningen. —

Derpaa tilføiede Kardinalen:

— Medens jeg erindrer det, Sire, glem ikke at sige Hds. Majestæt Dagen før Festen, at De ønsker at see, hvorledes de nye Diamantsnaale klæde hende. —

XVII.

Bonacieur's Huusholdning.

Det var anden Gang, at Kardinalen bragte disse Diamantsnaale paa Tale for Kongen; Ludvig den 13de

stødsede over denne Gjentagelse, og faldt paa, at denne idelige Paamindelse maatte skjule en Hemmelighed.

Flere end een Gang havde Kongen seet sig ydmyget ved, at Kardinalen, hvis Politi, uden at have opnaaet nyere Tiders Fuldkommenhed, dog var høist fortræffeligt, var bedre underrettet om Det, der foregik i hans egen Huusholdning, end han selv. Han haabede derfor, i en Underholdning med Dronning Anna at finde nogen Oplysning, og saaledes at blive sat istand til, for Hs. Eminentses Øine at udkramme en eller anden Hemmelighed, som Denne alt vidste eller ikke vidste, en Omstændighed, der i begge Tilfælde maatte hæve ham uendelig meget i Ministerens Øine.

Han opsøgte altsaa Dronningen, og begyndte efter Sædvane Underholdningen med Trudsler mod hendes Omgivelser. Anna bøiede Hovedet og lod Strømmen bruse frem, uden at svare, i det Haab, at den dog engang maatte standse. Men dette var ikke Ludvig den 13des Mening; han vilde fremlokke Ordvexling, der kunde kaste et eller andet Lys over den forborgne Hemmelighed, i den Overbeviisning, at Kardinalen havde en egen Hensigt i Baghaanden, og var i Begreb med at berede ham en af disse frygtelige Overraskelser, som hans Eminents saa fuldkomment var Mester i. Ved uafbrudt at fortsætte sine Beskyldninger naaede han endelig sit Maal.

— Men — raabte Anna af Østerrig, træt af disse ubestemte Angreb: — Men De siger mig ikke, hvad der egentlig ligger Dem paa Hjertet! Hvad har jeg da gjort? Sig mig, hvilken Brøde jeg har begaaet! Det er ikke muligt, at Deres Majestæt kan gjøre al den Larm for et Brevs Skyld, som jeg har skrevet til min Broder. —

Kongen vidste ikke, Hvad han skulde svare, da han blev Gjenstand for et saa uforbeholdent Angreb; han tænkte blot, at det nu kunde være et passende Øieblik til at udtale det Forlangende, som Kardinalen havde bedet ham yttre for Dronningen først meget senere.

— Madame, — sagde han med Majestæt: — Der skal snart være Bal paa Raadhuset. Jeg venter, at De, for at gjøre Ære af vor tro Magistrat, viser Dem i fuld Ceremonidragt, og fremfor Alt prydet med de Diamantsnaale, som jeg gav Dem til Deres Navnedag. Det er mit Svar. —

Svaret var frygteligt. Dronning Anna troede, at Kongen vidste Alt, at Kardinalen havde indskudt ham denne lange Forstillelse paa hele syv, otte Dage, en Egenskab, der forresten laa i Ludvigs Charakteer. Hun blev meget bleg, støttede sin vidunderlig skjønne Haand, der for Øieblikket syntes dannet af hvidt, gjennemsigtigt Vox, paa et nærstaaende Konsolbord, og betragtede Kongen med Øine, hvori Rædselen afmalede sig, uden at kunne frembringe en eneste Stavelse.

— De har forstaaet mig, Madame? — vedblev Kongen, som nød hendes Bestyrtelse i den fulde Udstrækning, men uden at gjætte Grunden: — De forstaaer mig? —

— Ja, Sire, jeg forstaaer — stammede Dronningen.

— De kommer altsaa paa Ballet? —

— Ja! —

— Med Diamantsnaalene? —

— Ja! —

Dronningens Bleghed syntes at forøges endnu, endskjønt hun alt var ligbleg iforveien; Kongen mær-

kede det, og nød sin Triumph med en kold Grusomhed, der dannede et af de mørke Sider i hans Charakteer.

— Det bliver altsaa ved Aftalen, — yttrede han: — det var Alt, hvad jeg vilde sige Dem. —

— Men naar vil dette Bal finde Sted? — spurgte Anna.

Ludvig den 13de følte instinktmæssigt, at han ikke burde besvare dette Spørgsmaal, som Dronningen gjorde med næsten døende Stemme.

— Meget snart, Madame; — svarede han: — men jeg erindrer ikke nøie Dagen selv, og skal spørge Kardinalen. —

— Det er altsaa Kardinalen, som jeg har at takke for denne Fest! — raabte Dronningen.

— Ja, Madame! — svarede Kongen forbauset: Men hvorfor det? —

— Det er ham, efter hvis Opfordring De har befalet mig at overvære Festen med disse Diamantsnaale? —

— Det vil sige, Madame .... —

— Det er ham, Sire, det er ham! —

— Nu, hvad Magt ligger der paa, enten det er ham eller mig? Er dette mit Ønske da en Forbrydelse? —

— Nei, Sire! —

— De vil altsaa vise Dem med Diamantsnaalene? —

— Ja, Sire! —

— Det er godt; — sagde Kongen, idet han gik: — det er godt; jeg stoler derpaa! —

Dronningen gjorde en Bøining, mindre af Eti-

kette end fordi Knæene nægtede hende deres Tjeneste, at holde hende opreist.

Kongen forlod hende i et Perle-Humør.

— Jeg er forloren, — mumlede Dronningen: — forloren, thi Kardinalen veed Alt, og det er ham, der har sat Alt i Kongen, der endnu Intet veed, men som snart vil faae Alt at vide. Jeg er forloren! Min Gud, min Gud! —

Hun kastede sig paa Knæ, og bad, Hovedet lod hun synke ned mellem de skjelvende Arme.

Hendes Stilling var i Virkeligheden frygtelig. Buckingham var vendt tilbage til London; Madame de Chevreuse var i Tours. Nøiere bevogtet nu, end nogensinde, følte hun, at en af hendes Damer forraadte hende, uden at kunne sige, hvilken. La Porte kunde ikke forlade Louvre; hun havde altsaa ikke et eneste Menneske, som hun kunde betroe sig til.

I Følelsen af den Ulykke, der truede hende, og den Elendighed, der uden Redning var hendes sørgelige Lod, brød hun ud i overstrømmende Graad.

— Kan jeg da ikke være Deres Majestæt til nogen Nytte? — spurgte pludseligt en Stemme, fuld af Blidhed og Medlidenhed.

Dronningen vendte sig rask. Hun kunde ikke tage feil af Udtrykket i denne Stemme; det maatte være en Veninde, som talte saaledes.

I en af Dørene, der førte til Dronningens Gemakker, viste sig den smukke Madame Bonacieux. Hun var i Begreb med at ordne nogle Kjoler og Linnedet i et Sidekabinet, da Kongen traadte ind. Da hun ikke kunde fjerne sig, havde hun hørt Alt.

Dronningen udstødte et skjærende Skrig ved at

see sig overrasket; thi i sin Frygt gjenkjendte hun ikke den unge Kone, som La Porte havde bragt i hendes Tjeneste.

— O, frygt Intet, Madame; — bad den unge Kone, idet hun foldede Hænderne og selv græd over Dronningens Angst: — jeg tilhører Deres Majestæt med Sjæl og Legeme, og, saa langt jeg end staaer under Dem, saa lav end min Stilling er, troer jeg dog at have funden et Middel til at hjælpe Deres Majestæt ud af Forlegenheden. —

— De, o Himmel, De! — raabte Dronningen: — Men kom, see mig lige i Ansigtet! Jeg er forraadt fra alle Sider; kan jeg stole paa Dem? —

— O, Madame! — raabte den unge Kone, kastende sig paa Knæ: — Ved min Sjæls Salighed! Jeg er beredt til at døe for Deres Majestæt! —

Dette Udraab kom fra Hjertets Inderste, og det var ligesaa umuligt at tage feil af dette, som af Madame Bonacieux's første Tiltale.

— Ja, — vedblev hun: — der gives Forrædere rundt omkring Dem; men ved den hellige Jomfru tilsværger jeg Deres Majestæt, at Ingen er Dem troere end jeg! Disse Diamantsnaale, som Kongen fordrer, har De givet Hertugen af Buckingham, ikke sandt? Disse Naale vare indsluttede i en lille Æske af Rosentræ, som han bar under Armen. Har jeg skuffet mig, eller forholder det sig ikke saaledes? —

— O, min Gud, min Gud! — mumlede Dronningen, hvis Tænder sloge sammen af Angst.

— Nu, — vedblev Madame Bonacieux: — disse Naale maa vi have igjen! —

— Ja, uden Tvivl! — raabte Dronningen: —

Men hvorledes skulle vi bære os ad, hvorledes faae dem? —

— Man maa sende Bud til Hertugen. —

— Men Hvem?.... Hvem?.... Hvem kan jeg betroe mig til? —

— Hav Tillid til mig, Madame; viis mig den Naade, min Dronning, og jeg skal finde et Bud! —

— Ja, vist; det er uundgaaeligt! To Ord fra Deres Majestæt, og Deres Privatsegl?

— Men disse to Ord ere nok til min Domfældelse, til Skilsmisse, til at landsforvise mig!.... —

— Ja, dersom De falde i Skurkehænder! Men jeg svarer Dem til, at disse to Ord skulle blive afleverede efter Adresse. —

— O, min Gud! Jeg maa altsaa lægge Liv, Ære og Rygte i Deres Hænder? —

— Ja, ja, Madame; men hos mig skulle De være sikkre, troe De mig!....

— Men hvorledes? — Sig mig i det Mindste....! —

— Min Mand blev sat i Frihed for tre Dage siden; jeg har endnu ikke havt Leilighed til at see ham. Det er en brav og skikkelig Mand, der hverken bærer Had eller Kjærlighed til Nogen. Han gjør Alt, hvad jeg vil; han vil begive sig paa Reisen, naar jeg blot ønsker det, uden at vide, Hvad han bringer, og han vil afgive Brevet efter sin Adresse, uden at have Anelse om, at det kommer fra Deres Majestæt. —

Dronningen greb begge den unge Kones Hænder med lidenskabelig Bevægelse, betragtede hende, som om hun vilde læse paa Bunden af hendes Sjæl, og da

hun ikke saae Andet i hendes Øine, end Troskab og Oprigtighed, omfavnede hun hende med Varme.

— Gjør, hvad De vil; — raabte hun: — De vil dermed baade frelse mit Liv og min Ære! —

— O, overdriv ikke den Tjeneste, jeg er lykkelig nok til at kunne vise Deres Majestæt; jeg har Intet at frelse; De er jo alene et Offer for et skjændigt Komplot! —

— Det er sandt, det er sandt! — sagde Dronningen: — De har Ret! —

— Giv mig altsaa Brevet, Madame! Tiden iler! —

Dronningen ilede hen til et lille Bord, hvor der fandtes Pen, Papiir og Blæk; hun skrev to Linier, forseglede Brevet med sit eget Signet, og gav det i Madame Bonacieux's Hænder.

— Og nu — sagde Dronningen: — have vi glemt en meget nødvendig Ting! —

— Hvilken? —

— Penge. —

Madame Bonacieux rødmede.

— Ja, det er sandt, — yttrede hun: — og jeg maa tilstaae Deres Majestæt, at min Mand.... —

— Deres Mand har ingen, vil De sige? —

— Jo, han har rigtignok. Men han er meget paaholden; det er hans Skjødesynd. Imidlertid maae Deres Majestæt ikke foruroliges; vi ville finde Midler.... —

— Jeg har dessværre ikke heller Penge, — sagde Dronningen: (De, der komme til at læse Madame de Matteville's Memoirer; ville ikke undre sig over dette Svar.) — Men bi Lidt! —

Dronning Anna ilede hen til sit Juveelskriin.

— Tag! — vedblev hun: — Her er en Ring af stor Værdi, som Man har forsikkret mig. Den er givet mig af min Broder, Kongen af Spanien, det er min egen, og jeg har Ret til at raade over den, som jeg vil. Tag denne Ring og gjør den i Penge, for at Deres Mand kan komme afsted! —

— Inden en Time skal Deres Befaling være fulgt! —

— De seer Adressen, — tilføiede Dronningen, saa sagte, at Man neppe kunde høre hendes Ord: — Til Mylord — Hertugen af Buckingham i London. —

— Brevet skal komme i hans egne Hænder! —

— Ædelmodige Sjæl! — raabte Anna af Østerrig.

— Madame Bonacieux kysede Dronningens Hænder, skjulte Papiret paa sit Bryst, og forsvandt saa let som en Fugl.

Ti Minuter senere var hun hjemme. Som hun havde sagt Dronningen, havde hun ikke seet sin Mand, siden han var bleven sat i Frihed; hun kjendte altsaa heller ikke den Forandring, der var foregaaet med ham, en Forandring, som var bleven bevirket ved Kardinalens Smigrerier og Penge, og senere bleven fuldstændiggjort ved to, tre Visiter, af Grev Rochefort, der var bleven Bonacieux's bedste Ven, da han først uden synderlig Møie havde faaet ham indbildt, at det ikke var nogen strafværdig Lidenskab, der havde bragt ham til at bortføre hans Kone, men alene et politisk Hensyn.

Hun fandt Bonacieux alene. Den stakkels Mand sled for igjen at bringe Orden i Huset, hvis Møbler han

næsten alle havde fundet ituslagne, og hvis Skabe næsten vare tomme eftersom Retfærdigheden ikke er een iblandt de tre Ting, hvorom Salomo siger, at De intet Spor efterlader sig. Pigen var løbet bort ved Herrens Fængsling. Skrækken havde saa stærkt grebet den arme Pige, at hun ikke var standset, førend hun fra Paris havde naaet sit Fødeland, Burgund.

Den værdige Kræmmer havde strax ved sin Tilbagekomst til Hjemmet, ladet sin Kone underrette om Tingenes lykkelige Udfald, og hans Kone havde svaret ham, for at lykønske ham, og lade ham vide, at hun vilde benytte det første Øieblik, der kunde blive tilovers fra hendes Forretninger, til at aflægge ham et Besøg.

Dette første Øieblik havde ladet vente paa sig i fem Dage, hvilket under andre Omstændigheder, vilde være forekommen Bonacieux noget længe. Men han havde i det Besøg, han havde aflagt Kardinalen, og de Visiter, Greven af Rochefort havde bæret ham med, tilstrækkeligt Stof til Eftertanke, og, som Man veed, forslaaer Intet Tiden bedre end at have Hovedet fuldt.

Jo mere rosenfarvede Bonacieux's Drømme vare, desto mere kaldte Rochefort ham sin Ven, sin kjære Bonacieux, og undlod ikke at gjentage, hvor megen Priis Kardinalen satte paa ham. Kræmmeren saae sig alt paa Veien til Ære og Lykke.

Paa sin Side havde ogsaa Madame Bonacieux sine Tanker; men De gjaldt oprigtig talt, ganske andre Ting end Ærgjerrighed og Penge. Hendes Phantasi blev stedse sat i Bevægelse ved Erindringer om den smukke unge Mand, der var saa tapper og syntes saa forelsket. I sit attende Aar formælet med Hr. Bonacieux, havde hun bestandig levet mellem sin Mands Ven-

ner, der kun i ringe Grad vare skikkede til at indskyde en ung Kone, hvis Gemyt var hævet over hendes Stilling, nogensomhelst øm Følelse, og var saaledes forbleven forskaanet for de almindelige Fristelser. Men i denne Alder især, havde Titelen af Adelsmand en høi Klang i de Borgerliges Øren, og d'Artagnan var Adelsmand; han bar desuden Gardeuniform, som næst efter Musketeeruniformen stod i størst Yndest hos Damerne. Han var, vi gjentage det, smuk, ung, begjærlig efter Eventyr; han talede om Kjærlighed, som en Mand, der elsker og som har Trang til at blive gjenelsket: Dette var Mere end Nok til at fordreie et tre og tyveaarigt Hoved, og Madame Bonacieux havde netop naaet denne lykkelige Alder.

De to Ægtefæller kom hinanden følgelig ikke imøde uden en vis Tvang, uagtet de ikke havde seet hinanden i et Tidsrum af otte Dage, og der i Løbet heraf var foregaaet mange og vigtige Ting imellem dem; alligevel viste Hr. Bonacieux en oprigtig Glæde og modtog sin Kone med aabne Arme.

Madame Bonacieux bød ham Panden til Kys.

— Lad os snakke lidt! — sagde hun.

— Hvorledes! — spurgte Bonacieux forundret.

— Ja vist! Jeg har en meget vigtig Sag at betroe Dem. —

— I Sandhed, jeg har ogsaa nogle meget vigtige Spørgsmaal at henvende til Dem. Forklar mig en Smule om Deres Bortførelse, jeg beder Dem! —

— Der er Tale om ganske Andet nu! — svarede Madame Bonacieux.

— Og hvorom da? Om mit Fangenskab? —

— Jeg fik det at vide samme Dag, De blev sat fast; men da De ikke var skyldig i nogen Forbrydelse, ikke indviklet i nogen Intrigue, da De Intet vidste, som kunde udsætte Dem for Fare, hverken Dem eller nogen Anden, saa har jeg ikke tillagt denne Begivenhed større Vigtighed, end den fortjente.—

— De tager Dem Sagen let, Madame! — svarede Bonacieux, saaret over den ringe Grad af Interesse, hans Kone viste ham: — Veed De, at jeg en heel Dag og Nat har været begravet i et af Bastillens dybeste Fængsler? —

— Een Dag og een Nat gaae snart; lad os glemme Deres Fangenskab og tale om Det, der har bragt mig hjem til Dem! —

— Hvorledes! Det, der har bragt Dem hjem til mig! Er det da ikke Længselen efter at gjensee en Ægtefælle, som De har været skilt fra i Mere end otte Dage? — spurgte Kræmmeren, i høi Grad fortrydelig.

— Det er den første Grund; men der er ogsaa en anden. —

— Tal! —

— En Ting af den høieste Vigtighed, og af hvilken maaskee hele vor tilkommende Lykke er afhængig. —

— Vor Lykke har i høi Grad skiftet Udseende, siden jeg saae Dem sidst, Madame Bonacieux, og jeg skulde tage meget feil, om den ikke i faa Maaneder vil give misundelige Folk Nok at bestille. —

— Ja, især dersom De vil modtage de Befalinger, jeg har at give Dem. —

— Mig? —

— Ja, Dem. Der er en god og from Handling at udføre, min Herre, og mange Penge at fortjene paa samme Tid. —

Madame vidste, at hun tog sin Mand ved den svage Side, naar hun talte til ham om Penge. Men en Mand, om endog kun en enfoldig Kræmmer, der blot havde talt ti Minuter med Richelieu, kunde ikke længer være den samme Mand.

— Mange Penge? — spurgte Bonacieux med spids Mund.

— Ja, mange Penge! —

— Hvor mange omtrent? —

— Tusinde Pistoler maaskee. —

— Er Det, som De forlanger, da noget vigtigt? —

— Ja. —

— Hvad skal der gjøres? —

— De reiser paa Stedet herfra, og jeg medgiver Dem et Papiir, som De under ingen Omstændigheder maa slippe af Hænderne, og som De skal overlevere efter sin Adresse. —

— Og hvorhen gjelder Reisen? —

— Til London. —

— Jeg, til London! Lad være; De spøger; jeg har Intet at bestille i London. —

— Men der gives Dem, for hvis Skyld De nødvendigvis maa begive Dem paa Reisen derhen. —

— Hvem ere da disse Personer? Jeg siger Dem forud, at jeg ikke længer gjør Noget iblinde, og at jeg vil vide, ikke alene Hvad jeg udsætter mig for, men ogsaa, for Hvis Skyld jeg udsætter mig for Fare. —

— En høi Person sender Dem; en høi Person ven-

ter Dem. Belønningen vil overgaae Deres dristigste Ønsker. Det er Alt, hvad jeg kan sige. —

— Atter Intriguer! Atter og altid Intriguer! Tak! Jeg har faaet Nok deraf, og Kardinalen har aabnet mine Øine. —

— Kardinalen! — raabte Madame Bonacieux: — Har De seet Kardinalen? —

— Han har havt Bud efter mig, — svarede Kræmmeren stolt.

— Og De har været uklog nok til at følge hans Indbydelse? —

— Jeg maa da først sige Dem, at Valget ikke stod til mig, enten at modtage eller afslaae Indbydelsen, eftersom jeg var omsluttet af Vagt; dernæst skylder jeg Sandheden den Tilstaaelse, at det, eftersom jeg dengang endnu ikke kjendte Hs. Eminents, vilde have været mig yderst behageligt, om jeg havde kunnet unddrage mig dette Besøg. —

— Han har altsaa mishandlet Dem, truet Dem? —

— Han har rakt mig Haanden og kaldet mig sin Ven. Sin Ven, forstaaer De, Madame; jeg er den store Kardinals Ven! —

— Den store Kardinals! —

— Vil De maaskee gjøre ham denne Titel stridig, Madame? —

— Jeg vil Intet gjøre ham stridig, men alene sige, at en Ministers Venskab er meget omskifteligt, og at Man maa være tosset for at hengive sig til Kardinalen. Der gives Magter, der staa høit over hans og som ikke hvile paa en enkelt Mands Lune eller en Begivenheds heldige eller uheldige Udfald; til disse Magter gjør Man klogere i at slutte sig. —

— Det gjør mig ondt, Madame; men jeg kjender ingen anden Magt end den store Mands, som jeg har den Ære at tjene. —

— De tjener Kardinalen? —

— Ja Madame, og som hans tro Tjener vil jeg ikke tillade, at De blander Dem i Sammensværgelser mod Statens Sikkerhed, at De er Redskab for en Kvinde, som snarere er spansk end fransk. Lykkeligviis gives der en Mand som den store Kardinal, hvis aarvaagne Blik holder Die med Alt og ransager Hjerternes Dybder. —

Bonacieux gjentog Ord for Ord en Phrase, som han havde hørt i Greven af Rocheforts Mund. Men den arme Kone, som havde gjort Regning paa sin Mand og som i dette Haab var gaaet i Borgen for ham hos Dronningen, gyste ikke mindre over den Fare, som hun nær var geraadet i, end over den Hjælpeløshed, hvori hun befandt sig. Alligevel, da hun kjendte sin Mands Svaghed og Gjærrighed, mistvivlede hun endnu ikke ganske om at naae Maalet.

— O, De er altsaa Kardinalist, min Herre! De tjener altsaa det Parti, der mishandler Dronningen og fornærmer Deres Kone? —

— De Enkeltes Interesser maa forsvinde for det Almindeliges; jeg er paa Deres Parti, som frelse Staten! — yttrede Bonacieux med Salvelse.

Dette var en anden af Rocheforts Phraser, som han havde beholdt, og nu fandt Leilighed til at anvende.

— Og veed De vel, Hvad en Stat er? Det hjælper kun lidt at snakke derom! — svarede Madame Bonacieux med et Skuldertræk: — Lad Dem nøie med at være en Borger i al Simpelhed, og see alene til den Side, der bringer Dem de største Fordele! —

— Ei, ei! — raabte Bonacieux, idet han klappede paa en Pung med velfyldt Bug og som ved Berørelsen gav en Sølvklang fra sig: — Hvad siger De herom, Madame Prædikestol? —

— Hvor kommer disse Penge fra? —

— De gjætter det ikke? —

— Fra Kardinalen? —

— Fra ham og fra min Ven, Greven af Rochefort! —

— Greven af Rochefort! Men det er jo ham, der bortførte mig! —

— Det er muligt, Madame. —

— Og De modtager Penge af denne Mand? —

— Har De ikke selv sagt mig, at denne Bortførelse alene var en politisk Forholdsregel? —

— Ja, men denne Bortførelse havde til Maal at gjøre mig til Forræderske mod min ophøiede Herskerinde, at fratage mig Tilstaaelser, der kunde udsætte min Dronnings Ære, ja endogsaa hendes Liv for Fare. —

— Madame, Deres ophøiede Herskerinde er en troløs Spanierinde, og den store Kardinal handler som han bør. —

— Min Herre! — yttrede den unge Kone: — Jeg vidste, at De var feig, gjerrig og indskrænket; men jeg ansaae Dem ikke for en Skurk! —

— Madame! — svarede Bonacieux, som aldrig havde seet sin Kone vred og som krøb sammen for Ægtefællens veltalende Harme: — Madame, Hvad er det De siger? —

— Jeg siger, at De er en elendig Person! — vedblev Madame Bonacieux, som mærkede, at hun dog endnu haandhævede en vis Indflydelse over sin Mand: — Ah, De er en Politiker, — og dertil en Kardinalist!

De vil sælge Dem med Sjæl og Legeme til den onde Aand for Pengenes Skyld! —

— Nei, men til Kardinalen! —

— Det er ganske Et og det Samme! — raabte den unge Kone: — Den, der nævner Richelieu, nævner Satan! —

— Tie dog, tie, Madame! Man kunde høre Dem! —

— Ja, De har Ret, og jeg maatte skamme mig paa Deres Vegne over Deres Feighed! —

— Men Hvad forlanger De da af mig? Lad os høre! —

— Jeg har sagt det, min Herre! De maa reise strax og med Troskab udrette det Ærinde, hvormed jeg beærer Dem; paa dette Vilkaar vil jeg glemme Alt, tilgive Alt, og oven i Kjøbet — her rakte hun ham sin hvide Haand — skjænke Dem mit Venskab. —

Bonacieux var feig og gjærrig; men han holdt af sin Kone og blev derfor rørt. En Mand paa Halvtreds udholder ikke længe sure Miner af en Kone paa tre og tyve Aar. Madame Bonacieux saae, at han vaklede.

— Nu vel, har De bestemt Dem? —

— Men, min kjære Veninde, overvei dog en Smule, Hvad De forlanger af mig! London er langt fra Paris, meget langt, og maaskee er mit Ærinde endogsaa ikke uden Fare. —

— Det er ligemeget, naar De blot undgaaer den. —

— Nei, Madame, — vedblev Kræmmeren: — Nei, jeg er bestemt; jeg maa afslaa Deres Forlangende. Jeg er bange for Intriguer. Jeg har seet Bastillen, uh, ha, Bastillen er en frygtelig Ting! Jeg behøver kun at tænke derpaa, for at komme til at gyse! Man har

truet mig med Torturen. Veed De, Hvad Tortur er? Trækiler, som Man driver ind mellem Benene, indtil De springe i Stumper. Nei, een Gang for alle, jeg gaaer ikke! Hvorfor gaaer De ikke selv? I Sandhed, jeg troer, at jeg hidtil har svævet i Vildfarelse angaaende Deres Kjøn. Jeg troer, at De er en Mand og dertil en af de dumdristigste! —

— Og De? De er en Kjærling, en ussel, dum og sløv Kjærling! Ah, De frygter! Nu, hvis De ikke reiser paa Øieblikket, lader jeg Dem arrestere i Dronningens Navn, og De skal endda komme i Bastillen, som De lader til at have saa dyb en Respekt for! —

Bonacieux faldt i dybe Tanker. Han afveiede med Nøiagtighed imod hinanden de to Fjendskaber, Dronningens og Kardinalens; Kardinalens veiede afgjort meest.

— Lad mig da kun fængsle for Dronningens Vedkommende; jeg vil søge Hjælp hos Kardinalen. —

Nu saae Madame Bonacieux, at hun var gaaet altfor vidt og at hun havde udsat sig i en farlig Grad. Hun betragtede et Øieblik med Skræk Mandens dumme Ansigt, hvori der malede sig den uovervindelige Bestemthed, som Tosser vise, naar de ere bange.

— Nu, lad saa være! — svarede hun endelig: — Maaskee, naar Alt kommer til Alt, har De Ret; en Mand forstaaer sig bedre paa Politik, end et Fruentimmer, og De især, eftersom De har talt med Kardinalen. Men det er rigtignok meget tungt, at min Mand, at en Ægtefælle, paa hvis Hengivenhed jeg troede at kunne gjøre Regning, behandler mig saa haardt og ikke føier mig i mine Luner. —

— Det kommer deraf, — svarede Bonacieux trium-

pherende: at Deres Luner gaa altfor vidt, og at jeg er forsigtig. —

— Jeg maa vel altsaa opgive det, — svarede den unge Kone med et Suk: — Lad da være; vi ville ikke tale mere derom. —

— Dersom De endda i det Mindste vilde sige mig, Hvad jeg skulde gjøre i London, — yttrede Bonacieux, som en Smule for silde gjenkaldte sig Rocheforts Forlangende, at han skulde gjøre sig Umag for at komme efter sin Kones Hemmeligheder.

— Det er ingen Nytte til, at De faaer det at vide, — sagde den unge Kone, hvem nu en instinktmæssig Mistillid holdt tilbage: — Det var kun en Bagatel af det Slags, som Fruentimmer saa ofte sætte sig i Hovedet, et Indkjøb, hvorved der var Meget at vinde. —

Men jo mere den unge Kone holdt igjen, desto fastere troede Bonacieux, at den Hemmelighed, hun ikke vilde betroe ham, var af den største Betydning. Han besluttede derfor, strax at løbe hen til Rochefort, for at fortælle ham, at Dronningen søgte et Bud til London.

— Undskyld, at jeg maa forlade Dem, min kjære Constance; — sagde han: — da jeg ikke vidste, at De kom, havde jeg aftalt et Møde med en af mine Venner. Men jeg kommer snart igien, og hvis De blot vil vente paa mig en halv Minut, skal jeg strax igjen være hos Dem, og vil da, eftersom det alt er temmelig silde, ledsage Dem tilbage til Louvre. —

— Tak, min Herre; — svarede Madame Bonacieux: — De er ikke tapper nok til at være mig af nogen virkelig Nytte, og jeg kan derfor ligesaa godt gaae ene. —

— Som det behager Dem! — svarede Ex-Kræmmeren: — Seer jeg Dem snart igjen? —

— Uden Tvivl; i næste Uge, tænker jeg, vil min Tjeneste lade mig nogen Fritid, og jeg skal da benytte den til at komme hjem og bringe vore Sager, som maa være temmelig konfuse, lidt i Orden igjen. —

— Det er godt, jeg venter Dem altsaa! De er dog ikke vred paa mig? —

— Jeg, ikke det mindste! —

— Altsaa sees vi snart igjen? —

— Ja vist, snart! —

Bonacieux kyssede sin Kones Haand og fjernede sig rask.

— Nu, — sagde Madame Bonacieux, da hendes Mand havde lukket Gadedøren og hun befandt sig ene: — Det manglede blot, at denne Tosse skulde blive Kardinalist! Og jeg, som havde lovet Dronningen, jeg, som havde tilsvoret min arme Herskerinde.... Ak, min Gud, min Gud! Hun vil antage mig for en af disse Uslinger, hvoraf Paladset vrimler, og som Man har omgivet hende med for at iagttage hende! Ak! Jeg har aldrig elsket Dem, Bonacieux; men nu gjør jeg det rigtignok langt mindre! Jeg hader Dem, og paa min Ære, De skal komme til at betale det dyrt!

Som hun udtalte disse Ord gjenlød et Slag oven over hendes Hoved og bragte hende til at see iveiret.

En Stemme, der lod til at komme gjennem Loftet, raabte til hende i samme Øieblik:

— Kjære Madame Bonacieux, aabn den lille Gangdør; jeg skal da komme ned til Dem! —

XVIII.

Elskeren og Ægtemanden.

— Ak, Madame, — sagde d'Artagnan, idet han traadte ind gjennem Døren, som den smukke Kone aabnede for ham: — tillad mig at sige Dem, at De har en sørgelig Mand. —

— De har altsaa hørt vor Samtale? — spurgte Madame Bonacieux ham med Liv, idet hun urolig betragtede ham.

— Fra Ende til anden. —

— Men hvorledes? — Min Gud! —

— Ved Hjelp af en Fremgangsmaade, som ene jeg kjender, og som ogsaa tidligere satte mig istand til at høre Deres mere høirøstede Samtale med Kardinalens Politibetjente. —

— Og Hvad har De begrebet af Det, der har været omtalt? —

— Tusinde Ting: Først, at Deres Mand er en Fjante og en Tosse; at De lykkeligviis er i Forlegenhed, hvilket er mig meget kjært, eftersom det giver mig Leilighed til at tjene Dem, og jeg, som De maa vide, er rede til at gaae i Ilden for Dem; endvidere har jeg begrebet, at Dronningen behøver en brav Mand, en klogtig og hengiven Person, der vil reise til London for hende. Jeg har i det Mindste de to Egenskaber af de tre, der fordres; og nu kan De bruge mig som jeg er! —

Madame Bonacieux svarede ikke; men hendes Hjerte

slog høit af Glæde, og et hemmeligt Haab luede i hendes Øine.

— Og hvilken Sikkerhed giver De mig, hvis jeg betroer Dem denne Sendelse? —

— Min Kjærlighed til Dem? Frem med det! Siig, befal! Hvad skal jeg gjøre? —

— Min Gud, min Gud! — mumlede den smukke unge Kone: — Kan jeg betroe Dem en saa stor Hemmelighed, min Herre? De er jo næsten endnu et Barn! —

— Nei, jeg seer vel, at En eller Anden maae gaae i Borgen for mig. —

— Jeg tilstaaer, at det rigtignok vilde berolige mig meget? —

— Kjender De Athos? —

— Nei! —

— Porthos? —

— Nei. —

— Aramis? —

— Nei! Hvem ere disse Herrer? —

— Kongens Musketerer. Kjender De Hr. de Treville, deres Kapitain? —

— O, ja vist, ham kjender jeg, ikke personligt, men som Den, der ofte er bleven omtalt for Dronningen som en tapper og retskaffen Adelsmand. —

— De frygter ikke for, at Denne skal forraade Dem for Kardinalen? —

— O, nei visseligt! —

— Nu vel, aabenbar ham Deres Hemmelighed, og spørg, om De ikke, hvor kostbar, hvor frygtelig den end er, trygt kan betroe den til mig. —

— Men Hemmeligheden er ikke min; jeg kan ikke saaledes priisgive den. —

— De var dog i Begreb med at gjøre Bonacieux deelagtig i den, — indvendte d'Artagnan fortrydelig.

— Ja, men ikke anderledes end Man betroer et Brev til et huult Træ, til en Dues Vinge, en Hunds Halsbaand. —

— Og dog, — De veed jo dog, at jeg elsker Dem! —

— De siger det. —

— Jeg er en Mand af Ære. —

— Jeg troer det. —

— Jeg er tapper. —

— O, det er jeg overbeviist om. —

— Nu vel, saa sæt mig da paa Prøve! —

Madame Bonacieux betragtede d'Artagnan; hun var nær ved Enden af sine Tvivl. Der var en saadan Ild i hans Blikke, en saa overbevisende Kraft i hans Stemme, at hun følte sig tvungen til at troe ham. Desuden befandt hun sig i en Stilling, hvor hun maatte vove Alt for at redde Alt. Dronningen kunde ligesaa let gaae tilgrunde ved en for vidt dreven Forsigtighed, som ved en altfor stor Tillid. Iøvrigt nødes vi til den Bemærkning, at en hemmelig Stemme i hendes Indre talte høit til Fordeel for hendes nye Beskytter. —

— Hør da! — begyndte hun: — Jeg stoler paa Deres Forsikkringer og vil derfor betroe mig til Dem. Men jeg sværger Dem til, at jeg, hvis De bliver Forræder, om endog mine Fjender skulde tilgive mig, dræber mig selv, og anklager Dem som Aarsag i min Død! —

— Og jeg — svarede d'Artagnan: — Jeg tilsværger Dem, ved Gud, som hører os, at jeg, hvis jeg

skulde blive fangen under Udøvelsen af de Ordrer, De giver mig, snarere skal døe end at sige eller gjøre Noget, der kan sætte Dem eller Deres Herskerinde i Forlegenhed! —

Derpaa betroede Madame Bonacieux ham den betydningsfulde Hemmelighed, som han allerede tildeels var bleven indviet i ved Mødet paa Pont-Neuf.

Det var Deres gjensidige Kjærlighedserklæring.

D'Artagnans Ansigt straalede af Glæde og Stolthed. Denne Hemmelighed, som han eiede, denne Kvinde, som han elskede, Tilliden og Kjærligheden gjorde en Kæmpe af ham.

— Jeg reiser, — sagde han: — Jeg reiser paa Stedet. —

— Hvorledes? — raabte Madame Bonacieux: — De reiser, uden at Deres Kapitain i Deres Regiment...! —

— Ved min Sjæl, kjære Constance, det er Deres Skyld, at jeg havde glemt alt Dette. Ja, De har Ret; jeg maa først have Permission! —

— Atter en Hindring! — mumlede Madame Bonacieux smerteligt.

— O, vær De kun rolig! — raabte d'Artagnan efter nogle Øieblikkes Eftertanke: — Den Hindring skal jeg let rydde tilside. —

— Hvorledes? —

— Jeg gaaer endnu iaften til Hr. de Treville, som jeg vil bede om at udvirke denne Gunst for mig hos hans Svoger, Hr. des Essarts. —

— Men nu, noget Andet.... —

— Hvilket? — spurgte d'Artagnan, da han saae at Madame Bonacieux tøvede med at fuldende.

— De har maaskee ikke Penge? —

— „Maaskee" er ganske overflødigt i denne Formodning, — yttrede d'Artagnan smilende.

— See, tag denne Pengepose! — vedblev Madame Bonacieux, idet hun aabnede et Skab, og drog den samme Pose ud deraf, som hendes Mand en halv Time iforveien havde kjærtegnet saa ømt. —

— Men det er jo Kardinalens! — raabte skoggerleende d'Artagnan, der, som Man erindrer sig, takket være de optagne Gulvfliser, ikke havde mistet et eneste Ord af Kræmmerens og hans Kones Samtale.

— Ja Kardinalens, — svarede Madame Bonacieux: — De seer, at han altsaa ogsaa formaaer at vise sig under et tiltalende Ydre. —

— Ved Gud! — raabte d'Artagnan: — Den Sag vil være dobbelt underholdende, at frelse Dronningen med Kardinalens Penge! —

— De er en herlig og elskværdig ung Mand; vær overbeviist om, at Hendes Majestæt ikke vil vise sig utaknemlig! —

— O, jeg er allerede prægtigt belønnet! — raabte d'Artagnan: — Jeg elsker Dem, og De tillader mig at sige Dem det; allerede Dette er en større Lykke end jeg havde vovet at haabe. —

— Stille! — hvidskede Madame Bonacieux sammenfarende.

— Hvad er der? —

— Man taler paa Gaden. —

— Det er Deres Mands... —

— Min Mands Stemme; jeg har alt gjenkjendt den. —

D'Artagnan løb til Døren og slog Slaaen for.

— Han skal ikke komme ind, førend jeg er gaaet, og naar jeg er borte, kan De jo aabne Døren for ham. —

— Men jeg skulde ogsaa være gaaet. Og hvorledes vil jeg kunne slippe for en Forklaring, hvis han savner Pengene, medens jeg er tilstede? —

— De har Ret, vi maa Begge fjernes! —

— Fjerne os, hvorledes? Han vil jo see os, saasnart vi komme udenfor. —

— Saa maa vi gaae op til mig. —

— Ak! — raabte Madame Bonacieux: — De siger dette i en Tone, som indjager mig Skræk! —

Hun udtalte disse Ord med en Taare i de smukke Øine. D'Artagnan saae denne Taare, og kastede sig forurolliget, rørt ned for hendes Fødder.

— Hos mig — forsikkrede han: — skal De være ligesaa sikker som i et Tempel; jeg sætter en Adelsmands Ord i Pant derpaa. —

— Lad os da gaae! Jeg har Tillid til Dem, min Ven! —

D'Artagnan trak med Forsigtighed Slaaen fra, og begge To snege sig lette som Skygger, gjennem den indre Forbindelsesdør ud i Gangen, stege uden Larm op ad Trappen og betraadte d'Artagnans Værelse.

Da de vare der, barrikaderede d'Artagnan for en Sikkerheds Skyld Døren; derpaa nærmede de sig Begge Vinduet, og opdagede gjennem en Revne i Skodden Hr. Bonacieux, som talede med en Mand, der var tæt indhyllet i en Kappe.

Ved Synet af denne Mand foer d'Artagnan iveiret, drog halvt sin Kaarde og styrtede hen imod Døren.

Det var Manden fra Meung.

— Hvad har De ifinde? — raabte Madame Bonacieux! — De gjør os Begge ulykkelige! —

— Men jeg har fvoret, at dræbe dette Menneske! — fvarede d'Artagnan.

— Deres Liv er i dette Øieblik indviet en Anden, og tilhører ikke Dem felv. I Dronningens Navn befaler jeg Dem at undgaae enhver Fare, med Undtagelfe af den, De udfætter Dem for paa Reifen. —

— Og befaler De mig Intet i Deres Navn, Conftance? —

— I mit Navn — fvarede Madame Bonacieux med en livlig Bevægelfe: — I mit Navn bønfalder jeg Dem derom. Men lad os lytte; det forekommer mig, fom om de tale om mig. —

D'Artagnan nærmede fig Vinduet og lagde Øret til. Hr. Bonacieux havde imidlertid aabnet fin Dør, men var, da han fandt Huſet tomt, ſtrax igjen vendt tilbage til Manden i Kappen, fom han et Øieblik havde ladet ene.

— Hun er gaaet; — yttrede han: — hun maa være vendt tilbage til Louvre. —

— Er De fikker paa, at hun ikke har næret nogen Miſtanke, paa Grund af, at De faa tilfomt forlod hende? —

— Ja, — fvarede Bonacieux med Selvtillid: — Det er et meget overfladiſk Fruentimmer. —

— Er Kadetten ved Gardekorpſet hjemme? —

— Jeg troer det ikke; fom De feer, ere hans Skodder lukkede, og Man feer intet Lys ſkinne igjennem Sprækkerne. —

— Lige meget; Man maa være fikker i fin Sag. —

— Hvad mener De? —

— Banke paa hans Dør. De maa spørge efter hans Tjener! —

— Skynd Dem! —

Bonacieux løb ind i Huset, gik igjennem den samme Dør, der nylig havde aabnet de to Flygtninge en Udvei, og steg op paa Gangen, hvortil d'Artagnans Forværelse vendte ud. Han bankede paa.

Ingen svarede. Porthos havde, for at spille en mere glimrende Rolle, denne Aften laant Planchet; d'Artagnan selv tog sig vel iagt for at give noget Tegn paa at han var hjemme.

Da Bonacieux's Finger gjenlød paa Døren, følte de unge Folk deres Hjerter bæve.

— Der er ingen hjemme; — yttrede Bonacieux.

— Saa lad os gaae ind til Dem; vi ville der dog altid være mere sikkre paa ikke at blive forstyrrede, end i den aabne Gadedør. —

— O, min Gud! — hvidskede Madame Bonacieux: — Nu faae vi intet Mere at høre. —

— Tvertimod — var d'Artagnan's Svar: — Vi ville komme til at høre desto bedre. —

D'Artagnan optog de tre eller fire Fliser, som af hans Værelse gjorde et andet Dionysius-Øre, bredte et Tæppe paa Gulvet, lagde sig paa Knæ, og gav Madame Bonacieux et Tegn, at hun ligesom han, skulde bøie sig over Aabningen.

— De er sikker paa, at Ingen er hjemme? —

— Jeg svarer derfor. —

— Og De troer, at Deres Kone.... —

— Er vendt tilbage til Louvre. —

— Uden at have talt med Andre end Dem? —

— Jeg er overbeviist derom. —

— Dette er nemlig et Hovedpunkt, begriber De? —

— Altsaa har den Efterretning, jeg har bragt Dem, saa stor Værdi? —

— Meget stor Værdi, min kjære Bonacieux; jeg vil ikke skjule det for Dem. —

— Altsaa vil Kardinalen være tilfreds med mig? —

— Jeg tvivler ikke derpaa. —

— O, den store Kardinal! —

— De er sikker paa, at Deres Kone i Samtale med Dem ikke har udtalt Navne? —

— Jeg troer det ikke. —

— Hun har hverken nævnet Madame de Chevreuse, Hr. de Buckingham eller Madame de Vernel? —

— Nei, hun har alene sagt, at hun vilde sende mig til London, for at tjene en høi Persons Interesser. —

— Den Forræder! — mumlede Madame Bonacieux.

— Stille! — bad d'Artagnan, idet han greb hendes Haand, som hun lod ham beholde, uden at tænke derover.

— Men alligevel — vedblev Manden i Kappen: — har De baaret Dem ad som en stor Tosse, at De ikke har ladet, som om De vilde paatage Dem Erindet. Saa havde vi nu havt Brevet. Staten, som Man truer, vilde have været frelst, og De....

— Og jeg? —

— Nu, Kardinalen havde vel givet Dem et Adelspatent. —

— Hvem har sagt Dem det?

— Ja, jeg veed, at han har havt ifinde at berede Dem denne Overraskelse. —

— Vær De kun rolig! — svarede Bonacieux: — Min Kone tilbeder mig; det kan endnu være tidsnok. —

— Den Fjante! — mumlede Madame Bonacieux.

— Stille! — sagde d'Artagnan, idet han stærkere trykkede hendes Haand.

— Hvorledes skulde det endnu være Tid? — spurgte Manden i Kappen.

— Jeg gaaer til Louvre, forlanger Madame Bonacieux i Tale, siger, at jeg har betænkt mig; jeg optager saaledes Traaden i Underhandlingen, faaer Brevet, og iler med det til Kardinalen.

— Nu saa løb strax! Jeg kommer snart igjen for at faae Udfaldet af Deres Gang at vide. —

Den Ubekjendte fjernede sig.

— Den Skurk! — mumlede Madame Bonacieux.

— Stille! — bad d'Artagnan, trykkende hendes Haand endnu stærkere end før.

Et frygteligt Hyl afbrød d'Artagnan's og Madame Bonacieux's Betragtninger. Det var hendes Mand, der havde opdaget Pengeposens Forsvinden, og som nu raabte Gevalt.

— O, min Gud! — raabte Madame Bonacieux: — han bringer hele Kvarteret i Oprør! —

Bonacieux skreg længe. Men eftersom saadanne Skrig formedelst deres Hyppighed ikke satte Folk i nogen stor Uro i Gaden „des Fossoyeurs", og Kræmmerens Huus desuden alt i længere Tid var i slet Ry, hidlokkede hans Jammerhyl ikke et eneste Menneske. Da han mærkede dette, forlod han Huset, og fjernede sig, endnu bestandig skrigende, i Retningen af Gaden „du Bac".

— Og nu, — sagde Madame Bonacieux: — nu, da han er borte, er det Tid for Dem at gaae. Vær troe

og modig; men erindre Dem fremfor Alt, at Deres Liv tilhører Dronningen! —

— Hende og Dem! — raabte d'Artagnan: — Vær ubekymret, skjønne Constance! Jeg skal komme tilbage, hendes Erkjendtlighed værdig; men bliver den Tilbagevendende da ogsaa værdig til Deres Kjærlighed? —

Den unge Kone svarede alene med en levende Rødme, som overfoer hendes Kinder. Nogle Øieblikke efter forlod ogsaa d'Artagnan Huset, ligesom den Fremmede indhyllet i en stor Kappe, hvis Flig paa ridderlig Vis bøiedes iveiret af en lang Kaarde.

Madame Bonacieux fulgte ham med Øinene, med det lange Kjærlighedsblik, som Kvinden sender efter den Mand, som hun føler, at hun elsker. Men da han var forsvunden om Gadehjørnet, faldt hun paa Knæ med foldede Hænder, og raabte:

— O min Gud! frels Dronningen! Bevar ham! —

Ende paa første Deel.